

Începând cu acest număr, vă dezvăluim

MISTERELE SNAGOVULUI

• *Frauda la ea acasă* • *Afaceri cu terenuri* • *Ce povestesc zidurile
celebrelor vile* • *Cine distruge baza de agrement* •

pag. 4

ȘTIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

FLACĂRA

• Nr. 38 • 22-28 septembrie • 1993 • 24 pagini — 95 lei

Fondată în 1911 de
CONSTANTIN BANU

Editată de
**PUBLICATIILE
FLACĂRA**

Director
general
**GEORGE
ARION**

Redactor șef **LIVIU TIMBUS**

Nopti de groază în țara nimănui

CEAUȘESCU S-A MUTAT LA VAMA BORS

• *CE PĂTIMEȘTE ROMÂNUL CARE-ȘI ADUCE MAȘINĂ DIN STRĂINĂTATE*

pag. 5

ADRIAN PĂUNESCU se războiește

din nou cu **FLACĂRA**

• *Ca de obicei, cu minciuni și calomnii*

Adrian Păunescu era cât pe ce să facă infarct de bucurie, crezând că **FLACĂRA** are datorii la tipografie gigantică sumă de... 1 052 586 lei. S-a repezit să lupte național, politic și social împotriva **FLACĂREI**, revista care i-a trântit ușa în nas definitiv; a publicat în „Vremea” aberația cu datoria, pe pagina 1 (a scris și a semnat băiatul, dar tatăl a uitat să-i spună „Mintii!”). Nu, domnule Păunescu, **FLACĂRA** nu datorează nici-un sfanț tipografiei. Suma cu pricina, valoarea facturii pentru un număr de revistă, constituie datorie doar dacă așa vrea mușchii dvs., dar numai și numai în intervalul în care factura parcurge drumul de la biroul de origine la redacția noastră (două etaje). **FLACĂRA** își achită număr de număr facturile. Săptămânal. Nu face datorii la tipografie, că nu-i frumos. Vedeți-vă de datoriile dv., zău așa! Erau vreo 14 milioane la un moment dat, când n-au mai vrut oamenii să vă tipărească. Cine și cum vi le-a plătit nu ne interesează. În general nu ne intereseați.

Un pic mai bine
pentru
dumneavoastră

BUCUREȘTI, CALEA DOROBANȚI 111
TEL. 01-312.99.83; FAX 01-312.75.69

SUBMARINUL FANTOMĂ

*U-534, scufundat la sfârșitul războiului,
a fost readus la suprafață. Se află cadavrul
lui Martin Bormann în acest „sicriu”?*

pag. 24

CARUSEL POLITIC

FLACĂRA trage doar cu întrebări

Se va deschide foc împotriva demonstranților?

Având în vedere că este liniște și pace (unii ar putea zice că este suspect de multă liniște!), că peste 2-3 luni vine iarna, că această iarnă s-ar putea să semene cu alte ierni, de mai demult, ne-am gândit, inocenți, să punem și noi nevinovata întrebare de mai jos unor oameni, aleși cu totul și cu totul întâmplător! Așadar: **IN CAZUL UNOR CONVULSII SOCIALE, DUBLATE DE COBORĂREA LUPTEI POLITICE ÎN STRADĂ ȘI ÎN EVENTUALITATEA UNOR MARI DEMONSTRATII CARE AR PUTEA DEVENI VIOLENTE, CREDEȚI CĂ SE VA FACE UZ DE ARMĂ ÎMPOTRIVA DEMONSTRANȚILOR?**

CORNELIU COPOSU — senator PNTCD: „Eu sper, mai întâi, că nu vom ajunge niciodată la situații-limită de această natură! Dar în ipoteza în care împrejurări nenoșite ar determina o astfel de manifestare a indignării de către opinia publică cred, sunt sigur, că niciodată nu se va găsi comandant care să ordone împotriva străzii foc!”

RADU CEONTEA — senator independent: „N-am nici o îndoială, după felul în care evoluează «bulgărele» puterii, aceasta a dobândit prin oportunism mai mult decât i se cuvenea moral. Este atât de sigură puterea de sine, încât fără îndoială, într-o anumite împrejurare, nu s-ar da înapoi de a acționa în forță! Comuniștii au venit la putere în

România prin forță și cred, categoric, că ei nu pot fi în-lătrați decât prin forță!»

VIRGIL MAGUREANU — directorul S.R.I.: „Violența, chiar ca răspuns la violență, este imorală!”

VIRGIL MAGUREANU — directorul S.R.I.: „Violența, chiar ca răspuns la violență, este imorală!”

ALEXANDRU PALEOLOGU — senator PAC: „Fără îndoială că organele represive ar fi în stare să tragă! Totul arată că ei au păstrat și mijloacele de a o face și mentalitatea care-i duce la asta!”

NICULAE SPIROIU — ministrul apărării naționale:

„În conformitate cu prevederile articolului 117, alineatul 1 al Constituției României, „Armata este subordonată exclusiv voinței poporului pentru garantarea suveranității, a independenței și a unității statului, a integrității teritoriale a țării și a democrației constituționale”. Potrivit prevederilor Articolului 12, alineatul „e” al Legii privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, acesta „asigură punerea în aplicare a planului de cooperare cu Ministerul de Interne, în legătură cu intervenția și misiunile unităților, inclusiv utilizarea armamentului, munițiilor și tehnicilor din dotare, pentru paza și apărarea unor obiective importante de pe teritoriul național, menținerea și restabilirea ordinii de drept”

SERGIU NICOLAESCU — senator PDSR: „Cred că într-o situație în care instituțiile de stat ar fi atacate, trebuie să se facă uz de armă, indiferent cine e la putere! Dacă instituțiile statului, într-o țară independentă, în-o țară de drept, nu sunt aparate de organele de ordine și de armată, atunci nu suntem o țară, suntem o găinărie! În decembrie '89 a fost o revoluție în care încă înainte ca dictatorul să părăsească locul de conducere a fost trădat și de armată și de securitate! În condițiile respective situația e cu totul alta! Eu nu neg că mi-aș dori să mai am un moment de genul ăsta! Sincer să fiu, aș vrea să mai am unul, ea să nu mai greșesc!”

Anchetă realizată de **MARIAN GHIȚEANU**

Chinurile facerii

CÂMPEANU ÎNTÂRZIE NAȘTEREA PARTIDULUI LIBERAL UNIFICAT

O Declarație, apărută într-un moment surprinzător, a pus pe jar mișcarea liberală, liderii săi grăbindu-se să sufle în foc pentru a ieși fum și flăcări. Imprevizibilul constă în faptul că această Declarație se ivește în timp ce principalele grupări liberale ajunseseră la un anumit consens în ceea ce privește unificarea mișcării, iar tratativele păreau a fi intrat în linie dreaptă. Dar exista și o doză de previzibil, prin faptul că pentru orgoliile temporar potolite era suficientă cea mai mică scânteie care să le aprindă în toată splendoarea lor. Scânteia a declanșat-o Radu Câmpeanu. Ex-liderul P.N.L. reușește să convoace la Putna reprezentanții a 16 filiale și emite o Declarație bubuitoare. Atacul este îndreptat împotriva grupării NPL, adusă în partid de Viorel Cataramă, dar nu sunt cruțați nici alți lideri nerecunosători, precum Crin Halaicu, C.P. Tăriceanu, care nu au dat dovadă de suficientă recunoștință față de cel care i-a promovat. Ceea ce rezultă este că P.N.L. și N.P.L. încă nu s-au sudat într-un partid unitar. În fața evidenței, liderul legal al P.N.L., Mircea Ionescu Quintus, rămâne blocat. Declarațiile de prietenie veșnică între el și Radu Câmpeanu rămân vorbe goale. Este clar că s-a pus la cale o lovitură de palat din interior.

Liderii P.L.'93 nu stau nici ei pasivi. Horia Rusu toarnă cu nonșalanță gaz peste foc. În șirul duelurilor verbale, tratativele de unificare se suspendă. Mănușa aruncată de Radu Câmpeanu la Putna vrea să dovedească faptul că el și Ionu Patriciu nu pot încăpea în același partid. Ce mai contează că pe drum s-au pierdut orice intenții de ideologie, program sau strategie. Fiecare vrea să fie șef în modul cel mai liberal cu putință.

Potrivit College Dictionary, termenul STAND BY are mai multe accepțiuni, nu neapărat economice. El poate semnifica o persoană sau un lucru pe care te poți baza în caz de nevoie, situația în care ești pregătit să-ți iei locul, sau a fi disponibil în caz de urgență ori lipsă. STAND UP înseamnă a te ridica, a sta în poziție de drept, o comandă militară, un imperativ. Legătura între cei doi termeni o face Fondul Monetar Internațional. Adică, noi suntem disponibili în caz de urgență și lipsă, dar voi stați drept și ne ascultați. În caz că nu sunteți cuminiți sau că trișați, semnul internațional nescris este introducerea degetului mare între următoarele două. Transpus într-o ideogramă chineză, el ar suna CIU-CIU. Este exact ceea ce se întâmplă României, aflată într-o situație economică critică, nesemnarea unui acord cu F.M.I. putând conduce la consecințe imprevizibile.

Pentru F.M.I., considerat „pușculița mondială”, anul fiscal care s-a încheiat în primăvară a fost un record. Numărul membrilor săi a ajuns la 179, volumul rezervelor monetare situându-se la 205 miliarde dolari! Cooptarea de noi membri a determinat o majorare a drepturilor speciale de tragere până la suma de 147 miliarde dolari. În această perioadă s-au acordat 11 împrumuturi stand by, trei mecanisme de largire a creditelor, au fost negociate patru facilități de ajustare structurală și 20 facilități de consolidare. Cererea fiind foarte mare, desfășurându-se conco-

mitent mai multe negocieri care ar determina o ascensiune rapidă a alocațiilor, F.M.I. intenționează sporirea resurselor și prin noi drepturi speciale de tragere. Paralel, F.M.I. a creat o nouă facilitate de transformare a sistemelor economice, destinată țărilor în tranziție și studiază încă un sistem de restructurare a celor mai sărace. Restanțele achitate și reglarea arieratelor au întărit și mai mult prestigiul F.M.I. Instituția se dove-

by, votată în vară de guvernul Văcăroiu, are acum o șansă de recurs, cu ocazia unei noi runde de negocieri. Există chiar o procedură specială, de care România ar putea beneficia, pentru a avea acces la finanțe, dacă F.M.I. acceptă explicațiile. Guvernul român nici măcar nu a cerut-o, iar auspiciile intrării în reuniunea anuală ordinară sunt dintre cele mai nefaste.

Expertii F.M.I. au constatat că România nu a respectat criteriile impuse. Astfel, cursul valutar flotează controlat, dar independent, neraportându-se de fapt la o monedă sau un coș de monede, luate ca reper. Leul pare a fi singur în jungla financiară, dar din ce în ce mai jerpelit și fără vlagă. Dobânda nu s-a liberalizat, deși premierul a amintit de această posibilitate ca de o inițiativă proprie.

Și O.E.C.D. critică terapia graduală de aplicare a reformei în România. Inflația nu se mai poate controla. În acest fel, parametrii economiei — produsul intern brut, bugetul, evoluția salariilor — devin nebulos de greu de cuantificat. Dintre cei trei spadasi trimiși la Washington să fandeze cu floreta argumentelor — Mircea Coșea, Florin Georgescu, Mugur Isărescu — ultimul cu relații personale (pentru care „odiosul” l-ar fi ascuns, iar Ion Iliescu îl ține în palmă) — ar putea face o figură strălucită, convingătoare și de succes. Aici nu mai primează interesele de partid. Dacă nu, o nouă lună decembrie se apropie. Să sperăm că nu se va ajunge la... stand up.

IULIAN COSTANDACHE

STAND BY & STAND UP

dește acum o forță mondială capabilă să salveze sau să lase în degingoladă o țară. Intervenția sa vizează politica economică a unui stat, în măsura în care guvernul respectiv trebuie să justifice acordul în spiritul economiei de piață. E greu să nu te supui regulilor și imposibil să nu-ți plătești datoriile. Este ceea ce a pățit Ceaușescu, care s-a grăbit să plătească arieratele, pentru a nu se amesteca nimeni în „treburile” interne. Prelungirea acordului stand

an școlar, președintele Iliescu a dorit să mențină vie tradiția participării șefului statului la acest eveniment. E drept, într-un cadru restâns, la un liceu din marginea țării, ne televizat și nu prea aplaudat. Domnia sa a evocat cu nostalgie anii când era elev, oprindu-se brusc la perioada când a ajuns utemist frunțos. O tempora, o mores!

■ ■ ■ Senatorul PDSR Octavian Munteanu a adus pe tapet o dorință mai veche a partidului său de a se înăsri pe depeșele, cuprinse în Codul Penal, referitoare la calomnie în presă. Domnia sa, în consens cu primul ministru, a argumentat această măsură pentru că „ziariștii să aibă responsabilitatea a ceea ce scriu”. Poate că are dreptate, te pui cu „animalele” astea? ■ ■ ■ Complet lipsită de receptivitate, umor, fantezie și poezie, Comisia parlamentară pentru disciplină a luat în discuție cazul senatorului Adrian Păunescu, care în timpul sesiunii extraordinare, și-a permis să citeze poezii din opera proprie. Inițiativa contestației aparține pragmaticilor lideri ai PD(PSN). Dacă Petre Roman ar fi scris ode, Adrian Severin, Imnuri, iar Traian Băsescu s-ar fi jucat cu vapoare de hârtie, ar fi avut mult mai multă înțelegere pentru bardul de la Bărcă. Iată cum se duce cultura de răpă.

IULIAN COSTANDACHE

■ ■ ■ De curând, s-a constituit Asociația Națională a Romilor din România, avându-l ca președinte pe Constantin Eftimie. Asociația, având pretenția să-i regroupeze pe toți romii din țară, se dovedește foarte activă, cerând SUA să acorde clauza și condamnămnd memorandumul UDMR înaintat Consiliului Europei. Dinamismul președintelui riscă să pună în umbră activitatea împăratului Ion Cioabă cât și a regelui Iulian Rădulescu, nefiind exclus ca între cei trei capi să apară fricțiuni. Ce le mai lipsește țiganilor e un secretar general care să-i „bage” în partidul unic.

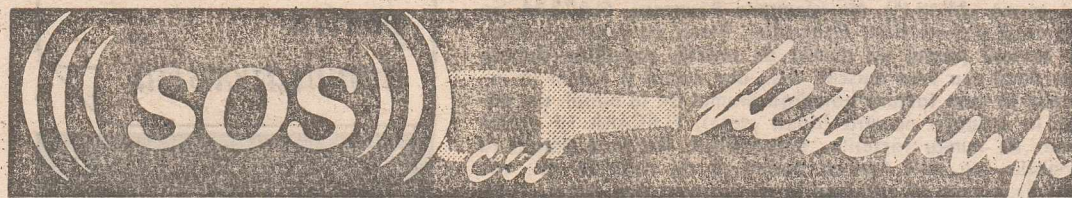
■ ■ ■ Se pare că, în curând, se vor pune bazele unui „Par-

tid al Proștilor”. Inițiativa aparține avocatului Octavian Rădulescu, adeptul întârziat al formulei lansate de Silviu Brucan „stupid people”. Dacă alegătorii își vor face analize de conștiință, Partidul Proștilor ar putea deveni un partid extrem de popular, câștigând alegerile. El va favoriza intrarea imediată a României în Europa prin gaura din gardul de la Copșa Mică.

■ ■ ■ După ce a dispărut o vreme fiind în atenția Procuraturii române și a Interpolului, faimosul lider politic și om de afaceri Lucian Cornescu s-a întors surzător, achitându-și datoriile și... alte polițe iar apoi organizând o tombolă cu premii substanțiale.

le. După aflarea rezultatului, fericitul câștigător aleargă după premiu, iar PSDT, care l-a exclus pe liderul său, intenționează să-l dea în judecală pentru daune morale și materiale. Cum era de așteptat, Lucian Cornescu a șters-o (probabil...) pe franțuzește.

■ ■ ■ La deschiderea noului

În exclusivitate

VIRGIL MĂGUREANU:

„Eventuala mea schimbare este un fapt normal, aş zice necesar”

Luni, 13 septembrie a.c., înaintea dezbaterilor din Parlament privind Raportul SRI, dl Virgil Măgureanu a acordat în exclusivitate un interviu revistei noastre, cu toate că promisese ceva mai înainte că se va întâlni cu ziariştii numai a doua zi. A cedat mai greu insistenţelor noastre şi, sub privirile cam neprietenoase ale subalternilor săi şi sub presiunea minuterelor puşine pe care le aveam la dispoziţie, am reuşit să scoatem nişte „vorbe cu tâlc” de la „eminenţa care ştie multe şi spune puşine”!

— Dle director, serviciul pe care îl conduceţi a cercetat afacerea PETROMIN — FORUM MARITIME?

— Noi am avut o contribuţie limitată, aş putea spune, la lămurirea acestui caz, dar pot să afirm că ne-am transmis din timp punctul de vedere în legătură cu acest contract, în momentul în care el a venit în atenţie!

— În diverse medii circula ipoteza că generalul Nikos Grillakis, fost responsabil al serviciilor de contrainformaţii elene, n-ar fi străin de această afacere şi, totodată, că ea ar fi fost aranjată la nivel înalt româno-elen, poate drept plată pentru sprijinul Greciei acordat României în vederea intrării în diverse organisme europene!

— Nu este exclus ca în derularea acestui caz să fi fost implicate şi anumite forţe politice şi s-a vehiculat la un moment dat ideea că evoluţia cazului în România a fost legată de anumite seisme pe scena politică grecească. Este o ipoteză! Dar cred, în ceea ce priveşte implicarea generalului Grillakis în această afacere, că există o anumită doză de fabulaţie! Nu ar trebui, despre acest contract atât de controversat să mergem cu gândul atât de departe încât el să fi devenit obiectul preocupării din partea unor servicii speciale şi a unor personalităţi reprezentative din domeniu! Oricum, despre FORUM — MARITIME şi despre contractul cu PETROMIN-ul nostru se

pot spune o mulţime de lucruri, dar nu mi se pare, din evoluţia cazului şi din datele pe care le am, că această evoluţie ar avea şi motivaţii neapărat oculte! Mie, din punctul acesta de vedere, lucrurile mi se par destul de clare!

— Este o afacere păgubitoare pentru statul român?

— Nu văd de ce discutăm acum despre asta! Vă dau o informaţie: după ştiinţa mea, acest contract n-ar mai urma să fie încheiat, încât din acest punct de vedere putem considera că discutăm un fel de istorie. Istorie în care presa şi-a avut partea ei de contribuţie!

— Cum priviţi eventuala dumneavoastră schimbare din funcţie?

— Ca pe un fapt normal şi, în ceea ce mă priveşte, aş zice necesar!

— Ce veţi face dacă veţi fi schimbat?

— Aveţi în faţă un om care are o profesiune!

— Este mai uşor, în acest moment, să fi directorul SRI, decât în ultimii trei ani?

— Au fost ani şi inter-sanţi şi grei, în acelaşi timp! Nu sunt pregătit să fac o comparaţie foarte edificatoare între aceşti trei ani, deoarece fiecare an care a trecut a avut „greutatea specifică” şi un anumit grad de dificultate! Dacă judecăm după natura evenimentelor derulate în acest răstimp, dificultăţile acestea nu sunt comparabile. Aş ţine totuşi să fac sublinierea că, dintr-un anumit punct

de vedere, experienţa dobândită şi un anumit grad de credibilitate obţinut în ochii opiniei publice — atât cât este el — ne fac totuşi existenţa dacă nu mai uşoară, în tot cazul mai puţin expusă! Existenţa ca instituţie, nu-i vorba de existenţa noastră individuală!

— Care este opinia dvs. despre memorandumul UDMR şi momentul ales pentru lansarea lui pe piaţă?

— S-au făcut foarte multe speculaţii în legătură cu acest memorandum şi s-a pus şi multă patimă! Dovadă că nici de data asta modul de receptare a acestui gest n-a fost corect! Pe de o parte, s-ar părea totuşi că UDMR n-a găsit cel mai bun moment, pentru România, de a adresa acest memorandum şi opinia publică de la noi a reacţionat cu oarecare nelinişte! Dar, pe de altă parte, dacă citim cu atenţie ce scrie acolo, vedem că multe dintre ideile acestui aş-zis neaşteptat memorandum sunt conţinute şi în alte documente, anterioare, ale acestui partid, pe care de altfel el şi le-a făcut publice, ca şi acest document! Aş fi zis că discutarea cu mai puţin patimă a acestei chestiuni ar fi fost mai fructuoasă! După cum, ca regulă generală, ar trebui să încercăm să ne facem auziţi unii pe alţii!

— SRI va avea, în următoarea perioadă, mai mult de lucru sau va fi un timp „mai relaxat”?

— În munca de informaţii nu există propriu-zis perioade relaxate sau perioade mai dificile! Poate, dacă nu luăm în calcul perioadele de pericolitate majoră, când se întâmplă fenomene ireversibile sau are loc o gravă involuţie a vieţii politice dintr-o societate, dintr-o ţară sau dintr-o zonă. Întrucât la noi lucrurile evoluează totuşi într-un climat cât de cât mai destins şi procesul de afirmare şi de consolidare a instituţiilor democratice din România îşi urmează cursul, nu văd pentru ce am vorbi de o perioadă mai dificilă în lunile care vor veni!

MARIAN GHÎTEANU ■

TRANCHILIZANTUL NAȚIONAL
DE LA COTROCENI

Cuvântul de ordine al acestui început de toamnă politică românească este acalmia, pe fondul unui dezolant imobilism economico-social. Trei ani de zile (şi în curând se vor face patru) ne-am îmbătat cu apă rece că avem instituţii şi legi, că avem parlament şi partide şi opoziţie şi sindicate, că avem prieteni şi sprijin în lume, că avem şansa şi voinţa de a ne schimba viaţa. Nu avem nimic. Avem Ion Iliescu şi atât!

Principalele partide de opoziţie par a nu-şi fi găsit cadenţa şi, pentru ele, timpul stă pe loc; raportul de forţe cu puterea, în special în arena parlamentară, este mereu acelaşi. Eforturile lor de coagulare într-un factor politic care să determine schimbarea sunt anemice. În primul rând, Convenţia Democratică pare, la ora aceasta, o formă fără fond. Apoi, un PNL pulverizat sub atenţia supraveghere a lui Radu Câmpeanu încearcă acum să-şi adune grupările, pentru a redeveni un pilon al opoziţiei, un mare partid liberal, dar demersul unificării (mai ales fuziunea cu PL '93) este blocat sub aceeaşi atenţie supraveghere a lui Câmpeanu. Mai departe, asupra PD (FSN), în ciuda conflictului ascuţit cu PDSR (FDSN), apăsă lipsa de credibilitate; cele două formaţiuni actuale, născute în aceeaşi scutece, formau odată o familie strâns unită în jurul tăciului lor, iar lumea e tentată să-şi aducă aminte că sângele apă nu se face. Eforturile dlui Petre Roman de a-şi ridica statuia pe soclul democraţiei autentice sunt notabile, dar şansele PD(FSN) de a creşte ca forţă politică nu sunt, ca să zic aşa, iminente...

S-ar putea ca una din cauzele de fond ale slăbiciunii opoziţiei să fie linia ei tactică păguboasă: angrenarea PNȚCD (dar nu numai a sa) în hăţişul tatonărilor, contactelor şi chiar al negocierilor mai mult sau mai puţin secrete cu puterea, în perspectiva unei participări la guvernare, desigur, punând condiţia accesului la pârghiile importante ale executivului — Interne, Justiţie etc. PNȚCD a scăpat, însă, din vedere un lucru: din toată morişca de oameni importanţi care s-au învârtit în jurul lui Iliescu, aproape toţi au zburat, de voie de nevoie, care încotro, începând cu nr. 2 din Decembrie, Mazilu, dar şi Brucan, Militaru, Stănculescu, Voican, Chiţac, Birlădeanu şi alţii (cine îşi mai aminteşte de un N.S. Dumitru, ori de Claudiu Iordache, de Lupoi?), apoi însuşi Petre Roman, Cazimir Ionescu şi o întreagă pleiadă de risipiţi prin lume — dar în tot acest timp un om a rămas, vorba aceea „neclintit, de strajă la hotare”: Măgureanu; de asemenea, nu am ştiut încă un om, generalul Vasile Ionel, cunoscut pentru orientarea promoscovită, să fi părăsit o clipă anturajul prezidenţial, unde funcţionează într-un post cheie; şi mai sunt vreo doi sau trei „neclintiti”. Îşi imaginează opoziţia că le poate lua locul? Să fim serioşi! Serviciile secrete şi armata nu vor fi puse în veci pe masa tratativelor. Unde ziceam noi că a stat 5 ani Iliescu? Şi că nu poate gândi ca Bush...

Menţinerea guvernului Văcăroiu, în ciuda tuturor raţiunilor şi supoziţiilor legate de momentul politic al începutului de toamnă, arată că Ion Iliescu este neschimbat. Şi că semnele apropiirii sale de Occident (vizita la NATO şi celelalte momente semnificative ale lui 1993), semne care dădeau speranţa că schimbarea începe să fie posibilă, nu reprezintă altceva decât confiscarea de către preşedinte a spaţiului de manevră al opoziţiei. În aceste condiţii, constructivismul politic al PNȚCD în principal, al opoziţiei în general, nu este decât o iluzie riscantă. Care este riscul? Cantonarea în ineficacitate, iar în final, pierderea aderenţelor.

În momentul actual, diversele forme ale puterii nu sunt decât diversele manifestări ale voinţei prezidenţiale. În parlament nu s-a votat nici un articol care să nu fie agreat de preşedintele Iliescu, guvernul nu s-a abătut nici-o dată de la viziunea lui Vodă privind „binele” românilor; nici-o decizie judecătorească majoră n-a produs vreo migrenă la Cotroceni. În aceste condiţii cvasitotale, de imobilism, stagnare şi lipsă de perspectivă, oamenii se întorc la vechea lor „indeletnicire”, îndelung exersată sub comunişti: apatia. Tranchilizantul naţional de la Cotroceni îşi face efectul: murim, dar nu ne mai pasă. Un popor strivit de sărăcie, griji şi neputinţă se retrage în cochilia sa de miserie, parcă aşteptând resemnat să-i ajungă cuţitul la os. Înţelege opoziţia aceste lucruri? Şi e pregătită să înfrunte realitatea? Vom afla în câteva luni.

EUGEN CHIROVICI ■

INSTANTANEE NEFARDATE

„Mitingul AC

nu a avut impact...”

Vicepreşedintele AC Valerian Stan a precizat, în exclusivitate, următoarele a. mănunte pentru revista noastră: scăderea categorică a simpatizanţilor AC este vizibilă, aceasta datorându-se, în primul rând, dezamăgirii produse în electoratul românesc de prestaţia vieţii politice; în al doilea rând, faptul că nici Opoziţia nu reuşeşte să fie eficientă în Parlament, în special din cauza procentelor nemajoritare (în-că). Dl. Valerian Stan este de părere că, în continuare, această formă de manifestare poate fi amplificată prin marşuri şi pichete de protest, atât timp cât dialogul din Par-

lament rămâne un dialog al surzilor. Ideea enunţată şi în Declaraţia-Apel că Opoziţia ar trebui să ia în calcul şi o eventuală retragere din forul legislativ (atât timp cât nu este decât decorativă) este o chestiune extremă, dar nu imposibilă. Din păcate, cu acest punct Partidul Alianţei Civice, prin dl. Nicolae Tăran, nu este deloc de acord, nici măcar să fie pus în discuţie. Domnia sa afirmă că, din punct de vedere material, corupţia nu poate fi eradicată în întregime, iar acesta nu poate constitui un motiv atât de puternic pentru ca Opoziţia să se retragă din Parlament. Opinia dlui Tăran este că meeting-ul AC nu a avut impact deoarece a dovedit un caracter politic, iar ideea care ar fi scos oa-

menii în stradă ar fi trebuit să se axeze pe economic şi social.

Un nou an şcolar
după metode vechi

Astăzi este ultranecesar să se treacă de la învăţământul informativ la cel formativ, a afirmat dl. Emil Tocaci, membru PAC şi fost secretar de stat în Ministerul Învăţământului şi Ştiinţelor. Domnia sa a mai spus că reforma învăţământului (care aşteaptă încă pe masa Camerei Deputaţilor) începe cu politica de cadre, prin aşa-zisa testare a cadrelor didactice. Inspectoratele şcolare au ajuns o mare uzină de persoane care nici nu se cunosc între ele, o plagă între ministri şi şcoli, care metamorfozează hotărârile de la mi-

nister până la şcoli, aşa cum doresc inspectorii. Domnia sa a mai adăugat că ar fi bine de aflat care mai este azi criteriul şcolarizării studenţilor străini, ştiut fiind că înainte de Decembrie 1989 acesta era strict politic („teroristi” — dl. Manolescu). Tot dl. Tocaci a mai afirmat că, în rândul ţărilor est-europene, România dispune de cele mai multe universităţi şi facultăţi particulare ceea ce ar trebui să dea de gândit ministrului învăţământului.

TVA cu proptele

Prin jurnaliştii de toate „culorile”, independenti sau nu, dl. N. Tăran, asaltat de un coleg de breaslă, a pus şi dumnealui, forurilor competente întrebarea: de ce cultura şi sănătatea sunt scutite de TVA la investiţii, iar învăţământul nu este? Mai a-

les că tegea sponsorizării aşteaptă cum de mulţişor să se nască şi s-ar putea să fie deja depăşită la botez.

Restauraţia
comunistă continuă

Într-o scurtă alocuţiune, dl. Adrian Vilău (PD) a contestat cu vehemenţă colegul de redacţie al revistei „Parlamentul”, afirmând că această face politica majorităţii parlamentare, fiind clar pe o poziţie servilă faţă de partidul celor trei roze. În opinia domniei sale, orice alt guvern, cu structură PDSR, PRM, PSM şi PUNR ar veni la putere, acesta ar continua restauraţia comunistă.

MARIA VOICAN ■

MISTERELE SNAGOVULUI

La doi pași de betonul, asfaltul, murdăria, claxoanele și „jungla” Bucureștiului, există un fragment de paradis — Snagovul. Lac, pădure, bază de agrement, dotări pentru publicul larg, dar și celebrele vile ale foștilor elefanți comuniști, intrate acum într-un circuit la fel de restrâns și ocult, pentru uzul a tot soiul de mai mari și mai mici pachidermi de tranziție. Stări de lucruri bizare, afaceri necurate cu terenuri și altele, cine „și-a tras” vilele, cine distruge și fură Snagovul — toată istoria urâtă a acestor locuri frumoase, în serialul pe care-l deschidem începând cu acest număr al revistei.

Tăcere diplomatică

Un diplomat englez încrucișându-se cu dl Văcăroiu la intrarea în bisericuța din mijlocul lacului Snagov l-a întrebat pe acesta din urmă:

- Vă place aici?
- Da, foarte mult, a răspuns șeful guvernului.
- Veniți și iarna?
- Da, a răspuns din nou acesta.
- Ați observat, nu cumva, când se face vreme rea, crângul din spatele bisericii se umple de cucuvele?!!

- ...

(Dialogul a avut loc pe 20 august 1993)

Biserica lui Dracula

Locul unei biserici se alege cu grijă. El este un loc sfânt, un loc unde grația divină își arată într-un fel sau altul prezența. Biserica lui Dracula (numită astfel de localnici, dar și de prospectele turistice occidentale, se pare) este, de fapt, ctitoria lui Neagoe Basarab din 1521. Pe aceeași vatră au existat înainte și au fost distruse succesiv trei biserici de lemn, una de piatră de râu și una din cărămidă.

Ultima, înaintea acesteia care este astăzi în picioare, a fost construită de Vlad Tepeș, care a fortificat locul și i-a adăugat o închisoare. Destinată să-i înlăture adversarii politici, ea dispune (în afara celulelor) de trei carcere cu latura de 1 m, pentru recludere dură. Camera de portură era prevăzută cu o lespede basculantă, prin care încăpățânații sau incozorii erau aruncați în apă printr-un canal care comunica direct cu lacul.

În vreme de restriște și pericol, domnitorul își adăpostea aici familia și averea. Pe sub lac, un tunel secret făcea legătura cu malul pe care Ceaușescu a ctitorit Vila Prezidențială.

Astăzi, din fosta fortăreață construită de Tepeș au rămas doar ruinele acoperite de pământ. Săpăturile arheologice făcute în 1936 au scos la iveală, se spune, osemintele voievodului Vlad Tepeș și ale soției sale Elena, sub piatra tombală din altar. Localnicii susțin că sub altar, acolo unde s-a bănuț a fi mormântul domnitorului, s-au găsit, de fapt, oase de câine și o coroană de oțel, care se folosea în Evul Mediu la turnire. Tot localnicii pretind că osemintele căutate s-ar afla de fapt sub coloana din stânga altarului și nu sub piatra de marmură, care nu păstrează nici o inscripție.

Inchisoarea construită de temutul principe s-a dovedit utilă și după moartea sa. Astfel, se spune, 52 de fruntași pașoptiști ar fi suferit între zidurile ei și au sfârșit prin a fi înecați. O movilă formată din trupurile lor

înălță malul insulei în apropierea vechiului debarcader. Pe locul crucii ridicate în memoria lor a fost plantată o salcie. Sub ea, Nicu Ceaușescu spunea însoțitorilor pe care le conducea la mormântul gloriosului nostru strămoș poezia Lacul de Mihai Eminescu.

Așezământul, la care dl Mugur Isărescu vine cu soția, dl Nicolae Văcăroiu în adidași și dl Miron Cosma cu fete de 18 ani, a adăpostit, pe vremea când Anțim Ivireanu era stareț aici, o tiparniță din lemn, la care a fost scoasă o traducere în limba arabă a unor texte creștine (prima de acest fel).

Nici mănăstire, nici biserică (sau și una și alta), monumentul istoric (actualmente în renovare), cunoscut sub numele de Biserica lui Dracula, este în îngrijirea Măicuței Melania (care este și ghid) și a Părintelui Eugen Poenaru, care (după spusele dumnealui) este nepot al înaltei fețe bisericești Roman Ialomiteanu și (după informațiile noastre) colonel de securitate.

De ce i s-a spus

Dracula?

Tatăl domnitorului Vlad Tepeș era un bărbat curajos și cu gustul călătoriilor. Participând la unul din turnirele organizate în Occidentul Evului Mediu, a primit, ca semn al victoriei (așa cum se oferă în zilele noastre medali), un colan de aur cu un

medalion care reprezenta un dragon. Fiind un semn de mare cinste, îl purta în țară, în zilele de sărbătoare. Cum capul de dragon aducea binisor cu un cap de drac, persoanei care purta medalionul (care nici ea nu era un inger) i s-a spus VLAD DRACU, nume pe care l-a preluat și fiul său. Cruzimea domnitorului,

altminteri, „firească” (dacă nu cumva necesară) pentru acele vremuri, a alimentat imaginația populară, care a făcut restul. Felul în care Occidentul a explodat legenda îl lăsam în seama dumneavoastră să-l apreciați.

MARIAN MARIN ■

Mistreții aduși special pentru a fi

împușcați de Ceaușescu se răzbună

atacând fostele ferme ale C.C.

Complexul agrozootehnic cunoscut înainte sub numele de Ferma Partidului sau Ferma C.C.-ului (sau Ferma Animalelor), este în administrația PATRIMONIULUI PROTOCOLULUI DE STAT (un fel de acareturi ale puterii). Are cam 500 de vaci de rasă și cam 500 de ha de pământ cultivat. Soarta lor pare să fie astăzi precară, după spusele șefului complexului, „Trimt un camion la țară și mi întârzie patru zile la coadă”.

Faptul că prețurile la carne, lapte, grâne (principalele produse ale complexului) sunt „înghetate” reprezintă o nouă pricină de nemulțumire.

Colac peste pupăză, mistreții aduși special pentru vânările organizate de dictator distrug culturile de porumb (și nu mai au politicienii noștri din ce face mămăliga). Pentru a-i alunga, se organizează lanțuri de oameni „sprietori”, care fac mult zgomot ca să-i alunge. Această metodă tradițională nu mai

dă, însă, rezultate. Așa cum virusul gripei s-a obișnuit cu penicilina, așa și mistrețul ia bubuiturile menite să-l sperie drept o muzică potrivită pentru a-l ritma digestia.

În pofida braconajului practicat aproape nestingherit de către săteni, aceste apetisante sălbăticiuni s-au înmulțit atât de mult, că ne întrebăm dacă n-a venit timpul ca dl Iliescu să prindă gust pentru această străveche și cinstită distracție.

Porcii mistreți nu mai fug. Se ascund bine („se face una cu pământul, de poți să calci pe el”) și, cum se zice, „face pe mortul în păpușoi”. Numai femelele cu puș sunt cu adevărat primejdioase, dar oamenii au învățat să se ferească.

Când nu aleargă după mistreți, cele 18 familii care îngrijesc de fermă pot să meargă pentru a se reculege la bisericuța din perimetrul miciei colonii. Dar nu o fac. Biserica recade în paragină.

MARIAN MARIN ■

Un „haiduc” modern în Codrul Vlăsiei

Fostul primar al comunei Snagov „fură ca-n codru”

(citatul aparține localnicilor)

Dosarul s-a împotmolit la Procuratură

Folosindu-se de deviza „Cl-ne-i harnic și muncește”, are tot ce vrea”, fostul primar al comunei Snagov, Marinescu Marian, împreună cu fosta președintă a C.A.P.-ului, Ivan Viorica, și fostul inginer șef din C.A.P., Miu Constantin, s-au împotmolit cu de la sine putere (fiecare cu câte 10 ha de teren arabil), constituind Asociația Lucrativă AGROMARCATUR. Legea Fondului Funciar prevedea că orice persoană care a lucrat cel puțin 3 ani în cadrul C.A.P. și nu are nici un fel de mostenitor din trecut are dreptul la 10 ha de teren arabil. Pentru aceasta se face o reconstituire, iar dacă cel în cauză are dreptul la aceste 10 ha, devine automat proprietar, cu condiția ca pe o perioadă de 5 ani

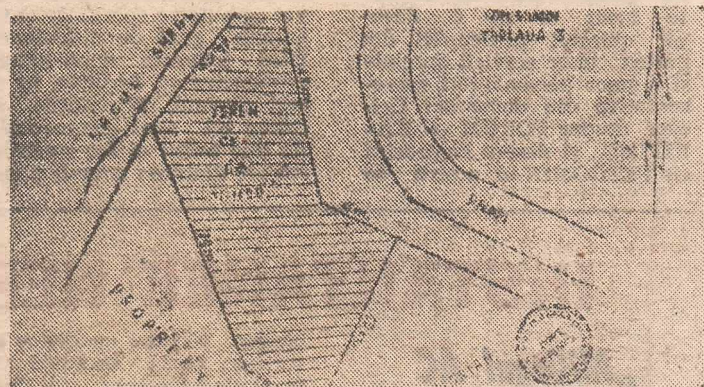
să lucreze acest teren neavând dreptul să-l vândă.

Fostul primar Marinescu Marian a întocmit acte false, pe care a reușit cu succes să le folosească la Notariat pentru a obține titlurile de proprietate ale Asociației AGROMARCATUR. Actualul primar, domnul Biriș Teodor, a depus această gravă încălcare a Legii Fondului Funciar și a făcut demersurile necesare, înaintând un dosar spre cercetare către Prefectură și Procuratură, cei trei neîndeplinind condițiile necesare pentru a primi cele 30 de hectare de teren arabil. Dosarul se oprește la Procuratură, unde cineva ascunde totul. Acel cineva din Procuratură îl sprijină pe primar în tot ceea ce întreprinde. Ca să fie acoperit în acțiunile Asociației A. GROMARCATUR, fostul primar a întocmit un tabel cu câțiva oameni din sat, probabil prieteni din anturajul său, cărora le-a împărțit fictiv cele 30 ha.

Considerând că nu sunt de ajuns cele 30 ha pentru Asociație, domnul Marinescu, ca fost primar, cunoscând foarte bine zona Snagovului, respectiv alte terenuri care nu au fost încă repartizate, le-a lucrat și pe acestea (120 ha) fără nici un drept, tot bănelul rezultat din produsele obținute intrând direct în buzunarul celor trei.

Vom reveni cu amănunte, întrucât spiritele se incing, iar situația evoluează în direcții alarmante.

CRISTIAN BUZAȘ ■

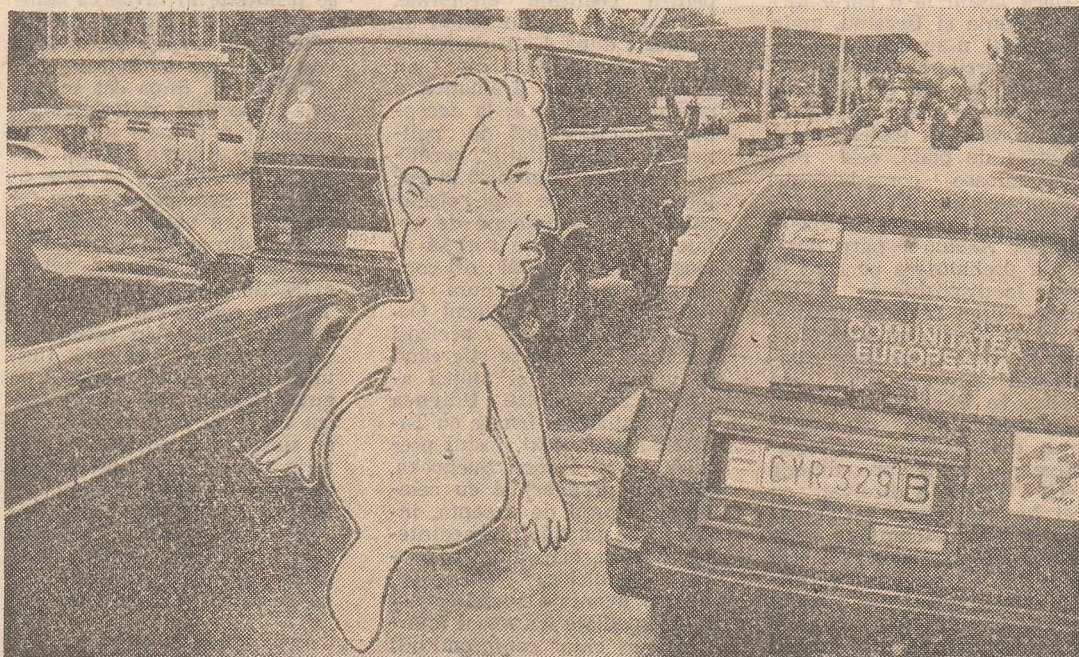
Suprafață de teren vândută de fostul primar. În locul ștampilei cu Consiliul Local trebuia ștampila Primăriei și semnătura Primăriei.

TABEL NOMINAL									
CU PREVEDEREA DE PROTECȚIE A TERENULUI ÎN CAZ DE ÎNCALCARE A LEGII FONDULUI FUNCAR									
SUSCINȚĂTORII, ÎN CALITATE DE PROPRIETĂRII, A TERENULUI ÎN CAZ DE ÎNCALCARE A LEGII FONDULUI FUNCAR									
CUMPRĂTORII, ÎN CALITATE DE PROPRIETĂRII, A TERENULUI ÎN CAZ DE ÎNCALCARE A LEGII FONDULUI FUNCAR									
№	Nume și prenume	Specialitatea	Unitatea în care lucrează	Suprafața terenului (ha)	Suprafața terenului (ha)	Suprafața terenului (ha)	Suprafața terenului (ha)	Suprafața terenului (ha)	Suprafața terenului (ha)
1	...	...	...	...	...	...	...	...	...
2	...	...	...	...	...	...	...	...	...
3	...	...	...	...	...	...	...	...	...
4	...	...	...	...	...	...	...	...	...
5	...	...	...	...	...	...	...	...	...
6	...	...	...	...	...	...	...	...	...
7	...	...	...	...	...	...	...	...	...
8	...	...	...	...	...	...	...	...	...
9	...	...	...	...	...	...	...	...	...
10	...	...	...	...	...	...	...	...	...

Tabel nominal cu cei trei impropietăriti

Aducând țării imense prejudicii morale și materiale,

Ceaușescu s-a mutat la Vama Bors

Ce pătimește românul care și-a cumpărat o mașină din străinătate. Regim de detenție la granița țării. Indolența și cinismul personalului vamal întrec orice închipuire. Străinii privesc oripilați acest spectacol de neîntâlnit în restul Europei.

În regim de ciumat

Sunt fericitul posesor al unui autoturism cumpărat în străinătate și mă apropiu de granița României pe drumul ce mă va conduce curând la Vama Bors. Mai posed deopotrivă candorea păgubitoare a insului ce mai crede în autoritatea legii. De aceea, mă aștept la formalități vamale simple, corecte, pe măsura actelor legale ce-mi însoțesc achiziția motorizată. Numai că — așa cum aveam s-o constat din nou — nesăbuița de a crede în cinste și dreptate este un lux pe care și-l mai îngăduie doar naivii.

În fața punctului de frontieră, coadă kilometrică de autovehicule. Primul indicator rutier că mă apropiu de țara mea. Coada a devenit de multă vreme un element atât de familiar poporului nostru încât n-ar fi rău ca el să figureze pe stema națională a României.

În sfârșit sosește momentul de a intra sub copertina de beton, unde echipele mixte româno-maghiare efectuează controalele de rutină. Dar ceva nu e în regulă. Un ostaș îmi face semne desperate să opresc și mă somează să fac cale întoarsă. Îi ascult buimac explicațiile: în calitatea mea de proprietar al unei mașini cumpărate în străinătate, nu mă mai bucur de înlesnirile celorlalți participanți la trafic.

Orele 20 : Ca o bandă de borfași

Cade noaptea, însoțită de un frig tăios. Cele 20 de autoturisme proscrie (majoritatea aduse din Ungaria) așteaptă parcate pe o pistă de beton în apropierea unui gard viu. Suntem tot pe teritoriul maghiar. La 200 metri în fața noastră, se ivesc luminile punctului de frontieră. Dar nici un semn că cineva de acolo s-ar interesa de soarta noastră. Așteptăm izolați, păziți de grăniceri, ca o bandă de traficanți de droguri, ca o ceată de ciumați. Ce se întâmplă? Sunt formalitățile vamale atât de complicate?

Nici pomeneală. Cel care au mai trecut prin acest infern îmi povestesc că întocmirea actelor de trecere este cât se poate de simplă. Funcționarul stabilește taxa vamală și eliberează o chitanță. Timp necesar: nu mai mult de 10 minute. Și totuși stăm nemișcați de două ore.

Orele 24 : Fantoma lui Ceaușescu

Frigul a devenit de nesuportat. În cămăși sau haine de vară, „ciumații” își freacă brațele, se mișcă pe loc. Suntem nevoiți să ne adăpostim în mașini, să pornim motoarele. Ne încălzim în reprize scurte sub jetul climatizatoarelor, până când bateriile dau semne de oboseală. Totul aminteste nopțile de groază petrecute cu ani în urmă în fața stațiilor de benzină, când, sub gerul iernii, stăteam câte 36 de ore pentru un rezervor de carburanți. Fantoma lui Ceaușescu ne dă târcoale. Surăde. Are de ce se bucura.

Orele 3 : Aceeași situație

Ca să-mi înșel foamea și durerile din oase, încerc să-mi răminesc drumul parcurs. Revăd trecerea prin punctul de frontieră Passau, unde grănicerul german și apoi cel austriac îmi zămbesc și-mi urează drum bun. „Tree” apoi din Austria în Ungaria fără ca cineva să-mi ceară pașaportul. Militarii din ambele părți îmi fac semn să eliberez mai repede culoarul de pasaj. Și... iată-mă la poarta de intrare în România, aici unde ar trebui să mă bucur de cea mai frumoasă primire și de cele mai simple formalități vamale. Dar nu! Împreună cu alți 20 de pașaportari români sunt ținut într-un țarc pe teritoriul maghiar. Nici înainte dar nici înapoi. Situația e atât de absurdă, încât renunț să mai caut o explicație. Ar mai rămâne o soluție: să cer azil politic în Ungaria...

o vorbă aruncată la întâmplare, un gest de impolitețe pot declanșa furii ciclopice printre funcționarii vamali. Au fost cazuri — mi se spune — când insul imprudent a fost nevoit să se întoarcă la coadă și să o ia de la început. La vamă trebuie să taci, să rabzi și să ascuți.

Din câteva capete, modest mobilate, sosesc oftături pentru vremurile de altădată. Idolatrii teroarei și mizeriei comuniste folosesc îndeobște argumentele burții (prețul mititeilor) și pe cele ale așa zisei ordini sociale: „Pe vremea răposatului, legea era lege. Nu se ieșea ușor din țară, dar la graniță nu se întâmplau asemenea nereguli”. Îmi vine să râd. Regimul lui Iliescu a păstrat toate rigurile ceaușiste, dar le-a aplicat pe dos. Acum se iese din România, dar nu se mai poate intra!

Orele 6 : Țiganii cu pălăriile mari

Mijlesc zorile. Oboseala ne-a pătruns până în creier. Încerc să agită spiritele, propun trimiterea unei delegații care să forțeze încremenirea vameșilor. Mi se întorc fețe apatice, resemnate. Un bărbat tânăr mă asigură că situația nu e atât de disperată. „Dacă nu apar țiganii cu pălăriile mari, vom intra în vamă în câteva ore.”

Țiganii cu pălăriile mari (numiți așa fiindcă poartă într-adevăr niște pălării de boruri late, înzorzonate) sunt — mi se explică — o categorie aparte de traficanți de autoturisme aduse din străinătate. Ei apar în bandă, cu 10—15 mașini, se așază în fața rândului și sub amenințarea cuțitelor potolește protestele. Toate acestea s-ar petrece sub ochii îngăduitorilor ai grănicerilor. Chiar așa?

Țiganii sosesc curând, dar nu cei cu pălării mari. E sleahta murdară a vânătorilor de valută. Și din nou stupoare! Indivizii aceștia abjecti și venali se preumblă prin zona de frontieră ca printr-un obor. Toleranța de autoritățile române și maghiare. Un tuciuriu își vără capul prin deschizătura porții și-mi propune să mă scoată din necaz contra sumei de 25 mărci...

Orele 7 : Încă o zi de așteptare?

Soarele e deasupra orizon-

tului, iar noi, năpăstuiți, tot în țarcul de pe teritoriul maghiar. Livizi, cu oasele frânte, pașaportarii români ies din cutiile motorizate. Toată lumea caută un loc unde să-și facă nevoile. Singurul spațiu, cât de cât izolat, e câmpul de după gardul viu. Femei și bărbați laolaltă, ca într-un lagăr, își inghit rușinea și trec să-și descarce intestinalele. Dejecțiile umane stau de o palmă sub roți de muște de grajd. Sunt informat că o situație asemănătoare a existat și la vama de la Nădlac, până când autoritățile maghiare au adus ruote cu WC-uri și spălătoare.

Orele 11 : Mămăliga face explozie

Coloana de mașini stă înțepenită în același loc. În 17 ore au fost chemate pentru vamă doar 6 mașini. Dar ultimele patru mai stau și acum sub copertina de beton. Nu mai pot răbda și fac uz de legitimație de gazetar. Mă adresez unui ofițer ungur, care, afabil, (dar nu fără o umbră de ironie) mă informează că autoritățile maghiare n-au nici o vină. Traficul stă blocat la vama românească. Cer în continuare explicații vameșilor și grănicerilor români. Spre mirarea mea mi se răspunde cu multă amabilitate. Se dă vina pe schimbul de noapte. Grănicerii pun vina pe vameși, și viceversa. Nu mai înțeleg nimic. Predau actele mașinii și în 10 minute obțin chitanța de liberă trecere. Examinez buimac petiul de hârtie. Pentru fițuica asta mi s-au furat 17 ore din viață?

Ce s-a întâmplat la Vama Bors în noaptea de 3 spre 4 septembrie? Nimic deosebit. Ca de obicei, personalul vamal a făcut dovada unei crase indolențe, nesocotind îndatoririle profesionale, sfidând cu cinism cele mai elementare relații interumane. Nici un argument nu poate motiva reținerea la frontieră, timp de 17 ore, a unui număr de 20 de mașini. Din care doar 7 au fost vămuite până la ora 11,30. Celelalte au mai așteptat încă 10—12 ore. Față de tot ce s-a întâmplat, nu putem face decât o singură prezumție: în noaptea cu pricina, vameșii au băut, au jucat cărți sau au dormit.

• Scandal de proporții naționale

Situația de la Bors nu e singulară. PUNCTELE DE FRONTIERĂ DE LA GRANIȚA DE VEST A ȚĂRII SUNT O RUȘINE NAȚIONALĂ! Nu este vorba doar de statutul cetățeanului ce se întoarce cu o mașină cumpărată în străinătate. Lentoarea formalităților vamale, tembelismul, insolența, mitocănia se răsrâng și asupra celorlalți pașaportari, condamnați să aștepte în fața vamei ore și zile întregi! Sute și mii de străini (între care turiști, oameni de afaceri) trec prin această experiență cumplită. CEI MAI MULȚI DINTRE EI DECLARĂ CĂ NU VOR MAI VENI NICIODATĂ ÎN ROMÂNIA! Or, nimeni de la domnul Iliescu și până la ultimul funcționar vamal nu poate susține că frontierele românești prezintă mai multe probleme decât granițele altor țări. Este mai amenințată România de mafioți și traficanți de droguri decât alte țări? Ne trec frontierele mai mulți spioni și negustori de arme?

Hai să fim serioși, domnilor din guvern și de la Direcția generală a vămilor! Și mai vrem turiști și investitori străini! Cum? Ținându-i la graniță în frig și promiscuitate. Orice explicații și motivații sunt de prisos. LA FRONTIERELE ROMÂNIEI DOMNEȘTE LEGEA BUNULUI PLAC!

În fața acestei situații scandaloase, „Flacăra” își face o îndatorire profesională din a continua investigațiile la fața locului.

LIVIU TIMBUS

NOI ȘI UNGURII

La puțin timp după răscoala anticomunistă și antirusească din 1956 a ungarilor, a venit la noi o delegație trăsnet, în frunte cu Janos Kadar, Gyula Kallay și Apro Antal, care au spus în gura mare, să audă tot globul: Ungaria nu are nici un fel de pretenții teritoriale asupra României. Stă acest lucru înscris în cronică vremii și poate fi verificat oricând de oricine. Erau liderii unguri pomeniți mai sus proaspăt instalați la putere, de tancurile rusești, dar și cu largul sprijin al României, și ei erau interesați să se consolideze la cârmă. Așa că au zis-o. Era Kremlinul atunci după o revoltă puternică împotriva lui și avea nevoie ca în continuare să fie pace și liniște în lagăr. Așa că a fost de acord cu zisa ungarilor (dacă nu cumva au și impulsionați-o). Numai că declarația ungurească de lipsă de pretenții teritoriale față de România a fost după un anumit timp uitată (și uitată a rămas până azi): Kremlinul s-a simțit din nou destul de stăpân pe situație și a început să folosească din plin Budapesta ca o contrapondere pentru preocuparea tot mai intensă, întâ de pe vremea lui Dej, a României față de Basarabia. Ca atare, România n-a mai putut obține din partea Budapestei, nici în timpul lungii stăpâniri kdariste, nici după aceea, o reconfirmare a declarației de inexistență a pretențiilor teritoriale. Vizita la noi a ministrului de externe Geza Jeszenszky era așteptată în primul rând în legătură cu această problemă.

Importantul oaspete ungar s-a deplasat timp de mai multe zile prin România și s-a comportat în toate împrejurările foarte tanfoș, cu mare morgă și cu mult ștaif, a participat la întâlniri cu oameni politici români, la alte acțiuni, a făcut numeroase declarații, a dat interviuri. Dar a evitat cu grijă orice luare clară de atitudine și orice angajament. Chestionat în mai multe împrejurări cum e cu granița dintre țările noastre, el a răspuns că, fiind ele Ungaria și România, țări suverane și independente, recunoscute ca atare de comunitatea internațională, nu poate fi vorba de pretenții teritoriale reciproce, fără să se impiedice de amănuntul că acei care-l întrebau nu așteptau de la el silogisme, ci declarații politice, de tipul: sunt autorizat să vă aduc la cunoștință că Ungaria nu are nici un fel de pretenții teritoriale asupra României. Așa a făcut și cu alte chestiuni.

Ajungem astfel, la cea de-a doua problemă „arzătoare la ordinea zilei”, și cât privește în general relațiile româno-ungare, și cu referire expresă la vizita lui Jeszenszky în România: atitudinea Budapestei față de primăria României la Strasbourg. Nedorind să folosească cuvântul șantaj, voi spune doar că se jonglează cu admiterea noastră în sus-numitul organism ca și când ar fi vorba de un premiu de bună purtare, de un certificat de băiat cuminte și de treabă. În realitate, și Consiliul, și ungurii sunt interesați ca noi să fim membri, ca să fim ținuți să respectăm regulile, însă, el caută ca din intrarea noastră să scoată cât mai mult, să vândă României locul (care i se cuvine de drept), cu un preț cât mai mare. Iată de ce Jeszenszky n-a făgăduit nici în privința aceasta absolut nimic, azvârlind toată răspunderea pe spina parlamentului, ca și cum decizia acestuia s-ar lua fără nici o legătură cu cele adunate de el în timpul vizitei în România.

S-a vorbit pe bună dreptate, în realizarea vizitei lui Jeszenszky, de un impuls exterior. Presa ungurească a amintit doar de sfaturile date de occidentali românilor, ca românii să-și rezolve problemele cu vecinii, trecând sub tăcere îndemnurile adresate de vest-europeni ungurilor. Or, acestea sunt, de fapt, cele mai importante. Va fi fost impulsul transmis Budapestei și direct, însă el a provenit mai ales din schimbarea atitudinii, schimbare vizibilă încă din primăvara acestui an, a Occidentului față de Ungaria. Răsfățată această Ungarie până peste poate, de vest-europeni și de americani, ea a ajuns, pentru Europa, copilul răzgăiat, care sparge geamurile, cestile și paharele, taie coada pisicii, înțeapă cu acul pe frații săi și amenință să dea foc casei. Însă, după Iugoslavia, Occidentul nu mai vrea în Europa o altă casă în flăcări. Iată de ce agitația în continuare de către Budapesta a chestiunii minorităților are o audiență și o credibilitate din ce în ce mai scăzute.

Privită ca urnire a lucrurilor din punctul mort, vizita ministrului de externe ungar în România își are importanța ei. Dar drumul până la o adevărată apropiere româno-maghiară este încă presărat cu multe obstacole, a căror înlăturare depinde și de București, dar cel mai tare depinde de felul în care Budapesta va ști să se vindece complet, în politică, de nostalgia istoriei, de infatuare și de aventurism.

ION D. GOIA ■

Polonia — come-back comunist

Dacă lăsăm la o parte țări ca România și Ucraina, unde comunistii n-au avut o pauză în exercitarea puterii, ei asumându-și, sub diferite nume, sarcinile realizării reformei, în vederea trecerii la economia de piață, cele mai spectaculoase come-back-uri comuniste s-au produs în Lituania, în Georgia și în Azerbaidjan. Acum, se pare, după datele preliminare pe care le avem la dispoziție la încheierea ediției revistei noastre, un come-back comunist, cel puțin în ceea ce privește componența parlamentului, s-a produs în Polonia.

În această țară s-au desfășurat duminică alegeri legislative anticipate (președintele Lech Walesa a dizolvat cu trei luni în urmă parlamentul) pentru desemnarea celor 460 de deputați ai Dietei și a celor 100 de senatori. Scrutinel este proporțional, nivelul de eligibilitate fiind, ca și la noi, de 5 la sută din voturi pentru partide și de 8 la sută

pentru coalițiile electorale. Desfășurate pe un fond de deziluzie după 4 ani de reforme economice dure care au dus la scăderea dramatică a nivelului de trai și la decepția polonezilor față de politicienii „Solidarității”, scrutinul desfășurat duminică în Polonia pune, de fapt, electoratul (27 de milioane de cetățeni cu drept de vot) să aleagă între două căi: ori continuarea actualului curs de reforme, lucru pe placul Occidentului, însă cu aceleași sacrificii care nu se știe când se vor termina, și atunci aveau a vota pentru Uniunea Democratică (în frunte cu Tadeusz Mazowiecki, fostul premier, și cu Hanna Suchocka, actualul premier) și cu celelalte formații de dreapta, inclusiv cu partidul președintelui Walesa, ori opțiunea pentru „Indulcirea” existenței, pentru avantaje social-economice imediate (cu riscul întârzierii ori chiar compromiterii reformei), și atunci urma să

se pronunțe în favoarea stângii. Sondajele indicau că alegătorii vor merge pe a doua variantă. Așa a și fost.

Numai că, după cât se pare, proporțiile victoriei stângii sunt mai mari decât cele așteptate. Alianța Stângii Democratice (S.L.D.), în care elementul de căpetenie este cel comunist, a obținut peste 21 la sută din sufragii, iar Partidul Tărănesc Polonez, tot de extracție comunistă (a fost aliat cu comunistii și a participat la putere în epoca bolșevică), peste 15 la sută. Uniunea Democratică, partidul de guvernământ, abia dacă a trecut de 12 la sută. Prin urmare, surpriza nu consistă în victoria stângii, ci în proporțiile ei. Oricum, come-back-ul comunist din Polonia trebuie să constituie pentru celelalte țări frățești un semnal de alarmă, pentru ca de cele rele să se ferească la vreme.

ION D. GOIA ■

TURNUL BABEL

Risc și câștig...

■ ■ **EDUARD ȘEVARD-NADZE** a apreciat revenirea sa în Gruzia natală, după o faimoasă carieră de șef al diplomației sovietice, drept „cel mai riscant pas al vieții sale”. Așa e. Înlocuindu-l pe Gamsahurdia la conducerea statului, Șevardnadze s-a lovit de numeroase și spectaculoase împotriviri, care au culminat cu războiul civil. Exasperat de boicotul și presiunile parlamentului, de la Tbilisi, el s-a decis să demisioneze. Forul legislativ i-a respins această mișcare, acceptând, după o ședință furtunoasă, starea de urgență. În felul acesta, parlamentarii s-au trimis singuri în vacanță. În cadrul remanierii operate, ca o primă măsură de disciplinare, Șevardnadze a preluat și portofoliul Ministerului de Inter-

ne. Este un minister care îi spune multe, întrucât l-a mai condus în perioada când Gruzia era republică sovietică socialistă. ■ ■ Imediat după încheierea acordului OEP — ISRAEL, premierul Rabin s-a oprit în Maroc, pentru o convorbire cu regele Hassan al II-lea. Observatorii opinează că este mai mult decât probabilă normalizarea relațiilor bilaterale. Pasul este important, pentru că suveranul marocan se bucură de un mare prestigiu în lumea arabă, gestul său față de Israel urmând să provoace reacții în lanț. ■ ■ După succesul obținut în 1989, **LABURISTII NORVEGIENI** au obținut un nou vot majoritar, care le permite staționarea la putere pentru încă o perioadă de patru ani. Victoria este cu atât mai proemi-

nentă, cu cât partidele anti-Maastricht au sperat că îi vor dărâma pe laburisti, bazându-se pe curentul de opinie al norvegienilor, extrem de prudenți față de politica de integrare. ■ ■ **BAGDADUL** aruncă pe masa verde a comunității internaționale un „as” exploziv: 300 000 de irakieni ar fi murit din cauza lipsei de medicamente. ONU nu a impus un embargo în acest domeniu, dar faptul că petrolul irakian este cenzurat a determinat o severă penurie de fonduri, care au limitat drastic importul de produse farmaceutice. ■ ■ Pentru a contribui la înfrângerea comunismului în **GEORGIA**, tatăl generalului american John Shalikashvili a colaborat, în urmă cu o jumătate de veac, cu SS. Acest fapt a atârnat greu în „dosarul” fiului său, propus recent pentru funcția de șef al Marelui Stat Major al trupelor terestre. Senatul american a respins propunerea prezidențială, pe motiv că într-un asemenea fotoliu nu se poate instala un fost „colaboracionist”, adică un inamic al SUA. Nu mai contează că bătrânul Shalikashvili se războia cu Rusia comunistă și nu cu aliații...

RADU BUDEANU ■

Mai multe feluri de a eradica marxismul

• Franco și Pinochet au pregătit terenul pentru democrație

Despre felul cum să implementezi comunismul au scris mulți, în frunte cu cei patru mari dascăli, ale căror portrete au spânzurat ani în șir pe zidurile clădirilor din răposatul lagăr socialist. Despre cum să te descotorosești de orânduirea socialistă, tratate nu s-au alcătuit — aici s-a recurs direct la practică, la acțiune. Cum s-a procedat? Cum ar fi fost mai bine să se procedeze?

Există și o preistorie a izbăvirii de regimurile comuniste. A fost, în 1919, cu Germania și cu Ungaria, în cazul din urmă rolul decisiv în alungarea bolșevicilor lui Bela Kun revenindu-i armatei române. Pe urmă a fost cu Franco, în 1936. Kremlinul și toate „brigăzile internaționale” roșii au

suferit în Spania un răsunător eșec. Dar descătorosirea propriu-zisă de comunism a avut loc în zilele noastre, din 1989 încoace, prin prăbușirea lagărului socialist european. Cu toate că diferențe (de la o țară comunistă la alta) s-au înregistrat și uneori ele au fost substanțiale (în Cehia, revoluția a fost „de catifea”, în România a fost sângeroasă, cu peste 1 000 de morți; în alte părți, liderii bolșevici au fost cel mult băgați la pușcărie, la noi au fost tocați mărunt cu automatele; la alții n-a fost nici un mister, în timp ce revoluția română i-a avut pe „teroriști” despre care, dacă e să-l credem pe dl Ion Iliescu, vom afla câte ceva peste circa 200 de ani ș.a.), operațiunea în Europa de est, inclusiv

u.r.s.s., a decurs în chip asemănător și rezultatele — cu unele diferențe legate de procentul de foști comuniști păstrați la vârf de noua putere — au fost aproximativ aceleași: un puternic demaraj de viață liberă și democratică, plătita însă cu scădere economică, șomaj, inflație, corupție, demagogie politică, proliferarea mafioilor, creșterea criminalității și a delinvenței, invazie a scursurilor societății din toate colțurile lumii, SIDA, porno, homosexualism și multe altele. Se putea altfel? Se putea, dacă măcar unele din fostele țări comuniste, printre care în mod sigur România, ar fi tras cu ochiul la două cazuri: Spania și Chile, respectiv Franco și Pinochet.

Astăzi cele două țări au o

situație foarte bună, atât din punct de vedere economic cât și din acela al vieții democratice. Spania este o țară prosperă, cu un venit mare pe cap de locuitor, stabilă politiceste, o democrație europeană recunoscută, de mare prestigiu. Chile a fost caracterizată recent de revista americană „Time” drept o țară cu dezvoltare economică accelerată, cu o guvernare bună și o politică moderată. Chile, susține revista amintită, devine prima națiune latino-americană care trece de stadiul de „în curs de dezvoltare” la cel de „dezvoltată”.

Ce s-a întâmplat și într-un loc, și în altul? S-a întâmplat că regimurile comuniste (ținând cont, firește, de toate diferențele, ca timp și ca loc, și dintre Spania și Chile, și dintre acestea și țările europene) n-au fost înlocuite imediat, cât ai bate din palme, cu stăpâniri democratice, ci cu regimuri de mână forte, în stare să pună ordine în

haos, să aducă țările respective pe linia de plutire. Și Franco, și Pinochet au fost foarte huliți pe mapamond, au fost înjurați și boicotați — cu mai multă sau mai puțină sinceritate, dar foarte tare — reproșându-li-se că n-aveau rânduiești democratice, că nu țineau cont de prevederile internaționale cu privire la drepturile omului etc. Nu încapea însă că cei doi și regimurile pe care le-au instituit au avut păcatele lor, reale, adevărate. Dar fără redrețarea economică realizată de ei, fără lupta pe care ei au dus-o cu hoția, cu corupția, cu subversiunea bolșevică, regimurile democratice care au venit în cele două țări, în Spania prin moartea lui Franco iar în Chile prin retragerea lui Pinochet, n-ar fi fost posibile. Se putea face așa ceva și în Europa de răsărit. În unele locuri era chiar foarte necesar.

ION D. GOIA ■

Sah cu dinamită

TURCIA ȘI IRANUL AGITĂ ARMELE

● O țară care plutește pe petrol, adică pe bani: Azerbaidjanul

Distinsa doamnă Tansu Ciller s-a dovedit mai bărbată decât predecesorul său, deși acesta este denumit „pumnul de fier al Turciei”. În calitate de prim-ministru, doamna Ciller a avertizat că va cere parlamentului cea mai grea autorizație pe care este abilitat să o emane: autorizația de război. Chiar dacă furtuna declanșată poate fi destinată unui pahar cu apă, avertismentul Ankarei este, prin actualul calibru, fără precedent.

Desigur, au fost numeroase nămele de alarmă pe care Turcia le-a tras în ultima vreme pe tema situației incurcate și sângeroase din Azerbaidjan. Acolo, armenii au intrat adânc în teritoriul azer. Coșmarul din Nagorno-Karabakh nu a rămas, complet, în afara transfocatoarelor mass-media mondiale. Toată lumea a înțeles că Erevanul privește poficios spre Baku. Trebuie menționat, pentru evitarea echivocurilor inutile, că Baku este capitala unei țări care

plutește pe petrol, pe o mare subterană de bani, aidoma Kuweitului. Altfel spus, Azerbaidjanul e un fel de fost rezervor sovietic de petrodolari.

Conflictul dintre armeni și azeri e vechi, cu profunde și spinoase ramificații istorice, dar a fost ținut la frigider în toată perioada dominației stricte a Moscovei asupra republicilor-surori. Odată cu explozia URSS și nașterea confuză a CSI, între Moscova și Baku au apărut „scame” de tot felul. Principalul factor de bruij l-a constituit, fără îndoială, propulsarea în primul fotoliu al republicii a unui dizident cu acte în regulă, Abdulfaz Elcibel. Anticomunismul său exersat cu asiduitate era cu atât mai grav cu cât avea două pronunțate tente absolute... inadmisibile: rusofobia și proturcismul. O asemenea combinație era greu de digerat la Moscova. În consecință, el a ieșit din scenă, conform unui scenariu tradițional: fostul prim-secre-

tar al partidului comunist azer, membru în Biroul Politic al PCUS și general KGB, pe numele său politic Gaidar Aliev, a fost scos de la naftalină, umflat cu pompa și dus pe coama unei rebeliuni militare în fruntea statului. Elcibel s-a refugiat în Nahicevan, unde i-a mai rămas să practice o dizidență exotica și absolut inutilă. Pentru a pune un capac legislativ acestei întâmplări semănând cu o tragedie bufă, Aliev a montat un referendum destinat unui succes absolut. Succesul a fost obținut: 98% din populație a votat cu sârg neîncrederea sa în președintele Elcibel și, implicit, totală adeziune la politica tovarășului Aliev. Armenii, care nu îi lăsaseră o clipă liberă lui Elcibel, nu i-au lăsat, însă, nici „succesorului” său Aliev. Ca atare, Azerbaidjanul s-a împotmolit și mai grav sub călcăiul ofensivelor armene.

Interesant este că în timp ce la Ankara se articula avertismentele pe o scară Rich-

Doamna TANSU CILLER, „DOAMNA DE FIER” a Turciei

ter dintre cele mai alarmante, la 150 de kilometri nord-est de Tabriz trupe iraniene luau poziții pe... teritoriul azer în vederea apărării a două importante baraje construite în comun de Iran și Azerbaidjan. Ele s-au plasat ca urmare a unei înțelegeri bilaterale, pentru a conserva cele două obiective puternic amenințate de armeni.

Azerii și iralienii pe de o parte și armenii pe de altă parte nu erau suficienți în acest sah cu dinamită. Acum au intervenit turcii, care cer retragerea „imediată și necon-

diționată” a trupelor armene. Pentru ca reușita dramei să fie în regulă, trupele turcești au fost masate la granița armeană. Acest cocktail exploziv este, însă, doar unul din panoplia potențială a CSI, unde întreg cordonul sudic are resentimente de pus în pagină războinică. O scânteie excesivă în această zonă riscă să marginalizeze ireparabil ceea ce se considera cel mai proeminent pericol: războiul insolubil din Bosnia-Herțegovina...

RADU BUDEANU ■

Turcul, Churchill și Reuter

A PLĂTI CU BANII ALTUIA

● Bancnota e Basarabia

Legat de frământările politice care au avut loc în ultima vreme în Moldova de la răsărit de Prut, a atras atenția felul în care s-au referit la aceste evenimente agențiile de presă străine, și cu deosebire agenția britanică Reuter. Aceasta din urmă s-a remarcat printr-o poziție constant ostilă României, ostilă apropierei dintre cele două țări române, cântărind mereu după o partitură agreată la Kremlin, dacă nu chiar elaborată acolo. Însă, dacă se cercetează „rădăcinile istorice” ale atitudinii engleze, motivele de mirare dispar. Englezii nu fac decât să continue vechea practică de a-și plăti datoriile cu bunuri care nu le aparțin; tot astfel, cu bunuri din patrimoniul românesc, a făcut-o în 1812 turcul, plătindu-și înfrângerea în fața Rusiei cu Basarabia. Fiindcă acest lucru îi convenea, Kremlinul a făcut a nu ști că Basarabia nu aparținea Turciei. Au mai fost și alte asemenea „plăți” în defavoarea României.

Una colosală, teribilă, a fost cea făcută de Churchill la încheierea celui de-al doilea război mondial. El stia că, pentru a-i fi ajutat pe englezi să scape de Hitler, Stalin nu se va mulțumi cu străngeri de mână, ori cu diplome de pus în ramă. Și atunci i-a închis gura monstrului plătind cu România (întrarea în sfera rusească a ce-

către parlamentarii de la Chișinău a aderării Moldovei la C.S.I. „pare să mulțumească minoritatea naționalistă, dar nemulțumește o numeroasă minoritate slavă din cuprinsul fostei republici sovietice; rezultatul s-a datorat mai degrabă unei lipse de organizare (exact așa zicea și Ceaușescu despre unele acțiuni în care lucrurile nu ieșeau sută-n sută cum ar fi dorit el, fiindcă mașinăria sfârșirii de culise nu fusese bine pusă la punct n.n.) decât unei intenții premeditate”. „Etnicii moldoveni reprezintă doar 64 la sută (s.n.) din populația republicii”.

Așadar, deși locuitorii din România și cei din Basarabia au aceeași limbă și aceeași zestre culturală, nu-i vorba de români și colo și dincolo, ci de români și „moldoveni”. Că Basarabia a fost ruptă de ruși din trupul României, corespondentul lui Reuter se face că nu știe; pentru Reuter, un procent mare, de 64 la sută, este „doar” (puțin de tot, adică); în schimb, minoritatea slavă este „numeroasă”, iar Reuter nu se întreabă nici când a venit ea în Moldova și nici ce caută ea acolo. De prisos să mai spunem că agenția citată n-a auzit nici de milionul de „moldoveni” (adică de români din Basarabia) deportați de bolșevici la Polul Nord, în Kamciatka și Iakutia, pentru a schimba structura etnică a Basarabiei cotropite.

Ar fi încă multe de spus. Nu incapa însă în această atitudine a sa în problema basarabeană, Reuter susține și în zilele noastre tradiționala politică a Londrei, preluată de la otomani, de a-și plăti datoriile și serviciile cu avutul altora.

ION D. GOIA ■

Dac-ar ști Funar...

UNGARIA ARE CEL MAI ÎNALT PROCENT DE SINUCIDERI DIN LUME

● Din 1985, anul de „vârf”, procentul scade ușor, dar locul întâi pe glob se păstrează

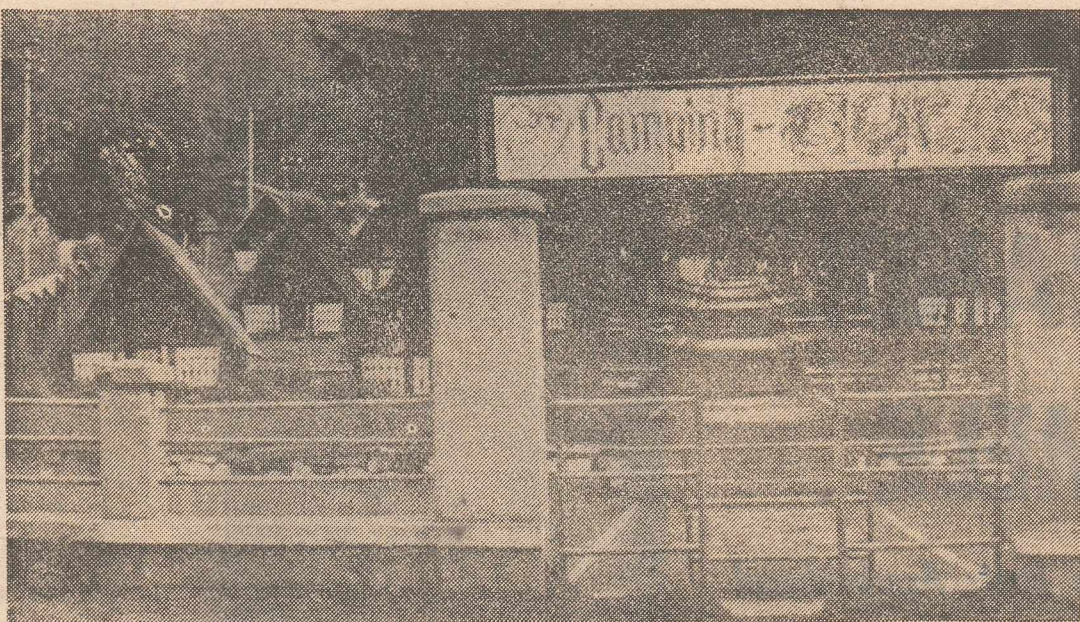
Anul trecut, în Ungaria s-a înregistrat aproape câte o tentativă de sinucidere la fiecare al 40-lea locuitor! Dintre acestea, aproape 4.000 de cazuri au reușit; aproximativ același număr ca și în Marea Britanie, însă pentru o populație de șase ori mai puțin numeroasă.

Potrivit Organizației Mondiale a Sănătății, maghiarii se sinucid mai frecvent decât oricare altă națiune din lume. Mai mult, ei dețin locul întâi la sinucideri pentru toate categoriile de vârstă peste 25 de ani (potrivit clasificărilor folosite în mod obișnuit de către statisticieni). Pentru fiecare două omucideri înregistrate în 1992 în Washington D.C. (capitala crimei în SUA), Budapesta a înregistrat trei sinucideri. Și încă Budapesta este cotată cu 20% sub media națională ungară. Mai mult, tendințele sinucigase marchează cote foarte înalte chiar și în rândurile emigrației maghiare, deși separată de patria-mamă de două sau trei generații!

Organizația Mondială a Sănătății consideră că principala cauză a valului de sinucideri este alcoolismul. Alcoolicii sunt, potrivit statisticilor, de 55 de ori mai înclinați către sinucidere — iar în Ungaria, după unele estimări, 20% din populație ar fi alcoolică.

În 1985, rata sinuciderii în Ungaria atinsese recordul de 46 de cazuri la 100.000 de locuitori. De atunci, cifrele se află în permanent declin. Deși, potrivit unui medic budapestan, „sinuciderile sunt încă ceva obișnuit și nu șochează pe nimeni”, în ultimii opt ani numărul lor s-a redus cu 15%. Și aici, desigur, s-au încercat explicații; măcar parțial, numărul celor disperați a scăzut și datorită schimbărilor politice din țara vecină. Tineretul maghiar, în special, pare să-și fi regăsit speranțele.

BOGDAN TORCATORU ■
(după Budapest Week)

STAȚIUNEA CHEIA,

unul dintre cele mai pitorești

locuri din țară se află într-o
avansată stare de degradare

Încă din anii 70, stațiunea Cheia s-a bucurat de un mare renume turistic, pentru faptul că această stațiune constituie punctul de plecare pentru traseele turistice din Masivul Ciucaș și deține două obiective de mare interes: muzeul Natura Văii Teleajenului (un mic muzeu care prezintă flora și fauna regiunii, aspecte cinegetice, economia forestieră etc.) și Mănăstirea Cheia, unde se află cinci picturi semnate de Gh. Tătărașcu.

Ca să ajungi la Cheia, trebuie să străbați în lung județul Prahova, pe direcția sud-nord, urmărind aproape în întregime Valea Teleajenului. Odată ajuns aici, îți dai seama că totul este o iluzie. Totul s-a schimbat și este păcat că s-a schimbat în rău. Aproape toată baza materială a stațiunii se află într-o stare avansată de degradare.

După Revoluția din '89, la Cheia s-au vândut terenuri, s-au construit vile arătoase, iar pe plan turistic sarcinile s-au împărțit, în prezent existând două societăți comerciale care patronază stațiunea, după cum ne relatează domnul Duțu Ioan, directorul S.C. Muntele Roșu S.A. (fostul OJT), cu care am discutat despre starea actuală a acestei stațiuni.

— Domnule director, am primit câteva scrisori de la mai mulți iubitori ai muntelui, scrisori în care aceștia se plâng de faptul că în stațiunea Cheia serviciile turistice oferite sunt de proastă calitate, iar baza materială a stațiunii se află într-o stare deplorabilă. Vă rog să-mi spuneți care sunt factorii care au contribuit, ajungându-se într-o asemenea situație?

— Așa ceva nu există. Locurile de cazare ale S.C. Muntele Roșu S.A. sunt ocupate aproape în întregime în această perioadă.

— Nu vă contrazic afirmația despre locurile de cazare, dar, intrând în stațiune și străbătând-o de la un capăt la

celălalt, realizezi că parcă ar fi părăsit. Aproape toate clădirile au o înfățișare urâtă, iar drumul de acces prin stațiune aproape că a dispărut, locul lui fiind luat de gropi.

— După cum v-am spus mai devreme, actualmente, stațiunea Cheia este patronată de două societăți și anume S.C. Muntele Roșu S.A. și Cooperația. Pentru drumul de acces prin stațiune am făcut demersurile necesare să fie măcar reparat, să fie astupate gropile, deși ar fi necesar să fie turnată o îmbrăcăminte asfaltică nouă. Cei de la drumuri au spus că nu intră în atribuțiunile lor repararea acestui drum prin stațiune și nu întrețin decât porțiunea drumului județean Ploiești — Brașov. Primăria nu a rezolvat nimic, deoarece, după cum știți, CHEIA nu are cine știe ce activități economice dezvoltate, singura activitate fiind bazată pe turism. De la Prefectura județului am primit răspuns să așteptăm și se va rezolva.

Chiar dacă toate ar fi bune și frumoase, dacă nu ai masină, nu poți să ajungi la

Cheia. Se poate ajunge cu trenul până la Măneciu. De aici să tot mergi, vreo 15—20 de kilometri pe jos. Nu există mijloc de transport. Odată ajuns la Cheia, chiar pe jos, ferească Dumnezeu să te îmbolnăvești sau să ți se întâmple ceva neplăcut, vreun accident, sau să te doară vreo măsă. Nu există nici un punct de asistență medicală. Domnul director Duțu a creat toate condițiile ca acest punct de asistență medicală permanentă să poată exista, dar de la forul superior pentru asistență medicală al județului Prahova nu s-a luat nici o măsură pentru trimiterea unei persoane specializate care să asigure asistența medicală.

Locurile de distracție lipsesc cu desăvârșire. Există o singură discotecă, la motel Zăganul, unde cei tineri pot petrece câteva ore libere seara, în compania muzicii și a dansului. În rest, n-ai să găsești

Din relatările unor turiști am aflat: cazarea este de proastă calitate, în camere nu există becuri, dar există igrasie, iar apa curge din când în când. Iată și relatările turiștilor, care, întrebați de ce stau la cort și nu au luat o cameră la motel, au răspuns:

„Aș fi luat o cameră la motel, dar este igrasie. Știu asta de anul trecut și am aflat că și acum este la fel. De aceea prefer să stau la cort”.

(Vintilă Constantin — tehnician — 38 ani — București)

„Prețurile ar fi acceptabile, dar este mizerie. Când vin iarna, de obicei stau numai la Zăganul. Acolo este mai bine”.

(Stoica Mihail — ing. mecanic — 47 ani — Constanța)

De la distanță parcă nu prea prezintă încredere. Nu vedeți, aici la motelul Cheia parcare este goală. Pare pustiu. Cred că nu stă nimeni aici. (un grup de studenți din București și Ploiești)

De fapt, afirmațiile de mai sus au fost la adresa motelului Cheia.

o sală de jocuri mecanice, biliard, tenis de masă, sah, o videotecă etc. Dacă ai baftă să nu plouă, te poți plimba, altfel...

Din discuția purtată cu domnul director, reiese că această situație se datorează faptului că fostul OJT, cu sediul la Sinaia, nu a alocat niciodată fonduri pentru ca această stațiune să poată prospera, fondurile existente fiind alocate efectiv numai stațiilor de pe Valea Prahova. Nenumărați investitori au venit, au văzut și au plecat.

Cheia încearcă să supraviețuiască și iubitorii muntelui încă n-au părăsit-o. Făcând drumeție la Cheia și în împrejurimi nu poți să apreciezi ce este mai frumos în această zonă a depresiei, peisajul se schimbă la fiecare kilometru, oferind ineditul oricui pas.

CRISTIAN BUZAȘ

NOTA: Pentru amatorii drumeției în Masivul Ciucaș, fost refăcute toate marcajele de orientare de către membrul clubului „Emilian Cîrstea”.

Am vizitat câteva camere de la motel Zăganul (al S.C. Muntele Roșu). Aici este curat, totul așezat frumos, în ordine. Prețurile sunt accesibile oricui, atât la cazare cât și în unitatea de alimentație publică. Astfel, o cameră cu două paturi costă 2200 lei, iar o masă foarte bună la restaurant nu depășește suma de 2500 lei.

Agent de protecție la un hotel

„Au venit 40 de țigani contra noastră, care eram 10”

În Constanța și majoritatea stațiunilor de pe litoralul românesc, numeroase hoteluri, restaurante, cârciumi, baruri, discoteci sau chiar magazine apelează la serviciile agenților de protecție. Poliția nu are personal suficient pentru asigurarea securității. În cazul în care sunt agresați, un agent de protecție este obligat să asigure securitatea șefului și a personalului unității, cât și a clienților acestora.

Așadar, am discutat cu Nicu Pârlea, de 26 de ani, agent de protecție, angajat al firmei V.I.P. (Very Important Person), din aprilie 1993. Are sub observație unul dintre cele mai importante obiective din Constanța — Hotel Palace.

Iată care este cheia acestei noi meserii: timp de 12 ore cât este în serviciu, pentru a avea „liniște” în obiectiv, agentul de protecție trebuie să știe să excludă din obiectivul său pe bișnițari, hoți de buzunare, prostituate, traficanți de valută etc. Aceștia, în scurt timp, pot fi observați, apoi recunoscuți, deoarece fiecare dintre ei au hotelurile și zonele lor de acțiune bine stabilite. Nicu îmi spune că cel mai greu este la început, când ieși în primire un obiectiv, până reușești să le impui regulamentul tău. „Inițial au fost amenințări și dispute puternice

de stradă. Pe atunci eram la hotel Continental. Au venit 40 de țigani contra noastră, care eram 10. Până la preluarea de către agenții noștri a acelui obiectiv, circula pe unde poșteau prin hotel, băteau la uși pentru trafic de valută, acostau străini în restaurant, mai și furau”. Au fost nenumărate cazuri în care borfașii ofereau sume de peste 20.000 de lei pentru a fi lăsați să „lucreze” timp de o seară.

Aflu că riscurile acestei noi meserii sunt enorme, „mai ales pentru cei care le realizează”, deoarece, în primul

rând nu există încă o legislație în vigoare pentru agentul de protecție. „Cât ești în serviciu, în permanență ești expus riscului. Un spray paralizant și bastonul nu sunt suficiente. Trebuie să fii atent tot timpul, deoarece țiganii umblă în permanență cu cuțitul la ei. În plus, se știe că după '89 au fost introduse în țară foarte multe arme. La noi se merge pe principiul — cu cât gândești mai bine, cu atât ai probleme mai puține”.

Litoralul este principalul câmp de acțiune pentru hoți. Anul acesta, norocul agentului de protecție este numărul mic al hoților, față de anii trecuți, datorat și numărului redus de turiști, deci câmpul de acțiune este mai mic. În vara acestui an se pare că marea majoritate a hoților sunt... plecați din țară. „De fapt hoții, mai ales cei care au rămas în țară, au decăzut în societate. Acum se învârt afaceri mult mai mari”. În plus, acolo unde sunt agenți de protecție, nu prea mai au curaj să apară. În continuare aflu că cel mai riscant va fi la iarnă, deoarece se vor închide numeroase alte obiective de pe Litoral sau din Constanța. De obicei, în timpul sezonului, pe tură (12 ore), îl „vizitează” cam 2—3 „sme-nari”, dar la iarnă va fi plin.

Nicu afirmă că relațiile cu poliția sunt „destul de vagi. Au existat niște prelucrări și informări din partea poliției, însă de ordin teoretic. În momentul în care le cerem sprijinul, ei vin peste 3—4 ore, sau nu vin deloc”.

„Cred că trebuie să fii născut pentru ea, să ai spirit de observație și să ai cunoștințe de psihologie. De exemplu, îmi dau seama imediat când o persoană intră pentru prima dată în hotel și cam ce are de gând. Dacă îmi mai aruncă și minciuna clasică „Aștept pe cineva” — nu mai încap în doială. Să fii agent de protecție este în primul rând o școală a vieții, o ocazie pentru a-ți folosi adevărata bărbăție, gândirea și forța”.

În ceea ce privește timpul liber, acesta este foarte puțin. „Niciodată nu sunt sigur pe programul meu. În general, dacă îmi programez o întâlnire, pot fi sigur că nu ajung, la timp sau deloc. Părinții mereu îmi reproșează că nu mai ajung pe la ei. Colegii mei căsătoriți, de obicei vin obosiți sau enervați, se plâng de conflicte în familie”.

Într-adevăr, să fii agent de protecție este riscant, există aceste câteva probleme. Ceea ce am constatat, însă, cu toată lipsa unei legislații adecvate și cu o salarizare sub nivelul eforturilor, această meserie s-a impus categoric, cu necesitate, în societatea românească.

RALUCA VRABIE ■

plus o parte din profit pentru proprietarul terenului adică pentru Primăria Capitalei. În momentul în care afacerea părea încheiată, pentru a „bate palma” s-a deplasat din Atlanta (S.U.A.) la București însuși președintele companiei, dl. Roberto C. Goizue-ta însă între timp oamenii primăriei s-au răzgândit și afacerea nu s-a mai încheiat.

GHEORGHE BARBU ■

Conferință de presă la Poliție

CRIMĂ, JAF, CORUPȚIE — CU 37% MAI MULT CA ANUL TRECUT

Arestarea corupției?

În primele opt luni ale lui 1993 s-au înregistrat 139 104 infracțiuni, cu 37% mai mult ca anul trecut, în aceeași perioadă. Rămânând în zona procentelor, vedem cu cât a crescut furtul din avuții publice — 36%, abuz în serviciu — 31,7%, trafic de influență — 35%, iar corupția, atenție! — 55%.

Se poate vedea că violența a devenit nerentabilă: în 1993 s-au înregistrat până acum cu 72 de omoruri mai puțin ca anul trecut. Față de furturi din particular, care au crescut cu 29% sau altfel spus — 43 110 cazuri în acest an.

Acuma să vedeti cine e de vină. Nu hoțul — asta e banc vechi. Păgubașul! Măi oameni buni, nu vă mai lăsați banii, mobila și aurul în autoturisme, noaptea. Măcar pe nevastă luați-o în casă! Pe urmă, când plecați la munte sau la mare, asigurați-vă locuințele: puneți grății, alarme, bombe, capcane, lăsați un tun în sufragerie și dacă tot nu ajunge, angajați câțiva bodyguardzi, cu câini cu tot.

Pentru paza magazinelor ar trebui niscaiva tancuri, avioane, elicoptere și cam atât. Să nu uitați grățiile. Dacă nici așa nu faceți față, chemați poliția!

Pentru că s-au dedat la corupție, au fost arestați, până acum, 206 funcționari publici, 62 directori generali, 45 inspectori din finanțe-bănci și 54 de patroni. Nu sună rău, dar dintre ăia mari... câți? Domnul general-major Ion Pitulescu, șeful I.G.P.-ului, spune că sunt pregătite dosare și pentru „măriile-lor” și când va veni timpul... să te ții, soro!

Vin chinezii

La ora asta, în lume există trei maști periculoase: americană, italiană și rusă. Toate ocolesc România, pentru că românii nu le plac drogurile de import. Avem tableta de sâmbătă seara și ne ajunge! În schimb, țara vecină — Ungaria — este vai și amar de ea, cu finanțele private complet acaparate de mafia chineză. Mare atenție: hoții de mașini au acum cel mai sofisticat sistem de confecționare a cheilor. Într-un minut, se face copia după cheia originală și se fură mașina. Anual, în Europa se fură 100 000 de mașini, toate nou-noute. Ca să vezi!

DAN GHEORGHE ■

Dreptul la replică

Stimate domnule redactor-șef,

Nu știu cum veți interpreta acest „drept la replică”, pentru că îmi este foarte greu să înțeleg cum se împacă orientarea revistei dumneavoastră cu maniera „materialist-dialectică” a stilului colaboratorului dvs., dl. Marin Marian.

Dânsul s-a prezentat la magazinul MAX din Ploiești (de tip „fast food”), cu câteva zile înainte de apariția articolului din nr. 36, sub pretextul că pregătește un articol despre localul nostru, apreciat și elogiât în tot orașul.

Împreună cu colaboratoarea mea, i-am prezentat deschis probleme pe care le avem, în special cu angajatele de la vânzare — greutăți amplificate și de faptul că noi lucrăm în învățământ și nu avem experiența necesară.

Concluzia domniei sale a fost că noi suntem niște „exploatați”, care (auzi, ce tupeu!), pretindem personalului să se rujeze, să facă și curățenie (strânsul tăvilor), să fie dichisite și să se... spele!

Mă face să cred că dânsul are niște gusturi excentrice — fete nepleptănate, nerujate și lenese. Că personalul a fost schimbat mereu este adevărat, pentru că foarte multe fete vor să găsească un loc „călduț”, unde, pe lângă salariu, să servească și masa.

Nu s-a pomenit nimic de muzica de tip simfonic, de corectitudinea clienților, în majoritatea lor tineri, care vin în local chiar dacă acolo nu se servesc băuturi alcoolice.

Faptul că „detaliile” oferite de dl. Marian Marin s-au referit la nemulțumirile unei singure vânzătoare, ne face să

credem că articolul a fost „comandat” de una din „victimele” economiei de piață.

Și încă o problemă. În finalul articolului, ne clasifică „neoameni”.

O considerăm impolitețe și lipsă de educație.

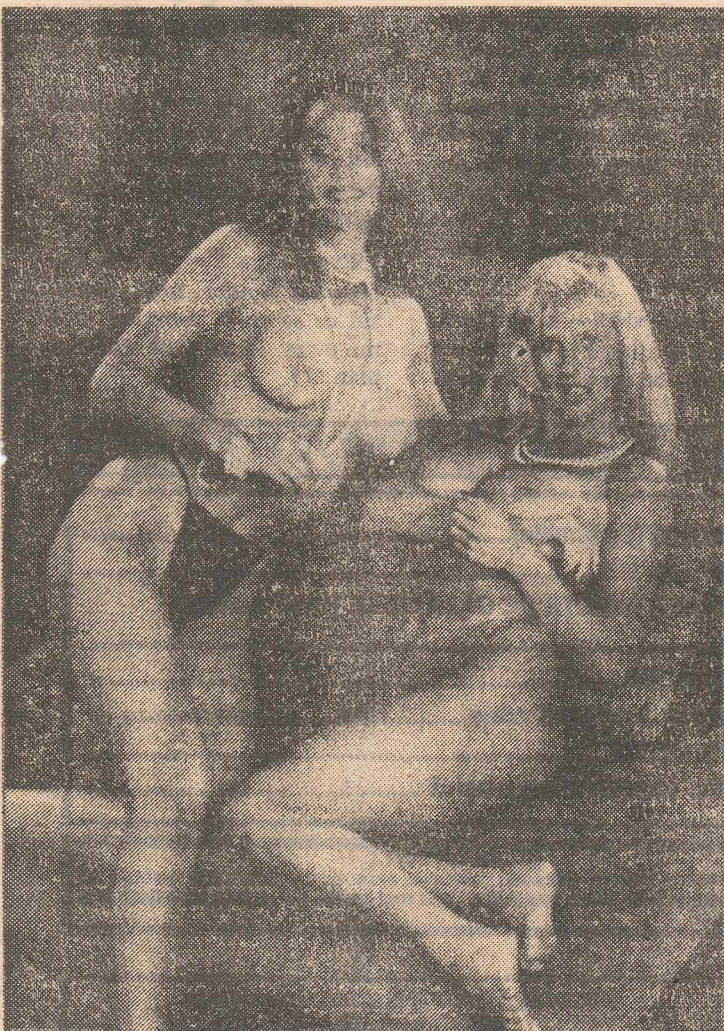
Nu am speranță să-mi răspundeți, dar aș dori să vă cunosc exact în această unitate, unde are loc o „exploatare” de tip capitalist...

Cu deosebită stimă,

Profesor ȘTEFAN ILIE

P.S. Salariile noastre au peste 35 000 lei/lună + masa, care se ridică la peste 25 000 lei (neimpozabili) și nu 2 000 lei, cum a afirmat protejata domnului Marian Marin. Normal, dacă a fost puturoasă și a rezistat numai două zile nu avea cum să obțină mai mult. Rugămintea noastră este să explicați domnului Marin că, dacă dorește să compromită niște oameni, să o facă documentat, să ceară statele de salarii, să vadă câți oameni au cărți de muncă etc. Asta ar însemna să fii un profesionist corect și documentat și nu așa cum a procedat dânsul, când, după ce timp de o oră s-a minunat de realizările noastre, de stil, eleganță, să jignească niște oameni care nu au cum să se apere.

Nota redacției: Ne cerem scuze pentru impolitețe („neoameni”), iar redactorul nostru va reveni la MAX, pentru a analiza cu obiectivitate situația angajatelor dvs. Vom reveni.

**Nu vom avea cea
mai mare fabrică
de Coca-Cola
din Europa**

**Așa cum am sperat,
așa cum ni s-a promis**

În luna septembrie a anului 1992 între renumita firmă de băuturi răcoritoare Coca-Cola și Primăria orașului București au început tratativele privind construirea în România a celei mai mari fabrici de Coca-Cola din estul Europei. Terenul pe care urma să se construiască fabrica se află situat în sectorul 6, cartierul Drumul Taberei, Valea Cascadelor. Firma amintită a propus să închiriere terenul pe o perioadă îndelungată de timp

Prin servicii de consulting, DOCTORUL C. vă stă la dispoziție:

CINE SUNTEȚI, CUM SUNTEȚI, CE FACEȚI CU VIAȚA DUMNEAVOASTRĂ?

La asemenea întrebări și la ORICARE ALTELE, colaboratorul nostru vă oferă soluții surprinzător de exacte!

DOCTORUL C.

Sub acest pseudonim se ascunde un bărbat de mare erudiție, cu vaste cunoștințe de astrologie, matematică, numerologie și bancă de date interdisciplinară. În dialog cu computerul cosmic, el este capabil de premoniții uluitoare.

În banca sa de date se găsesc răspunsuri și soluții la întrebările cheie ale vieții dumneavoastră.

TATAR SILVIU - localitatea Guga, județul Cluj

1. În privința simptomelor din viața particulară ele apar ca fiind rodul unor blesteme sau vrăji, din partea soției sau altora, constatabil de cei pricepuți, chiar la preot și energoterapeuți (atestați de Ministerul Sănătății sau de Societatea Română de Radiotelegrafie) care vă pot face slujbe și tratament bioenergetic. Va trebui întâi slujba de desfacerea vrăjilor, apoi Molifta mare a Sfântului Vasile și Sfântul Maslu. De ce acestea? Deoarece sunteți încărcat cu energie negativă pe care o combateți cu rugăciuni = acumulare de energie pozitivă care vă poate salva. Molifta Sfântului Vasile cel puțin de 3 ori pe an. Suferința este dată tocmai pentru a vă putea purifica de unele defecte de caracter pe care le aveți (patimi). Dacă le conștientizați, le combateți, scăpați și de necazuri. Aprofundați, aplicați cele de mai sus, neabătut — aceasta este metoda.

2. Șansele de împăcare: trebuie să dați numele și data de naștere a soției (cu numele de fată) pentru a stabili compatibilitatea de cuplu. Fără aceste date nu putem spune nimic precis.

3. În viața anterioară ați fost femeie, născută sâmbăta în România la 1600. Trăsăturile generale: Vă atrăgea orice era nou sau diferit. V-a preocupat mișcarea perpetuă; schimbare de dragul schimbării în muzică, artă, dans și bucătărie. Ocupația din trecut: Vă pasionau astrologia și cercetările adiacente acesteia.

Fișa lecției de viață: Scopul vieții trecute care este continuată, dezvoltată și completată în viața actuală: „Fiți unici” pentru a studia, practica și uza de înțelepciunea continuă în studiile psihologice și în magia antică. Cu înțelepciune și minte clară, tu vei găsi adevărata cale de a realiza aceasta.”

Șansele pe ani:

1993 — Pune pe primul plan familia și casa cu șanse clare de divorț, posibilă mutare. Puteți recupera bani de la datorii. An cu emoții și tensiuni puternice. Aveți dispo-

nibilitate și pricepere în a negocia un contract. În familie manifestați duritate care va duce la ruptură. 1994 — Consum excesiv de energie. Dobândiți eliberarea de constrângeri dar cu sacrificii, dobândind luciditate. Vă îmbogățiți spiritual. Partenera vă va tensiona cu unele ambiguități. Risc de boli ale gâtului. 1995 — Îndoileți, incertitudini. Bărfă, intrigi care vă pot face să schimbați locul de muncă. Deviza anului: Șanse mari în profesie și câștiguri neașteptate. 1996 — Câștiguri financiare, schimbare de activitate, de loc de muncă, de domiciliu. Conceperea unor proiecte ambițioase de anvergură, călătorii. 1997 — Îndoileți și incertitudini. Climatul general nu favorizează proiectele, contactele sau legăturile dumneavoastră. O decizie profesională de succes vă va aduce victoria. 1998 — Iarăși noroc ca în 1996, în plus aveți șansa unei căsătorii fericite. În climatul de nesiguranță, vi se vor cere răbdare și diplomatie. 1999 — Decepții, blocaje, călătorie în străinătate, deschideri spre social, contacte, progres în afaceri, creație, conceperea unor proiecte majore, editare de lucrări. 2000 — Conflicte profesionale, tulburări sentimentale. Posibil o nouă relație cu conflicte și angoase pe care trebuie să le dominați. An laborios, cu restricții. Succes doar prin perseverență. În concluzie: deveniți mai bun, eliminați egoismul, mânia, mândria, lăcomia, ura prin rugăciuni, acceptați-vă destinul, avansați în spiritualitate, apropiați-vă de religia ortodoxă.

ELENA POP - Baia Mare

Răspundem conform dorinței manifestate pentru fiica dumneavoastră dar pe numele mamei.

Referitor la sănătate: cauzele sunt o încărcare cu energie negativă: ex. frica este o patimă indusă de forțele negative! Se recomandă studiul religiei ortodoxe pentru armonizare și de 3 ori pe an cel puțin slujbele: Sfântului Vasile, Molifta mare de exorcism), acatiste, rugăciuni, slujba contra vrăjilor. Tratament la un

bioenergoterapeut (care poate afla mai multe). Se poate face mai mult dacă as putea să văd personal (atunci niște rugăciuni speciale ar fi posibile pentru purificare).

La nivelul său ar trebui o instruire cu tehnici de purificare spirituală dar nu avem spațiu, timp în conjunctura actuală. Vedeti, deci, dacă nu are vrăji, blesteme făcute asupra ei. Alimentație: miere, legume, fructe crude.

Vă trebuia horoscopul spiritual care lămurește misiunea în această viață — dar nu ați cerut.

În viața anterioară ați fost: femeie, născută miercuri, în 1825. Africa de Sud; calculată, abilă, neiertătoare cu cei din jur — dominantă, puternică, plăcută, dar nu iubită. Ocupația: medicina — vraci folosind ierburile.

Fișa lecției de viață (valabilă și acum): „Trebuie să vă dezvoltați sentimentele de dragoste și înțelegere și toată abilitatea, pentru a sădi în sufletul oamenilor speranță și pace. Ambiția nu e totul. Rea-ța putere trebuie căutată în interiorul «eu»-lui, nu în afara lui”.

Șansele până în 2000:

1993 — Un an bun, deoarece dacă ați găsit partenerul dorit, nu ezitați să vă căsătoriți, vă puteți recupera bani, câștiguri financiare, schimbare de activitate, mutare, călătorii, afaceri. 1994 — Echilibru precar dar entuziasm, profesional bine, câștiguri substanțiale, creativitate, întâlniri amoroase. Echilibru psihic labil, afecțiuni ale gâtului. 1995 — Șanse profesionale, câștiguri neașteptate. 1996 — Decepții, blocaje, călătorie în străinătate, evitați asocierile. 1997 — Călătorii, posibilă uniune matrimonială, amenajare casă, victorie în profesie — o nouă decizie. 1998 — Anul cel mai favorabil CĂSĂTORIEI (sau divorț după caz), dar și călătorii, proiecte profesionale de anvergură. 1999 — Dură în familie, amabilă cu partenerii, contacte, afaceri reușite, definitive proiecte majore și un copil. 2000 — An laborios — vi se cere perseverență. Fluctuații financiare și sentimentale.

Tabloul personalității: Aplicați-vă către artă, câmin

linistit. Inteligență strălucită, activitate neobosită, avere mediocră, activitate ce rodeste foarte puțin. Viață agitată, deplasări îndepărtate; risc de accident mortal. Sub influența lui Venus, disponibilități artistice de comunicare, dar tendința de a fi grosolan — câștigă dușmani. Ocupații: vindecare, restaurare, lege, scris, oratorie.

Cine sunteți: „Mister”, intuitiv, simbolizează cunoașterea lumii și reflexia. Introvertit, critică, singuratică. Boemă sau ascetă într-un turn de fildes. Pericol de autoizolare = sălbăcie, egoismă, pesimismă cauzată de disprețul față de lume = ratarea vieții.

Drumul vieții — numai urcă, pentru a ajunge în vârf — ori rămâne, ori se aruncă în pră-

pastie — nu există întoarcere, înapoi. Drumul ambiției, încrederii, voinței.

Suplimentar vă facem steaua lui Venus, pentru a afla Karma vieții actuale, care este:

3 - 2 - 3
0 - 3 - 4
2 - 8 - 2

Lipsă cifra 4 = vi se cere să munciti în mod constructiv, evitând neglijențele și delăsarea, cultivați-vă stabilitatea.

Exces cifra 8 = iubirea excesivă a banilor. Deci defectul ce se cere remediat = a nu pune banii pe primul plan !!!

TALON DE PARTICIPARE

NUME (de familie).....
PRENUME.....
NUME ÎNAINTE DE CĂSĂTORIE (dacă e cazul).....
ADRESA.....
DATA NAȘTERII: ziua.....luna.....anul.....
Nr. telefon.....
Nr. înmatriculare mașină.....

IMPORTANT!

Pentru fiecare persoană despre care doriți informații trebuie să trimiteți un talon separat cu cât mai multe din datele solicitate mai sus.

Doctorul vă propune răspunsuri rapide prin taxă de urgență.

Din pricina numărului extrem de mare de solicitanți, suntem constrânși ca, în cadrul spațiului disponibil, să oferim răspunsurile mult așteptate abia după luni de așteptare (în octombrie, noiembrie, celor care ne-au scris în ultimele săptămâni). De aceea, pentru cei grăbiți, colaboratorul nostru propune o **taxă de urgență**. Solicitantul va introduce în plic, împreună cu întrebările sale, o chitanță cu sumă de 1.000 lei, bani pe care îi va depune în contul „Publicațiilor Flacăra” la orice unitate CEC. Contul este: 40.7230110.496 BCR, sect. 1, București.

Pe această bază, corespondentul nostru va primi, cel târziu în două săptămâni, prin mijlocirea poștei sau direct la sediul redacției noastre, un răspuns amănunțit, complet, cu sfaturi și prognoze expuse pe larg, la toate întrebările sale.

Nu uitați să atașați și talonul de participare.

Nu uitați să menționați pe plic „Pentru DOCTORUL C”.

Miracolul Vasilica CIUPEA

Există oameni cărora li s-a spus că mai au de trăit câteva luni, având o boală incurabilă. Nici un medic din lume nu-i mai poate salva, nici un medicament. E greu să înțelegi, tu, care n-ai trecut prin așa ceva, ce-au simțit acei oameni în clipa când și-au văzut drumul vieții terminat!

Dar oare ce-au simțit atunci când, pe neașteptate, au descoperit o ultimă șansă de viață, posibilitatea de a se naște a doua oară, în același trup, vindecat în mod miraculos?!

Acești oameni s-au vindecat datorită bioenergiei. Iată, în continuare, declarațiile foștilor bolnavi, pacienții doamnei Vasilica Ciupea și ai fiicelor sale - Mariana Ciupea și Ana Temercea:

Bulea Ion - „Am întinerit cu 15 ani!”

Sisiliță Georgeta - „M-am vindecat de o groază de boli”

RADU CONSTANTIN, din București, strada Cărbușului nr. 28, bloc 145, sc. 2, ap. 83: „Am fost bolnav de cancer cerebral, metastază și paralizare dreapta, internat la Spitalul F și declarat irecuperabil. Doamna Vasilica Ciupea a făcut zece ședințe de bioenergie, telepatie. După prima ședință am început să ridic mâna și piciorul. După a cincea ședință am început să vorbesc. După zece ședințe puteam să merg și eram un om normal”.

BUFLEA ION, din București, strada Ion Scortșaru nr. 18, sector 5: „În 1977 m-am îmbolnăvit de tromboflebită. Am fost de multe ori internat, am urmat o serie de tratamente, fără nici un rezultat. Nu mă mai puteam ridica din pat. După opt ședințe de bioenergie cu doamna Ana Temercea, m-am pus pe picioare, au dispărut junghiurile din corp și mi s-au dezmorțit toate încheieturile”.

Lista ar putea continua cu mult peste spațiul tipografic al revistei FLACĂRA. Vindecările rămân în continuare inexplicabile, dar cert este că ele există. Bioenergia nu se vrea un concurent al medicinei, ci o ultimă șansă de viață. Viitorul, se pare, nu aparține medicamentelor ci formelor de vindecare naturiste. Trebuie doar să avem mai multă încredere în noi înșine...

DRĂGUȚ CONSTANTINA, din București, strada Juncușoara nr. 25, bl. 75, ap. 8, sector 2: „Am avut următoarele diagnostice: osteoporoză, artroză diabet, infecție la vezică, spondiloză cervicală, tensiune oscilantă. Bioenergetic am fost tratată de doamna Ana Temercea și după trei ședințe au încetat durerile de oase, de cap și la nivelul articulațiilor. Acum mă simt de parcă aș fi alt om, parcă am alt organism, sănătos”.

SISILIȚĂ GEORGETA, din București, șoseaua Pantelimon nr. 254, bl. 55, ap. 130: „Circulație slabă la membrele inferioare, început de colită, gastrită, început de ulcer, fibrom extrauterin de mărimea capului unui nou-născut. Cu acest fibrom am ieșit în 1989 din Spitalul Grivița, neputând fi tratat. După prima ședință cu bioenergie la doamna Vasilica Ciupea, s-a îmbunătățit circulația la picioare, în sensul că deveniseră calde. După a treia ședință mi-au dispărut arsurile și stările de vomă. După a cincea ședință fibromul era vizibil scăzut”.

CRISTIAN GEORGESCU, Canada, student la Montreal: „După opt ședințe cu bioenergie prin telepatie cu doamna Vasilica Ciupea, s-a acționat asupra atropiei nervului optic, în sensul că a crescut acuitatea vizuală și s-a ameliorat paraliza spastică, corectându-se mersul în bună măsură”.

FOCA COSTICĂ, din Botoșani, strada Săvenilor nr. 38, bl. F-7, sc. B, ap. 2: „Hepatică cronică agresivă și dischinezie biliară, din 1985. Pensionat pe caz de boală în 1988, cu diagnostic, la spitalul Fundeni - ciroză hepatică. După zece ședințe la doamna Vasilica Ciupea mă simt perfect sănătos”.

BOTA CARMEN, din Gherla, jud. Cluj, strada Liviu Rebreanu nr. 24, bl. B-3 ap. 13: „La 8 ani m-am îmbolnăvit de epilepsie, de la o sperietură groaznică. Acum am 25 de ani și toate tratamentele urmate până acum n-au dat nici un rezultat. Făceam crize de două-trei ori pe an, dar după ce am născut, crizele au apărut la un interval de două săptămâni. Am urmat zece ședințe cu doamna Ana Temercea și de atunci au dispărut crizele. A trecut aproape o lună și mă simt vindecată”.

GÂRBOVAN MARIANA, din București, b-dul Păcii nr. 128-134, bl. 23, ap. 7: „De când am născut nu am mai putut să merg pe propriile-mi picioare, nu puteam să stau mult timp în picioare, aveam insomnii și eram mereu nervoasă. Diagnostic: leuconevraxită (scleroză în plăci). Urmez tratament medical de un an, fără rezultat. După zece ședințe cu doamna Vasilica Ciupea merg normal și mă simt ca nouă”.

DAN GHEORGHE ■

UN STATISTICIAN DESPRE FENOMENUL „KOZAK”

• Se vorbește despre Premiul Nobel

Hulit în țara sa de baștină, dar apreciat în străinătate, celebrul dermatolog dorește totuși să revină în România. Efectele metodei sale sunt cu adevărat fantastice și ar trebui să aparțină patrimoniului științific național. Vom mai pierde din nou un meritat Premiu Nobel?

— De curând, sub semnătura dv. a apărut cartea „Fenomenul Kozak” — Dermatologia — știință exactă. În lucrare faceți referiri largi la contribuția revistei „Flacăra” pentru scoaterea din anonimat și promovarea acestui dermatolog autodidact. De fapt, ca să fim dreapți, fără sprijinul „Flăcării”, domnul Kozak ar fi rămas poate până la ora actuală un ilustru necunoscut.

— Aveți perfectă dreptate. Este un fapt de notorietate publică preocuparea acestei reviste pentru promovarea noului, pentru sprijinirea constantă a inventatorilor perscutați, napăstuiți, puși în anonimat, precum și pentru lupta sa fără ostire până la finalul acțiunilor începute. În acest context, a fost abordat și Pavel Kozak, din 1977 până în prezent.

— Cum l-ați cunoscut pe Kozak și ce v-a frapat în așa măsură încât să afirmați că este un fenomen?

— Pe Pavel Kozak l-am cunoscut întâmplător, pe vremea când nu aveam cum să-mi imaginez că o să-i devin pacient. Din pacient i-am devenit colaborator... În timpul acestei colaborări am avut ne-numărate ocazii care, zic eu, m-au îndreptățit să ajung la concluzia că Pavel Kozak este mai mult decât un specialist. Este un miracol. Și asta din mai multe puncte de vedere. Cred că am reușit să demonstrez, cu statistica mea, că Pavel Kozak este nu numai cel mai mare dermatolog din lume, ci CEL MAI MARE DERMATOLOG DIN ISTORIA MEDICINEI.

Acest adevăr nu poate fi estompat de etichetările destructorilor săi, de afirmații fără nici un fel de acoperire. Aceștia, în loc să se fi aplecat asupra a ceea ce a făcut Kozak, au găsit de cuviință să se intereseze de aspecte secundare, fără nici un fel de relevanță în raport cu subiectul în cauză.

— Care este acum situația lui Kozak și atitudinea actuală a dermatologilor noștri față de el?

— Despre situația lui de acum cred că cel mai bine ar fi să vorbim chiar cu el. Eu mă rezum la a vă preciza un singur lucru. Știu că dorește să lucreze în România, țara lui, pe care o iubește mult. În

Gh. Nistorescu, autorul lucrării „Fenomenul Kozak”

ceea ce privește partea a doua a întrebării dv., din păcate, până acum nu am aflat că aceștia ar da semn de înțelegere și bunăvoință într-o viitoare colaborare onestă cu Pavel Kozak. Ba, din contră. Făcând uz de dreptul la replică, cinci medici dermatologi au dat publicității, sub auspiciile Comitetului Societății Române de Dermatologie, un comunicat de presă, plin de neadevăruri și venin.

— Cum probează statistica dv. eficacitatea Metodei Kozak?

— În cazuistica pe care am făcut-o în anii 1976 și 1977 pentru o serie de diagnostice se află zece și sute de fișe (eczemă, lupus, psoriazis, etc.) Toate fișele sunt însoțite de documente medicale care atestă diagnosticul. Ei bine, în toate aceste cazuri Pavel Kozak a obținut ameliorarea netă, după mine vecină cu vindecarea. Față de această șansă de 100% cine în lume se poate prezenta cu un singur caz de stopare a evoluției acestei boli năprasnice, deci nu și de ameliorare simplă nu netă?

— Ce credeți că ar câștiga dermatologia noastră prin readucerea lui Kozak în România?

— Dacă la cele scrise în cartea semnată de mine s-ar adăuga celelalte dovezi (de exemplu, cazuistica realizată la spitalul Fundeni din București în 1979) și, bineînțeles, iar face demersurile necesare pentru brevetarea Metodei Kozak de ameliorare netă a bolilor de piele declarate ca incurabile și cu geneză necunoscută, deci, dacă s-ar face toate acestea ar fi pe deplin întemeiat ca România, prin Kozak, să aspire la un PREMIU NOBEL ÎN MEDICINĂ.

LIVIU TIMBUS ■

Cei care nu cred încă în vindecarea prin bioenergie pot contacta foștii pacienți ai familiei CIUPEA la adresele indicate.

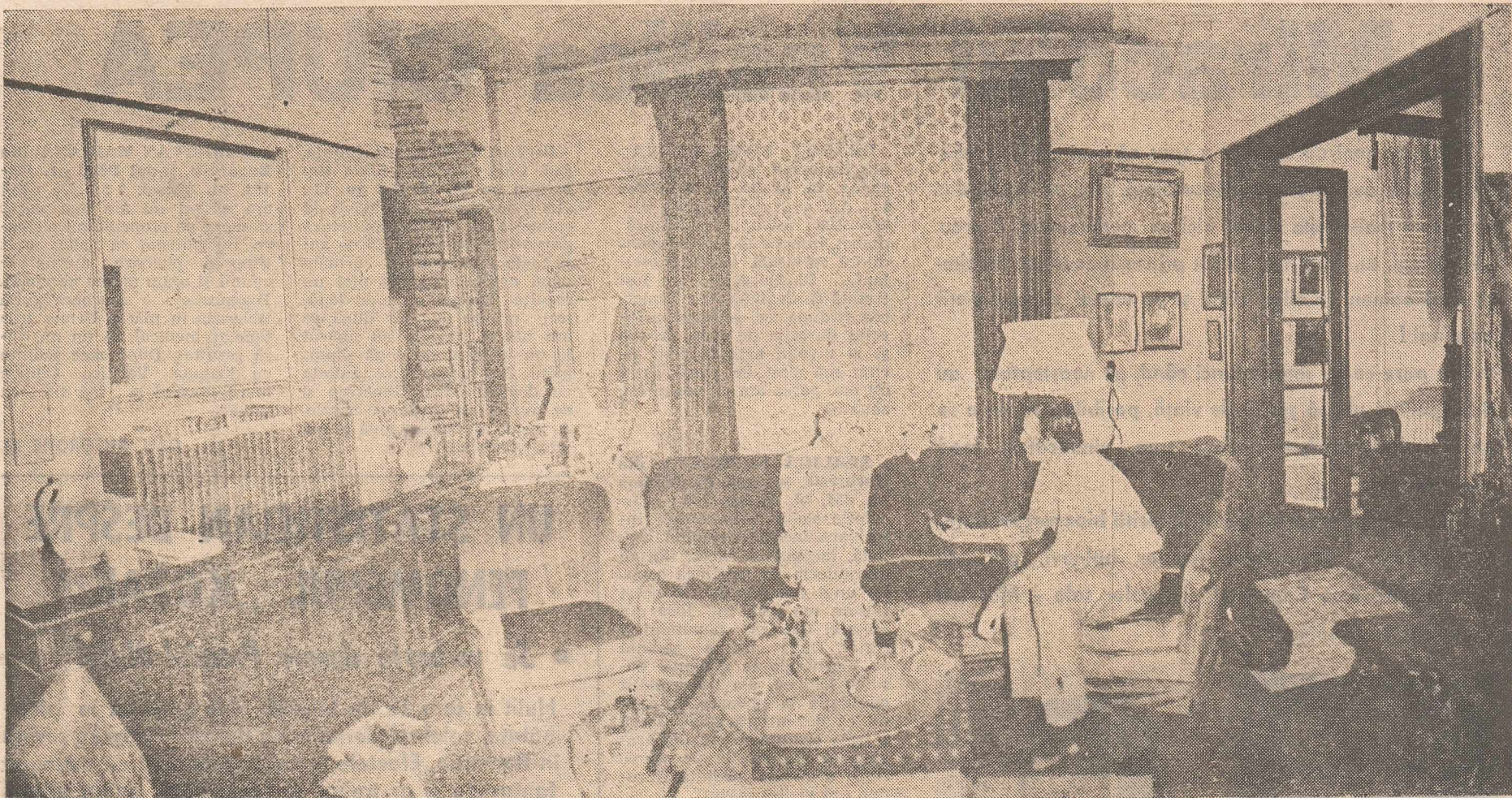
Cercetări privind vindecarea cancerului prin căldură

După lungi cercetări specialiștii au ajuns la concluzia că hipertermia poate constitui o metodă de tratament eficientă în combaterea cancerului dar totodată au apărut și o serie de probleme. Astfel dacă la temperatura de 43 grade Celsius tumorile pot fi distruse, o creștere peste această valoare duce la distrugerea și a țesutului sănătos din apropiere, iar dacă se folosește zece grade mai puțin se produce o accelerare a cancerizării, fapt constatat de doctorul John O'Connell, de la Universitatea statului Ohio. Pentru a se cunoaște

riguros și permanent temperatura s-a apelat la microprocesoare. Douăzeci de microprocesoare, din plăcuțe de siliciu, înșirate pe un fir de aur, totul imbrăcat într-o bandă de masă plastică flexibilă, sunt injectate în tumora malignă. Wayne Banglanni, de la laboratorul „Los Alamos” din New York, a realizat un cablu coaxial, cu un diametru maxim de 290 microni, deci mai subțire ca firul de păr, cu care se poate furniza căldură organelor interne. El este injectat cu ajutorul unui ac special. La corporația medicală din Salt

Lake City se folosesc microunde, al căror jet nu distruge țesuturile sănătoase. La Universitatea din Arizona se aplică hipertermia cu ajutorul electrozilor umpluți cu radium și iridium. Doctorul Leon Parks, de la Universitatea din Mississippi, folosește captatori termici legați la un sistem de încălzire exterioară a sângelui bolnavului. Cercetătorii de la „National Cancer Institute” au pus la punct un combinezon. Apa caldă ce circula prin tuburile acestuia este controlată precis de un microprocesor, care ține seama de căldura metabolică a pacientului. În momentul în care temperatura optimă este atinsă, echipa doctorului Joan Bull aplică și un tratament clasic cu raze ionizate. Desigur, aceste metode sunt încă în testare, până în prezent neputându-se trage concluzii definitive.

AUREL DIANU ■

Doar fotografiile pe care stăm sunt noi! În rest, amintiri din vremuri faste!

Acasă la domnul Alexandru Paleologu

era foarte frumoasă, doream ca toți cei care vin la noi să vadă artă românească!”.

„Fără Caragiale

n-aș putea trăi!”

„În toate încăperile am rafturi cu cărți! Biblioteca din biroul meu nu e mare, și conține cărțile care mi-au rămas, deoarece fosta mea bibliotecă mi-a fost confiscată! Aveam multe cărți de la bunicu, de la tata și multe cărți părate de mine! Ele reprezentau, oarecum, reperele formațiunii mele evolutive, în timp. Acum nu mai simt nevoia să am o bibliotecă mare! Cu vârsta îți restrângi foarte mult timpul lecturilor, se selectează prin timpul puținelor care îți rămân! Lecturile mele acum sunt reveniri la autorii mei preferați — Caragiale, în primul rând. Mi-a dispărut ediția Caragiale pe care o aveam, acum am una «socialistă» dar oricum îl știu pe de rost! A Tolstoi, Montaigne, Cervantes, Shakespeare, Biblia, Proust, Dostoievski, autor care îmi este foarte apropiat și Goethe. Caragiale și Goethe sunt cele donatele care-mi înscriu propria poziție! Fără Caragiale n-aș putea trăi nici fără Goethe, dar nici fără alții!”

Un antisportiv

„Am făcut scrimă între 9 și 19 ani, ceea ce mi-a dat pentru tot restul vieții o anumită suplețe fizică! De asemenea, am făcut călărie. Acestea sunt sporturile pe care le-am făcut destul de mult și bine, ele fiind și sporturi oarecum utile. Alte sporturi nu am făcut fiind un antisportiv prin temperamentalitate și sunt chiar agasat de preocuparea pentru sport a contemporanilor!”

UN MAGICIAN GENEROS

• care a trecut de la Pești la Berbec

Domnul senator Alexandru Paleologu locuiește pe strada Armenească la numărul 34. O stradă liniștită, într-unul din puținele locuri din București scăpate de furia demolării care-l posedă pe „pinglică”.

S-a născut și a crescut până la 13 ani în vechea casă părintească de pe strada Paleologu, o casă mare, frumoasă, boierească, casă construită pe vremea lui Știrbei Vodă. O casă fără confort — sau fără ceea ce se înțelege astăzi prin confort. „De aceea admir casele fără confort și am nostalgia lor! Confortul intră în pană, inconfortul nu cunoaște pană, funcționează în continuare”, declară dl Paleologu, povestindu-ne despre amintirile extraordinare care-l leagă de casa părintească, cu camere mari, cu mult personal de serviciu, cu o grădină superbă!

Din toamna lui 1932 s-a mutat aici și a locuit până pe 4 ianuarie 1950, când a plecat de acasă ca în fiecare zi și nu s-a mai întors decât după 14 ani. Nouă ani a stat ascuns la Câmpulung Muscel, perioadă în care „am învățat să fac focul singur și am remarcat că focul nu se aprinde fără injurături!” Pe 9 septembrie 1959 a fost arestat și când a ieșit din pușcărie, în 1964, a locuit, cu mama sa, pe strada Petru Poni, până în 1965. Atunci a reușit să revină în actuala locuință, în fostul birou al

tatălui său, prin care se perindaseră mai mulți locatari.

Pentru cel care intră prima dată în locuința domnului Paleologu acest fapt înseamnă intrarea într-o altă lume: o lume care mărturisește și prin lucrurile ei despre ceea ce a însemnat aristocrația românească, despre gusturile și valorile ei, gusturi și valori pe care plutocrația comunistă nu le-a putut avea, cu toată lupta lor drăcească pentru averi!

„Ceea ce vezi este cam ce mi-a mai rămas și ce-am mai putut să recuperez de la mama mea, în special, și de la tata. Atmosfera de aici are, într-adevăr, ceva livresc. Dacă vei veni după octombrie, în locul acelei tapiserii arabe or să fie trei lucrări de Pallady — un nud în ulei, la care țin foarte mult, și două acuarele, pe care le-am luat la Paris când m-am dus să-mi iau în primire postul de ambasador. S-a insinuat în «România Mare» că am profitat de prietenia mea cu «banditul» Pleșu pentru a scoate din țară valori de artă românească și a le înstrăina, «Alcibiade» neștiind că dacă în România un Pallady contează foarte mult, în Franța nu înseamnă ceva! Acele tablouri îmi încăntau ochul și mi se părea absurd să mă lipsesc de ele câțiva ani, câți credeau eu că voi sta! Pe de altă parte, având în vedere că reședința ambasadorului

„Am oroare de lenea minții!”

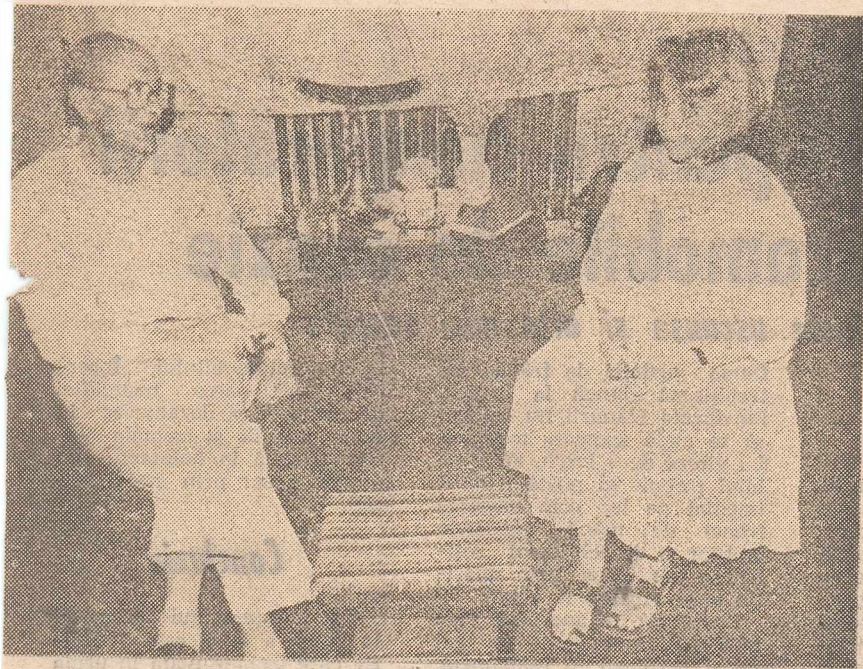
„Detest activitatea în general și constructivitatea! Nu-mi place să văd construindu-se ceva — știu că se construiește mai urât decât a fost! Sunt un leneș, în sensul că am oroare de lenea minții! Lenea minții o întâlnești foarte des la oamenii activi! Plus de asta, nu mă pricep la nimic! Asta e! Nu știu să fac nimic cu mâinile mele! M-am resemnat! Nu pescuiesc, nu sunt vânător”.

„Acum toți ambasadorii sunt niște funcționari obedienți!”

„Sunteți invitații mei!”

Cu dragoste, privind către doamna Pia Paleologu!

„Văd câte meciuri arată la televiziune, mă enervez! Eu nu cred în că sportul te menține în formă!”

„...tis, dacă este pură, este de la diavol, este periculoasă!”

„In boier căruia-i place mămăliga

Da, am fost un gurmand! Mămăliga place! Mămăliga cu brânză de burmi! place la nebunie! Și în special mămăliga țărănească, mai tare! De asemenea, îmi plac homarii, langustele și lilele, îmi place vânatul — prepețit special! Nu sunt foarte amator de ciuri, dar nu le disprețuiesc — prări și torturi de ciocolată sau foetaje! A vinuri țin foarte mult! Multă vreme negăsind vinuri ca lumea sau la uri accesibile, m-am lipsit ani de de vin la masă! Era și asta o con-e a socialismului! Acum găsesc la un ten care stă aproape și care are vin la, fosta lui vie! Cumpăr de la el vin foarte bun de Huși! Mai cum-și de la un mic magazin particular pe strada Mihai Eminescu, unde am it niște Riesling de Târnave și Fe-ască de Valea Călugărească îmbute-e corect, extraordinar de bune!

mi place să beau și vodcă rusească! am fost în Franța, vodca Smirnoff accesibilă — 56 de franci sticla, dar este 11 000 de lei, așa că prefer lichnaia!”

„Fericirea se plătește extrem de scump!”

Zodia mea este o controversă posi-ă! După nașterea mea s-a schimbat endarul și «am trecut» de la Pești Berbec. Probabil că Berbec este zo- autentică. În diversele cărți de rologie am văzut că mi se potriveau știi. Soția mea pretinde că Berbecul se potrivește. De obicei, am reacțiile orale ale Berbecului!

Vu vreau să cunosc viitorul, deoarece-am remarcat că poți să ai intuiția torului și să constăți că se realizea-după un timp, dar nu așa cum ți l-ai chipuit! Eu știu din experiența per-nală, care este destul de lungă, că și ul care ți se întâmplă în viață are un st! Mai știu încă ceva: cine fuge de ferință nu cunoaște niciodată feri-eal! Pentru că fericirea nu e gratuit-se plătește extrem de scump! Feri-ea nu e pe gratis, sau dacă e pe gra-

„Eternul feminin ne trage în sus!”

„Femeia a ocupat în viața mea un loc imens! IMENS! Locul principal! La-tura erotică a jucat în viața mea un rol enorm și găsesc că nu există puțin-ța unei culturi — în sensul de cultură omenească și de înțelegere a ființei umane — fără raportare la femeie! Femeia este principiul cosmic, femeia este cum o arată Goethe! De aceea am această teribilă afinitate cu Goethe! El termină Faust cu versurile: «Eternul feminin ne trage în sus!», nu în jos, cum cred imbecilii puritani! Iubirea carnală, senzuală, care pretinde și ob-ține orice — lucruri care pot părea monstruoase timizilor și proștilor — a- ceea este cea care ne face mai inteli- genți, mai umani, mai receptivi, mai comprehensivi și mai apti să guste fru-musețea creată de om! Femeia-i creată de Dumnezeu! Frumusețea creată de om o poți percepe raportând-o la fru-musețea creată de Dumnezeu! Este în primul rând femeia, ființa umană, și apoi restul — tot ce-l viu și tot ce ține de natură!

Detest bărbații cuceritorii! Detest tipul Don Juanului! Casanova mi se pare mai interesant! În primul rând Casa-nova minte de stinge acolo unde vorbește de performanțele lui sexuale! Orice bărbat cu experiență erotică știe că bărbații, fiindcă sunt infatuați și proști, se laudă cu performanțele sexuale! Performanțele nu sunt sexuale! Perfor-manțele erotice sunt imaginative — rea-le, firese, consumate în fapt — dar «copulatio e cosa mentale»!

La nivel egal de inteligentă, femeile ne sunt superioare! Femeia este tot-

„Nu mă deranjează că prietenii-mi spun conu' Alecu!”

Bărbatul se ocupă de fleacuri — putere, glorie! Femeia se ocupă de DRA-GOSTE! Este mult mai important!

„Francmasoneria nu mă mai interesează deloc!”

„În tinerețe m-a atras lucrul ăsta, pentru că nu eram încă atât de angajat și convins și definitiv integrat în cre-dința ortodoxă căreia îi aparțin. În-tr-o perioadă am fost catolic, pentru că mi se părea că este o forță internațio-nală care se opunea comunismului și pentru că-mi plăceau la slujbe limba latină și orga! Nu era decât o opțiune politică și estetică! Masoneria îmi părea și ea că este o forță internațională care menține anumite valori umaniste și a-numite valori antidogmatice, antiabsolutiste. Afară de asta, masoneria era de origine și de esență aristocratică! A-tunci mă interesa și pentru că eram tânăr diplomat și gândeam că este util, în străinătate, ca să ai acces în multe locuri! Știam, de asemenea, că Mozart, Goethe, pașoptiștii români fuseseră masoni!

Apoi, după 45 de ani, am reintrat la Paris în Marea Lojă Română, unde, deși aveam numai gradul al treilea, am fost ales Mare Maestru al acestei Loji! Nu mai mi se pare ceva interesant azi, nu mai este o elită ca odinioară! Unii do-resc să fie primiți pe ideea că află cine știe ce secrete și că este profitabil! Nu sunt secrete și nu e profitabil! Acum nu mă mai interesează deloc și nu mai am timp de pierdut! Mai bine mă duc la biserică decât să merg la Lojă!”

„Ambasadorii de acum sunt niște papagali!”

„Când m-am pomenit eu ambasador, am ajuns la conflictul, care se cunoaște, cu dl. Iliescu și cu guvernul din țară! Am fost chemat la un moment dat pen-tru consultări — o scenă de o ipocrizie încântătoare, o chinezărie, în care mi-a spus că nu mă pot ca un diplomat care trebuie să reprezinte un guvern și care să urmeze instrucțiunile pe care le pri-meste de la centru! I-am replicat că nu-i adevărat: dacă mă trimiți acolo ca un om competent pentru locul acela și crezi că sunt apt să restaurez, să

„Un aristocrat este un om foarte natural și simplu!”

reabilitez imaginea României, atunci eu știu ce este de făcut și eu ți dau instrucțiuni ce să faci! Și ce să nu faci, cum ai făcut! Un ambasador nu repre-zintă un guvern, ci un suveran! Un suveran este, ca să-l zic așa, o entitate evasimetafizică! Dar în nici un caz nu poate ști un om de la centru ce să facă un ambasador de acolo de unde a fost trimis! Iar acum toți ambasado-rii, occidentali sau nu, sunt niște funcționari obedienți, peste care șefii de stat comunică prin telefon, pe firul roșu, niște papagali care repetă sloga-nurile oficiale!”

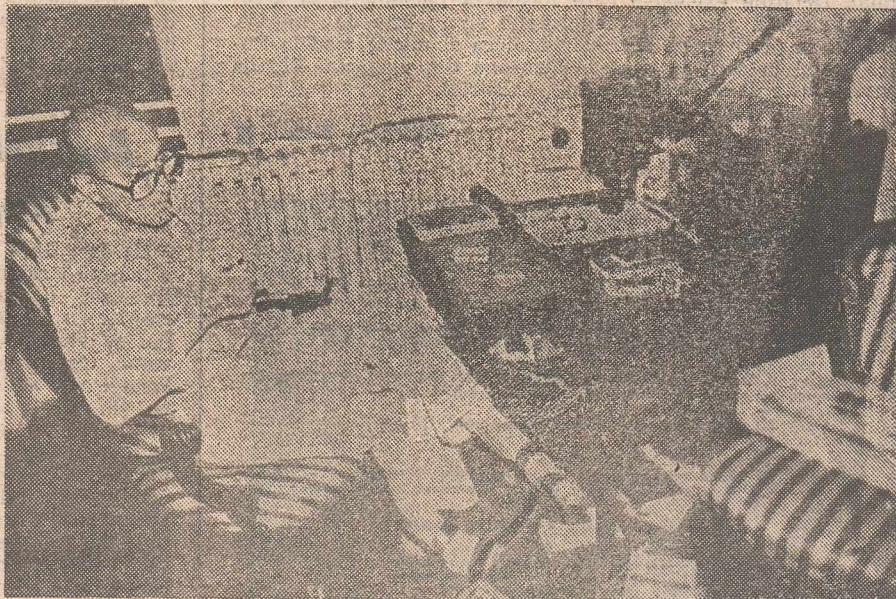
Cum se simte un aristocrat acum?

„Excelent! Dar, mai întâi, ce este un aristocrat?! Este un om care are simțul profund al egalității! Un aristocrat nu este un inegalitar! Este un elitist, dar asta este altceva! În cadrul elitelor va-riate ale societății este un egalitarist! În al doilea rând, este un om foarte natural și simplu! Din păcate, ceea ce nu mai există acum sunt modelele!

«Conu' Alecu» — apelativul cu care mă alintă prietenii mei, mi se pare nor-mal! Nu mă supăr! Pe vremea mea, oamenii care aveau vârsta pe care o am eu acum erau «conu'»!

Am plecat din casa dlui Paleologu cu senzația că ieșim din istoria unor vremuri faste, vremuri aduse pentru noi în prezent de un generos «magi-cian»!

MARIAN GHÎTEANU ■
Fotografii de FLORIN IONIȚA ■

La micul birou, unde sunt scrise marile „Memorii”.

Campionatul Național de viteză pe traseu montan

După o pauză de aproape o lună de zile, alergătorii noștri s-au reunit la Reșița, unde, pe data de 29 august s-a desfășurat a-IV-a etapă din Campionatul Național de viteză pe traseu montan. Competiția s-a desfășurat pe Valea Dornanului, traseul fiind cu un grad mediu de dificultate.

CLASAMENT

Grupa A

I. Mălăuș Ionel — Mach 1 Racing București — Renault 5 Turbo
II. Ionescu Cristea Eugeniu — Unirea Tricolor București — VW GTI
III. Cladoveanu Aurel — Automobil București — Honda CRX

Grupa E

I. Tușulanu Aurel — A.S. Minerul Moldova Nouă
II. Ponta Mircea — A.C.R. Caraș Severin
III. Borbely Laurențiu — Mach 1 Racing București

Grupa H

I. Ionescu Cristea Horatiu — Unirea Tricolor București — Ford Escort XR3i
II. Obrejan Viorel — Automobile Dacia Pitești — Dacia 1325
III. Gollner Heintz — A.C.R. Brașov — VW

Grupa N

I. Hirschvogel Werner — A.C.R. Caraș Severin — VW
II. Günther Graeff — Vigræff Brașov — Opel Kadett
III. Jiga Ionel — A.C.R. Reșița — VW

La o săptămână după etapa de la Reșița, pe data de 5 septembrie s-a desfășurat a-V-a etapă din cadrul aceluiași campionat, care de această dată a avut loc la Moldova Nouă pe traseul de la Piatra Albă. Iată și clasamentul acestei etape:

Grupa A

I. Grigoraș George — Mach 1 Racing București — Renault 5 Alpine
II. Mălăuș Ionel — Mach 1 Racing — București — Renault 5 Alpine
III. Ionescu Cristea Eugeniu — Unirea Tricolor București — VW GTI

Grupa E

I. Tușulanu Aurel — A.S. Minerul Moldova Nouă
II. Munteanu Sabiu — A.S. Minerul Moldova Nouă
III. Borbely Laurențiu — Mach 1 Racing București

Grupa H

I. Gollner Heintz — A.C.R. Brașov — VW
II. Obrejan Viorel — Automobile Dacia Pitești — Dacia 1325
III. Nicoară Victor — Automobile Dacia Pitești — Dacia 1325

Grupa N

I. Günther Graeff — Vigræff Brașov — Opel Kadett
Locurile II și III nu s-au stabilit, deoarece locul III contestă locul II. În contestație se afirmă că ocupantul locului II a folosit anvelope necorespunzătoare celor cu care a fost omologat autoturismul anul acesta.

AUTO - FLASH

MAI PUȚINE AUTOMOBILE JAPONEZE PENTRU EUROPA

Japonia și CEE au căzut de acord asupra unei reduceri drastice a exporturilor de automobile japoneze către CEE — 5 la sută în acest an — în raport cu 1992. Acordul prevede ca numărul vehiculelor japoneze ce vor fi livrate pieței europene în anul 1993 să se ridice la numai 980 000 de bucăți, față de cifra anterior convenită 1 089 000. Japonia a exportat un total de 1 202 000 de automobile către Piața Comunitară, în 1992, potrivit datelor CEE.

Honda Concerto este un nume clasic al modelului actual. Detaliile exclusive care formează personalitatea acestui autoturism, sună puțin englezește și nu este de mirare. Modelul se produce pe aceleași benzi ca și micile modele Rover. Prețul la care se poate achiziționa din magazine Honda Concerto este de 243 000 de șilingi (Austria).

CRISTIAN BUZAȘ

R.A.D.U. S.R.L.
Societate comercială

Importator exclusiv în România al autoturismelor și autovehiculelor de serie: MERCEDES, VOLKSWAGEN, FIAT, RENAULT și FIAT.

Prețuri și condiții de vânzare în termen de 15 zile de la încheierea contractului, pe baza de achiziție pentru toate modelele de autoturisme importate.

Librare din stoc mare de protecție (accident) pentru orice tip de mașină.

Execuție pe comandă specială — tip KISS (import France) orice model de orice (viteza, motor și pentru breșele model oficial).

COMANDA SE EXECUTĂ ÎNTR-UN MINUT!

Comercializăm prin magazinele proprii produse auto-motociclete: Honda (A.C. 5%), Peugeot și Renault (A.C. 5%).

ADRESATIVĂ CU ÎNCADRARE S.O. R.A.D.U. S.R.L.

Un ghid extrem de util

Îndrumări pentru cumpărătorii de automobile de ocazie

Defecte ascunse și alte mici secrete

(Urmare din nr. trecut)

Proba de rulaj

Căutați porțiunile de drum pe care să puteți efectua toate încercările: viteză maximă, urcarea în pantă, comportarea în viraje. Circulația pe un drum denivelat sau cu gropi vă poate da informații interesante, dacă se aud zăbrănituri, huruituri etc. Pe o porțiune de șosea complet liberă, efectuați o frânare la 40 km/h, lăsând volanul liber; automobilul nu trebuie să aibă tendința de a părăsi traiectoria de deplasare. Frâna trebuie să rămână eficientă chiar după frânări repetate.

Cursa pedalei de frână nu trebuie să ajungă la podea. Pe durata frânării nu trebuie să se audă zgomete metalice. La viteză de 5 km/h, automobilul trebuie să poată fi oprit imediat pe loc prin tragerea frânelor de mână. Defectele jentilor și dezechilibrul roților se pot sesiza prin apariția unor vibrații la volan.

Funcționarea anormală ale motorului la mersul în gol forțat (explozii în eșapament, întrepreri, fum gros la țeava de evacuare) vă pot da informații privind reglajele, etanșeitatea supapelor și a ghidajelor acestora, uzura segmentelor.

Verificați funcționarea aparatelor de bord în timpul rulajului automobilului. Încercați funcționarea instalației de încălzire și dezaburire în toate pozițiile și treptele. Verificați dacă în habitacul nu pătrunde aer prin neetanșeități.

Concluzie

Cumpărarea unui automobil la mâna a doua este o decizie care trebuie luată în urma unei atențe verificări. Nu în ultimul rând, gândiți-vă și la posibilitățile de a găsi ulterior și piese de schimb. Oricare ar fi emblema de pe mașină!

CRISTIAN BUZAȘ

Revoluția pe patru roți

O DURERE DE CAP: MAȘINA CUMPĂRATĂ DE AFARĂ

6400 tipuri de mașini intrate în România după 1989

Să știți că 70% din mașinile României ar trebui scoase din circulație și asta pentru că poluează ceva de speriat. În Ungaria, trabanturile s-au dat la fier vechi, dar proprietarii lor au fost despăgubiți, să-și ia oamenii alte mașini. La noi, cine-ți da trei milioane pe un trabant, să-ți iei o Dacie?

Avem foarte multe mașini străine, majoritatea luate la mâna a doua. Ei bine, 60% dintre ele sunt sub orice critică, chiar dacă se încadrează în limita legală de opt ani vechime. Iată ce spune domnul Rădulescu Constantin, directorul Registrului Auto Român: „Zilnic sunt respinse la verificarea tehnică 65% din mașini. Se merge după statistică, dar de calitate europeană de calitate și poluare. Sunt mulți cei care abia la verificarea de aici află că au fost trase pe sfoară: ori mașina e mai veche decât le-a spus vânzătorul, ori starea tehnică a mașinii e deplorabilă. Important e că au dat bani de pomana...”

Registrul Auto Român

Ce faci dacă aduci în țară o mașină străină? Am pus întrebarea domnului director Rădulescu Constantin: „La noi se vine cu actele de la vamă. Cam zece la sută dintre cei care aduc mașini străine vin fără acte din vamă, pentru că au ocolit-o în speranța că vor vinde repede mașina. Mai este nevoie de actele mașinii, unde să fie trecut anul fabricației. Și trebuie ca ceea ce scrie în acte să reflecte realitatea. De exemplu, unii vin cu microbuze, dar ei le spun autoutilitare, pentru că vor să care marfă cu ele. Alții schimbă motorul camioanelor rusești

GAZ — care e motor de tractor — și pun în loc motor diesel. Asta schimbă total sistemul de frânare, devenind un pericol rutier. Taxa de omologare este de 25.000 de lei. În Germania te costă 700 de mărci. Vechimea maximă de opt ani e valabilă și pentru remorci. La noi se înmatriculează cam 450 de mașini zilnic. Programarea se face cu două săptămâni înainte, pe zi și oră. Îmbulzeala e mare dimineața și stăi ore întregi la coadă. Cine vine mai târziu, când nu mai e lume, scapă repede. La programare au prioritate cei care vin cu microbuze, autoutilitare sau autobuze, pentru că le aduc în scop de afaceri. Nu contează dacă mașina e însoțită de proprietar sau de altcineva. După identificarea mașinii și verificarea tehnică, se emite cartea de identitate a mașinii. Mai departe este treaba poliției, cu numărul de înmatriculare, inclusiv cel provizoriu.”

Aduci o mașină străină ca s-o faci praf în gropile românești! Nu degeaba spun străinii, după ce au făcut cunoștință cu șoselele dintre Carpați și Marea Neagră, că mai bună decât toate este Dacia. O faci praf, dar știți măcar că găsești piese de schimb. Bani să ai!

DAN GHEORGHE

Important pentru

posesorii autoturismelor de proveniență străină

Lista cu reprezentanțele firmelor constructoare de automobile existente în România

1. CITROEN

București, Tel 01/6141837, Tx 10166, Fax 3126470

2. PEUGEOT

Oradea — EURIAL ROMANIA SRL, str. Bdul Gral Magheru nr. 8 tel. 099/114050, Fax 099/117620, Tx 34386

București — EURIAL RENT AUTO, str. Bdul Expoziției nr. 2, Tel 01/6653020, 7897310

Pitești, Tel. 097/638924, Tx 18373

3. MERCEDES

București — AUTOROM SRL, str. Gabriel Peri nr. 5 Tel. 01/6151164, 6156032, Fax 3120610

4. MBW — motociclete

București — INVERCO ROMANIA SRL, str. Bdul Unirii nr. 31, Bl. A1, sector 3, Tx 11777, Fax 3129203, Tel. 01/6207570, 6207486, 6207489, 6207535

5. RENAULT — Hotel Intercontinental București — camera 202

6. OPEL, ISUZU

București — HCS ROM-TRADE SRL, str. Aviator Petre Crețu, nr. 40, sector 1, Tel 3128541, Fax 3128558

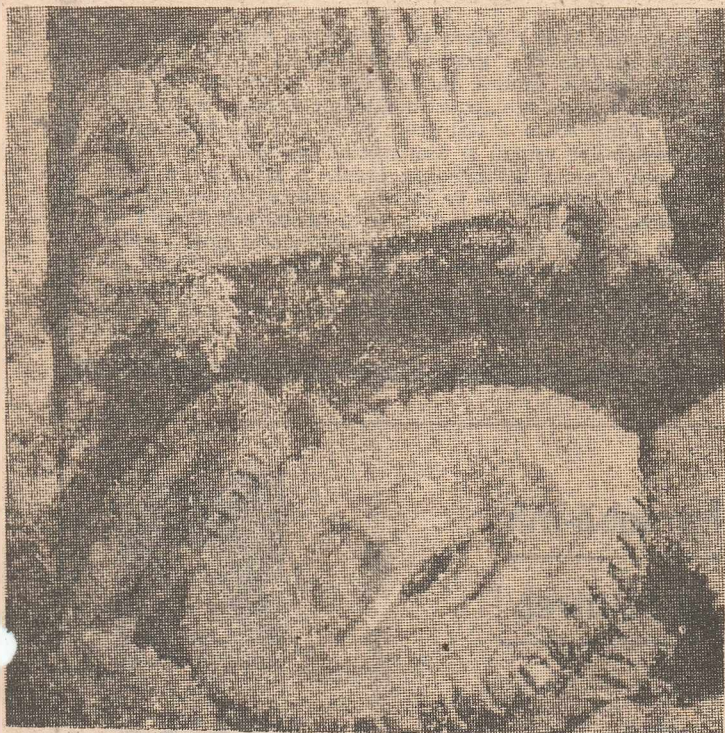
7. VOLKSWAGEN, AUDI

București, MIDOCAR SRL, str. Bdul Unirii nr. 20, Bl. 5C, Ap. 32, Tel 01/6314930, Fax 3122604

Triunghiul Bermudelor

Un OZN în adâncul oceanului

Celebrul Triunghi al Bermudelor, denumit și „Triunghiul diavolului” (cuprins între Miami, Puerto Rico și Bermuda) revine din nou în actualitate prin ipotezele enunțate de data aceasta de un american din Florida, înzestrat cu însușiri paranormale.

Fragmente de obiecte în zona Bermudelor, fotografiate de scaphandrii americani.

Domnul David Filey susține că, prin mijlocirea tele-detectiei sale naturale, poate formula prezumția că, în această zonă, pe fundul oceanului, se află mitica Atlantida, dispărută în timpuri imemorabile ca urmare a unei u-

riașe catastrofe, provocată chiar de către locuitorii ei. Atlantida, constructorii acestei civilizații dispărute, cunoscute nouă din relatarea lui Platon, nu ar fi fost pământeni — susține în continuare David Filey — ci ființe sosite

din cosmos, aflate pe o foarte înaltă treaptă de dezvoltare tehnologică. Aceștia ar fi transmis autohtonilor cunoștințe de astronomie și mecanică cerească și tot ei ar fi creat proiectele piramidelor din Egipt și America de Sud. Domnul Filey a cercetat misterioasa zonă a Oceanului Atlantic cu ajutorul unei ambarcațiuni speciale și, prin receptivitatea sa excepțională, a putut constata că, din interiorul mării, sosește o emisie energetică necunoscută, un fel de furtună magnetică. Aceasta a cauzat mult comentatele dispariției de vase și avioane.

După cum se știe, Triunghiul Bermudelor a intrat în atenția științivilor începând cu anul 1880, când fregata Atalania, plecată din Bermuda spre Anglia, a dispărut fără urme împreună cu 290 de pasageri. De atunci și până în prezent, în această zonă blestemată, au mai pierit în mod inexplicabil nu mai puțin de 503 nave și avioane și aproximativ o mie de marinari, pasageri și piloți.

Potrivit ipotezei lui Filey, în antica Atlantida, emisarii extraterestri au construit o mare civilizație tehnologică. Între realizările lor s-ar fi aflat și un aparat pentru propulsarea astronavelor intergalactice. Înzestrată cu o energie specială, necunoscută, această malefică relievă, ce mai funcționează cu intermitență pe fundul oceanului, declanșează furtuni magnetice, dezmembrând toate construcțiile metalice de la suprafață, deci și navele care trec sau avioanele ce survolează zona.

Americanul se pregătește pentru un nou experiment pe care îl socotește decisiv. El va coborî în ocean și cu mijloacele sale extrasenzoriale speră să identifice relicvele ce zac în adâncuri de decenii sau milenii. „Sunt absolut sigur — declară el — că voi fi în măsură să descopăr atât ruinele Atlantidei, cât și navele dispărute în ultimul secol”.

Teme pentru mileniul trei

WISE BIZARE

• A visat moartea fiului aflat la mii de kilometri depărtare

Lisa Jerkis s-a trezit brusc din coșmar. Se afla în patul spitalului din Adlington, în apropierea orașului sud-african Durban, bolnavă în camera 326. Trecuse de miezul nopții. Soneria se afla la capul patului. Lisa a sunat. Infirmiera de serviciu veni, în grabă, la capătul bolnavei, care se afla într-o mare agitație. „Mi-am văzut, în vis, fiul căzând cu avionul în care se afla. Sunt sigură că a murit”, îi povesti Lisa infirmierei. Aceasta încercă să o liniștească pe pacientă, mai ales că primise, cu două zile înainte, o scrisoare de la fiul ei, Seton, care-și făcea servi-

ciul militar pe o navă, aflată în strâmtoarea Ormuz, ce nu avea nici o legătură cu aviația. „N-a fost decât un vis, așa că puteți să vă culcați liniștită”. Dar a doua noapte visul se repetă, cu aceeași intensitate. În ziua următoare sosi o telegramă, prin care i se făcea cunoscut Lisei Jerkis că militarul Seton Jerkis, ce fusese grav rănit în timpul unor manevre, a fost transportat cu un avion sanitar spre un spital aflat pe continent. În timpul zborului, din motive neelucidate încă, avionul a luat foc și s-a prăbușit în mare!

• Poarta din vis a înghițit-o

În același spital, Lisa Dean, internată și ea, se trezi, după miezul nopții, plină de sudori. Avusese un vis straniu, care o intriga. Chemă și ea infirmiera de serviciu și, încă sub influența coșmarului, o rugă să-i explice cele visate. „Am văzut un șir lung de bărbați și femei, ce se aflau în fața unei porți mari din bronz, închisă. Eu eram în apropierea ei. În fața mea, o femeie tânără și blondă aștepta și ea să se deschidă poarta. Am întors o clipă capul. În spatele meu, o metisă, apoi șirul se pierdea în zare. Așteptam să se deschidă această poartă enigmatică, dincolo de care nu știam ce ne așteaptă. Deodată poarta se dădu, în lături. Femeia tânără și blondă, întorcând capul spre mine, îmi spuse „Acum îți vine și ție rândul”, după care trecu pragul porții, care se închise în urma

ei. M-am trezit. Oare ce să însemne un asemenea vis? Infirmiera încercă să-i calmeze bolnava, iar după un sfert de oră, după ce trase concluzia că „un vis nu poate fi decât un vis”, părăsi salonul. Pentru a se înapoi în biroul ei, infirmiera trebuia să treacă printr-un salon, unde cunoștea câteva dintre bolnave. Întrebând-o pe soră unde se află bolnava aflată în patul de lângă perete, aceasta i-a răspuns că murise acum o oră. Lucru straniu, care o frapă. Bolnava care murise era tânără și blondă, iar ora la care trecuse în lumea dreptilor coincidea cu visul Lisei. Îngrijorată, făcu drumul înapoi. Când intră în salonul în care Lisa Dean îi povestise misteriosul vis, constată cu stupeoare că... și aceasta decedase! Bizara și misterioasă poartă din vis le primise pe amândouă.

• Și-a văzut, ca la televizor, viața anterioară

Jules Hallais se hotărâse să-și petreacă ultimele zile de concediu la țară, într-o comună din Bretagne, unde părinții aveau o fermă. Tocmai cumpărase de la un marocan niște bețișoare, cu tot felul de semne magice pe ele, pe care le luase cu el în vacanță. A doua zi se sculă pe la nouă dimineața. Cum era cald, dormise noaptea numai în chi-loți. Se așeză turcește în pat, luă bețișoarele magice și le aruncă pe pat. Acestea luară o formă aproape geometrică. Jules o privi câteva secunde, apoi își înclină în jos capul, imaginând figura pe pieptul său dezgolit. Pierduse noțiunea timpului. Deodată i se păru că pieptul, cu figura geometrică proiectată pe el, se deschide ca o poartă. Se văzu într-un castel medieval în care se dădeau lupte, căci dușmanul pătrunsese

în el, copleșindu-l pe luptători. Spadele se încrucișau, lamele acestora scoțând scărșnete metalice în mijlocul urletelor ce veneau de o parte și de alta. Lupta pentru asigurarea retragerii castelanului și a familiei lui printr-o ușă secretă era din ce în ce mai crâncenă. În fruntea apărătorilor se afla... el, Jules, sau cum l-o fi chemat pe atunci. Își vedea chipul încordat și brațului stâng plin de sânge. Deodată simți o durere sfâșietoare și se prăbuși. O suliță îi străpunse pieptul. Vedea totul ca într-un film. În clipa aceea se trezi: era seară, adormise și visase, sau căzuse în transă. Nu-și putea da seama, dar era sigur că trăise câteva momente dintr-una din viețile lui anterioare!

Pagină realizată de
AUREL DIANU

Secretele celui de-al șaselea cromozom

• Medicina viitorului va fi chiar ingineria genetică

Omul are 23 perechi de cromozomi, ce diferă prin mărime și poziție față de o structură centrală a celulei, iar numărul genelor din cromozomi se estimează la 50.000. Până în prezent, s-au identificat 350 și, cu o oarecare aproximație, se cunoaște rolul lor în organism. Iată, însă, că descoperirile senzationale din ultima vreme, de la Baltimore — S.U.A., au permis să se înțeleagă și să se explice cum „cartierul general” al apărării imunitare, instalat pe cromozomul numărul 6, organizează și comandă „trupele” sale de luptă.

Se știe că armele de atac și distrugere ale agresorului variază cu fiecare individ și că unele carente în forțele de apărare pot lăsa „câmpul de luptă” liber, inamicul sub for-

mă de virusi și microbi invadând organismul. Astfel, unele gene „ordonă” sistemului imunitar ce trebuie să producă pentru înlăturarea pericolului, sau, în cazul unor deficiente, creează predispoziții. S-a mai descoperit că zece gene ale acestui cromozom programează crearea de miliarde de anticorpi, deși acest lucru pare un paradox. O echipă de cercetători formată din F. Rougeon (Institutul „Pasteur” din Paris), S. Tonegawa (S.U.A.), T. Honja (Japonia) și J. M. Adams (Australia) au constatat existența unui mecanism original în organism, unde genele se comportă ca și claviatura unei orgi. Sistemul imunitar „apasă” pe această claviatură ca un organist, reușind datorită jocului de combinații să creeze miliarde de

anticorpi, care să acționeze cu eficacitate asupra diversilor virusi și microbi. Unele gene creează limfocite, altele asigură structura unui lanț de imunoglobuline, etc. Deficiența într-o genă dă naștere la o boală osoasă, în alta duce la diabetul juvenil sau la hipercolesterolemie ereditară.

Cunoscându-se aceste date privitoare la cromozomul șase, ingineria genetică are un câmp imens de acțiune în ceea ce privește terapeutică viitorului, putându-se fabrica, pe cale genetică, anticorpi omenști, sau înlocui gena cu deficiențe, astfel că o serie de boli ereditare, ce ridică azi multe probleme medicinei, ar deveni vindecabile.

Submarin

Un submarin normal coboară până la 900 m adâncime. (fou) submersibil japonez „Kaiko” va atinge fundul oceanului la 11.000 metri. Ultimele crevase rămase necunoscute (3%) din adâncurile

oceanului) vor putea fi explorate, datorită celor șase ani de cercetări efectuate la Japan Science and Technology Center. Costul proiectului: 50 milioane de dolari.

Odată ajuns pe fundul oceanului, la o presiune de 1120 kg/cm² „Kaiko” își va pune în funcțiune cele cinci camere de luat vederi și brațele sale me-

canice lungi de doi metri. Ce va descoperi oare acolo, încă nu se poate bănui. Cele mai robuste animale marine nu coboară, din câte se știe până acum, decât până la cel mult 8000 m. Rezultatele explorării sunt, deci, așteptate cu legitimă curiozitate. (Bogdan Torcătoru)

A apus un soare al artei românești:

SILVIA POPOVICI

Ar fi putut rămâne, în tinerețe, la Hollywood, unde a fost sărbătorită așa cum nici un alt actor român nu a mai avut parte și unde i-ar fi fost hărăzită, cu siguranță, o strălucită carieră internațională, fiind socotită de presa americană „Monroe a României”. A preferat să se întoarcă printre noi, convinsă, ca și Darclee, că are o datorie sfântă față de pământul unde a văzut lumina zilei.

A fost Blanca, în primul său film realizat după un poem eminescian: avea atunci chipul pur și o curiozitate de parcă ar fi dorit să descifreze dintr-o dată universul care o înconjură; am regăsit-o sub înfățișarea dărzii Grusa din Cercul de cretă caucazian al lui Brecht; a fost, mai ales pentru o anumită generație, fascinantă Darclee, de o frumusețe cum nu mai văzusem în filmele noastre, îndrăgostită de artă și însetată de iubire, o pildă de viață care a înrăurit pe mulți; s-a intrupat și în Ifigenia lui Euripide, statuară în suferințele ei atroce; apoi, ca printr-un miracol hărăzit numai celor aleși, a cunoscut cumintenia Oanei din Apus de soare, tribulațiile Hildei din Constructorul Solness de Ibsen și puterea ei de a spori binele destinului altora; și ce hotărâtă ni s-a făcut cunoscută ca

Ruxandra, doamnă a lui Iăpușneanu, în Intoarcerea lui Vodă Lăpușneanu; s-a intrupat, rând pe rând, în Luluța lui Alecsandri, în Lucietta din Găleevile din Chioggia de Goldoni sau în Gowendolen din Ce înseamnă să fii onest de Oscar Wilde, uluindu-ne cu hazul ei molipsitor, de nebănuț la o faptură atât de serioasă în tot ce făcea; pentru ea apoi să coboare din nou în gravitatea care o prindea atât de bine, dând viață Ioanei din Surorile Boga de H. Lovinescu, neînduplecatei Lady Ann din Richard al III-lea; ne-a prezentat și fragilitatea Margaretei din Gaștele lui Kirilescu, îndușăvornul sentimentalism al Olgăi Knipper-Cehova din Domnul Cehov și îndrăgostit sau ravagiile iubirii devastatoare a lui Caligula ascunse de Cesonia în taințele inimii; a fost gîngășă, frumoasă, fericită, bună, aprigă, disperată,

adorată, eroică, indiferentă, înfrântă, nedreptățită, veselă, solemnă, neliniștită, răsfățată, urmărită de neșansa, înțeleaptă, dură, încrezătoare, plină de haz, norocoasă, tiranică, mințită, urgisită, puternică, sublimă, în zecile de roluri pe care le-a interpretat, cu acele arderi lăuntrice pe care numai marii creatori le cunosc; a fost în multe timpuri și locuri ale lumii, cutreierând parcă înfrigurat în căutarea unei oaze de liniște și armonie, în aflarea unui răspuns la o întrebare chinuitoare: cum pot să coexiste, în cea mai complexă creatură a universului — omul — atîta lumină și atîta întuneric? Iar numele tuturor personajelor a căror povară a purtat-o cu infinită generozitate și demnitate s-au contopit acum, pentru totdeauna, într-un singur nume: Silvia Popovici.

— Ce e sublimul, Silvia Popovici?

— Sublimul? Știu eu? Poate că atunci când cineva are nevoie de altcineva, acela e sublimul.

ÎNCEPUT ȘI SFÂRȘIT

— Ce e satul Fundata, Silvia Popovici? Un capăt al lumii?

— Poate. Însă pentru mine e începutul ei. Fiindcă mama m-a născut pe un deal, deal aflat în satul Fundata.

— Vă mai gândiți la locurile acelea?

— Dacă mă gândesc la ele? Mult mai des decât își închipuie chiar și cei mai dragi ai mei. Locurile sunt atât de frumoase și oamenii atât de așezați, de buni și înțelepți... Casele sunt risipite care încotro, la mare distanță unele de altele. Sătenii își dau bună ziua peste spațiu. E un sat aflat la mare înălțime, la peste 2000 de metri, între Piatra Craiului și Bucegi. Priveliștea e minunată, dar sunt numai stînci golașe, pe care uneori crește iarba și cu mare greutate se cultivă cartofi. În rest — nimic. Dar să trecem peste astfel de

amintiri care au importanță doar pentru mine.

— Sunteți o romantică? Aparțineți unei generații de actori capabili de mult romantism. E suficient să amintesc numai plecarea dumneavoastră cu ceilalți colegi, la Craiova, după absolvirea facultății.

— Sunt mândră de generația mea. De Sanda Toma, Amza Pellea, Gheorghe Cozorigi, Victor Rebengiuc, George Constantin, Gina Patrichi, Leopoldina Bălanuță, Dumitru Rucăreanu, Gilda Marinescu. Teatrul nu se face de unul singur. Desigur, ne-am format individual, dar toți am pornit deodată. Unora însă plecarea noastră la Craiova le-a părut un act fără sens, sau doar o bravadă. Nu vreau să par un pedagog înăcrît, însă mulți din absolvenții de azi s-ar putea gândi la tinerii de prin anii

'66 care, în condiții mult mai grele, plecau în orice colț al țării unde era nevoie de ei, fără a face mofturi. Oriunde ai fi, talentul trebuie să se afirme.

— Revenind la întrebarea inițială, înțeleg că Fundata, în accepția dumneavoastră, e un început al lumii.

— Da. Dar pentru mine poate să însemne și capătul ei. Pentru că oricât am străbătut această planetă n-am aflat totuși nimic mai mult decât am învățat de la oamenii aceia care trec anonimi prin anotimpuri și dintre care, din când în când, pleacă un mesager care să aducă vești despre ei celorlalți semenii ai lor.

(Din Interviuurile Silviei Popovici acordate lui George Arion pentru revista Flacăra).

GEO BOGZA

Nu a mai avut răbdare să contemple măcar echinocliul de toamnă. S-a grăbit la întâlnirea cu Constelația Orion, trecând, umbră, în genunile eternității. A trăit pasionat, a scris sublim, a îmbătrânit frumos. S-a închinat lui Eminescu și a stat drept și cu privirea limpede în fața mărimilor vremii și nimicniciei omenești. Nu a creat lumea, doar a relatat-o; a creat, în schimb, un gen literar — reportajul — pe care l-a eliberat de servituțiele gazetăriei, transformându-l în artă adevărată. Poetul — pentru că GEO BOGZA a fost fundamental poet — și-a încheiat ciclul pământesc, dar ne-a lăsat pe noi mai bogați cu câteva cărți.

Să-i fie somnul lin... Dumnezeu să-l primească și să-l odihnească!

Întreabă-mă

să te-ntreb!

Obsesie statistică

— Dar cu... televiziunea cum stați?

— În general bine. În particular stau înfipți în hotel, gata să-mi spal ochii cu nu mai știu care crainică belă și auzul cu... ultimele știri. Filmele, seriilele nu prea mă atrag. Sunt, de cele mai multe ori, idioate. Capurile de operă lipsesc. Lipsesc chiar și peliculele bune sau bunele.

O jumătate de veac am văzut un noian de filme din „democrații” (bașchire, mongole, coreene), între care s-au strecurat uneori câte un Fellini, Antonioni sau Nikita Mihalkov. De trei ani văd subproduse americane.

Rar, filme românești.

Niciodată cele premiate.

Dar...

Am văzut de curând un mic film documentar (gen indeobște abandonat) realizat de redacția de Actualități în Herta românească. Ieri rusească, actualmente ucrainienească. Era interogată un fost deportat în Siberia și limitat doar la un prim-plan cu eroul narațiunii, filmul mi-a părut de o exemplară profesionalitate.

Un om își istorisea viața: refugiu în vagoane de tren pentru animale, traiul (150 într-o baracă), munca istovitoare (12 ore pe zi, plus duminicile), foamea.

Și iarăși mi-am spus că noi nu știm să vorbim lumii. Noi, românii. N-avem vocația statisticii și ne impresionăm doar de „cifrele” altora.

N-am să știu niciodată câți români au pierit pe frontul de Est?

Câți români au fost victime ale bombardamentelor americano-englezo-ruse și mai apoi germane?

Câți români au murit pe frontul de Vest?

Câți basarabeni sau bucovineni destărați și-au lăsat casele în gulaguri?

Eu n-am calculator electronic, dar, numărând băbește, am ajuns la câteva milioane (în timp) și cifra ce mi se ascunde nu-mi dă pace.

Lumea trebuie să știe.

Lumea occidentală.

Vă înțelegem reticențele, domnilor demnitari ai cancelăriilor europene, suntem îndurerăți că nu urcăm în chip sportiv treptele spre democrație, că numărăm „lebedele” (!) ciordite de țigani din balta lui Johann Strauss, că-i hăituiți pe „fugarii” căutători de pâine, ne pare rău că nu vă putem primi în București sorociți bucuriei cu bucurie pe chipuri.

Dar nu uitați cât de sinuos e drumul nostru spre voi. (Nici drumul vostru spre noi nu e altfel).

Nu uitați că înainte de a intra (cu vise și energii) în Europa, noi am arat cu oasele Asia!

Vom veni la întâlnire.

Și mie unula, „statistician”, de ocazie, îngăduiți-mi să adaug jertfele României nobilelor jertfe ale ultimei conflagrații mondiale!

Să aprindem lumânări sub nume evreiesc sau polonez sau rusești, dar să nu-i uităm pe românii care, după nevinovăția lor, au umplut mil de cimitire!

GHEORGHE TOMOZEI

Patrimoniu. la kilogram

Ministerul Culturii își bate joc de Theodor Aman

- Un tablou evaluat la... 50 de lei!!!
- Ceea ce japonezii plătesc cu sute de mii de dolari, la noi este batjocorit

Dacă nu știți la cât este evaluat un tablou de Theodor Aman, aflați că, spre exemplu, Peisaj, pictură în ulei, unul dintre cele mai valoroase din colecția Aman, costă... 500 de lei! Evaluarea datează din anii '50, când nu se puneau mare preț pe intelectualitatea română. Pentru ca informația să fie completă, fiți atenți cât costă Un cerșetor, gravură: 50 de lei!!! Îți vine să-ți iei lumea-n cap, când te gândești că toate astea fac parte din PATRIMONIUL NAȚIONAL. E interesant de aflat dacă domnii de la Ministerul Culturii știu ce-i acela patrimoniu!

Mult rahat în politica culturală

Stau de vorbă cu doamna Ioana Cristea, șefa Muzeului Aman din București: „Ultima evaluare a tablourilor lui Aman a fost în 1988, când cel mai scump era 450 000 de lei și nu era rău, pentru că făcea cât cinci Dacii. Azi, Dacia atinge trei milioane, dar prețurile tablourilor lui Aman au rămas pe loc. Important e, însă, că degeaba se va face o nouă reevaluare, dacă se face în lei. Trebuie să se facă într-o valută puternică, dolari sau mărci. Oricum, după revoluție nu a dat nimeni nici un semn că vrea să reevalueze aceste tablouri. În Ministerul Culturii sunt prea puțini oameni interesați de soarta culturii românești și aceștia nu au nici o putere. Marea problemă este că aceste tablouri nu au preț comercial, sau altfel spus nu se pot vinde la licitație. Las la o parte faptul că nu le cumpără nimeni, pentru că nu sunt cunoscute, așa cum nici Aman nu e cunoscut în străinătate. Anul trecut, soția ambasadorului S.U.A. la București i s-a oferit un tablou de Aman cu 2 500 de dolari și ea a spus că mai mult de o mie nu dă pe el și l-a luat cu o mie. În general, pictura românească interbelică nu se vinde, pentru că nu se știe mare lucru despre ea. Important este să faci expoziții în străinătate, dar Ministerul Culturii nu are

fonduri să plătească asigurarea tablourilor. În 1991 am încercat o expoziție cu gravura Aman în Grecia, dar grecii ne-au spus că nu ne primesc fără asigurare și Ministerul Culturii a spus că n-are bani. Dar dacă evaluarea tablourilor e atât de mică și asigurarea e mică și interesul comercial pentru aceste opere e neînsemnat”.

Mucegaiul, molliile și ciupercile au mai multă „grijă” de muzeul Aman decât Ministerul Culturii. Pereții au început să se albească și nu sunt pereți oarecare, ci îmbrăcați în piele de Cordoba. Japonezii au oferit pe o tavăle din secolul XVII, plină de găuri și rămasă fără culoare, din cauza unei ciuperci, suma de 720 000 de dolari, pentru că în lume sunt doar 18 asemenea tavăle. Lucrarea în puncte. Noi, românii, nu dăm doi bani pe ea!

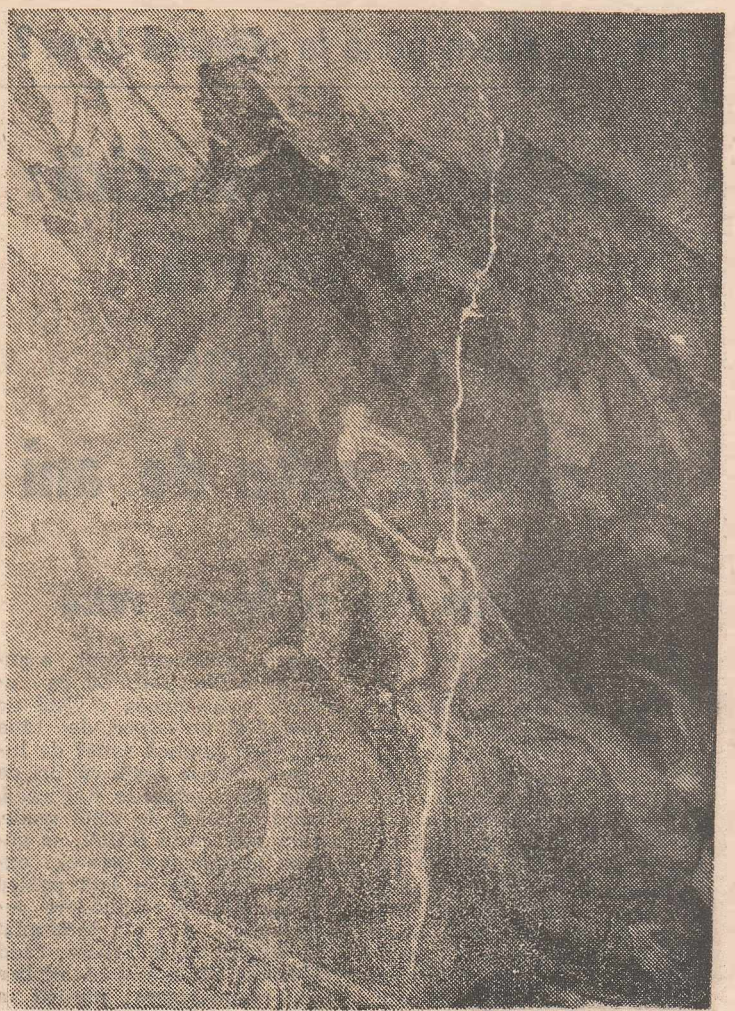
Doi pereți au fost pictați de însuși Theodor Aman și de doi ani se promite o lucrare de restaurare, dar se pare că s-a uitat promisiunea. Crănăturile de la cutremur și timpul au măcinat valoarea și frumusețea acestor opere. Pozeau de lemn și spartă în numeroase locuri și e pericol să te trezești într-o zi cu capul în subsol.

Intr-un cuvânt, dacă Theodor Aman ar vedea în ce hal i-a ajuns casa, după cincizeci de ani de comunism și trei ani de democrație originală,

i-ar fi rușine că s-a născut în România.

Tablouri plecate la plimbare

Vasile Borilă, muzeograf: „Cu ocazia centenarului Aman din 1991, au plecat de la noi 65 de tablouri la Muzeul Național de Artă, la Palat. Acelea sunt cele mai valoroase tablouri. De la Palat, cele 65 de tablouri au plecat într-un turneu prin țară: Craiova, Sibiu, Galați, Tulcea și, în acest moment, Constanța. Dar vreau să vă spun că aceste tablouri au plecat de la noi fără să fie asigurate. Asta înseamnă că dacă se întâmplă ceva cu ele — se deteriorează sau dispar — nimeni nu ne va despăgubi cu nimic. Aceste tablouri sunt pe drum din 1991 și condițiile de transport sunt mai mult decât precare. Practic, sunt transportate ca orice marfă și nu există nimeni de specialitate care să asigure protecția lor. Nu știm când se vor întoarce aceste lucrări, dacă se vor mai întoarce toate cele 65. În plus, există tablouri ale lui Aman despre care nu se știe nimic. Pe timpul lui Ceaușescu plecau de aici tablouri pentru protocol, care nu se mai întorceau și nici după revoluție nu s-a dat de urma lor. Apoi este vorba de Autoportretul lui Aman, dispărut la revoluție din galeriile Muzeului Național de Artă. Cu ocazia centenarului Aman din 1991, a fost expusă doar rama tabloului! Al cincilea proiect al Legii patrimoniului, în lucru acum, îngrădește din nou, ca în perioada comunistă, posibilitatea de ieșire a tablourilor din țară, pentru expoziții. Dacă tablourile nu sunt văzute în exterior, lumea nu le cunoaște și valoarea lor rămâne

aproape de zero. Pictura românească, deși valoroasă, nu face doi bani în acest moment, din punct de vedere comercial”.

O concluzie amară: „Aman nu e bun nici pentru hoți”

Peste drum de muzeu se află o alimentară, unde se formează zilnic coadă la lapte. Lumea intră nestângherită în curtea muzeului, stând pe bănci și sporovăind. Ce bine

că mai există și muzee pe lumea asta, unde poți aștepta laptele în liniște!

Muzeul Aman s-a transformat, începând de anul trecut, în școală particulară, unde se țin cursuri de limbi străine. N-ar fi greu pentru învățăceli să șterpelească tablourile miniaturale ale lui Aman, dar, vorba domnului Borilă: „Hoții știu ce se vinde și ce nu. Tablourile lui Aman nu prezintă interes, nici măcar pentru hoți”.

DAN GHEORGHE ■

INCREDIBIL: AMAN DE DOI BANI!

Iată câteva tablouri de Theodor Aman și prețurile lor, în viziunea politicilor culturale dusă de autoritățile române: Copii de țărani, pictură în ulei pe lemn — 1 000 de lei; Corăbii în Portul Constanța — 750 de lei; Doi copii lăutari, o gravură de valoare excepțională — 200 de lei; Constituanta, tablou în ulei pe pânză, de mari dimensiuni: 1,20/1,99 metri — 3500 lei; și cel mai frumos tablou, Atelierul artistului — 3750 lei.

Colocvii în diaspora

George Astaloș în dialog cu George Arion

— În urmă cu douăzeci de ani, v-am întâlnit în cărțile publicate în România, despre care chiar am și scris în 1970, când vi s-a decernat Premiul Uniunii Scriitorilor. Ne vedem la Paris, după o lungă și derutantă ruptură între românii din țară și cei din diaspora. Cum s-ar exprima într-o singură frază aventura unui creator aflat în afara frontierelor sale lingvistice?

— Diaspora e o aventură spirituală. Nu numai pentru creator, ci pentru toate categoriile sociale. În condițiile unui totalitarism castrător ce înăbușea orice aspirație la libertatea de a trăi, evaziunea, oricare și oriunde ar fi plasat-o imaginația noastră, românul devenea, fără voia lui, fabricant de visuri, distribuite pe canalele oculte ale fantasmului împlinirii, cunoașterii, sau pur și simplu ale aventurii, celor pe care l-a lăsat în țară. Existența, reușita sau simpla prezență a cuiva pe care îl știi ori de care ai auzit, te făcea să visezi, spunându-ți: „este posibil”. Creatorul

român stabilit în străinătate a fost întotdeauna o sursă de visare și un reper de reprezentare în spațiul geografic, pentru conștientul său de-acasă. Negotul de vise și de fantasmă a început cu Slavici, Eminescu și Caragiale, continuând cu Tristan Tzara, Trost, Istrati și mulți alți creatori de după primul război mondial, culminând (la o scară disproporționată cu cultura noastră), după venirea la putere a dictaturii proletariului. În „Introducere într-o nouă poezie...”, fondatorul letismului, botoșeneanul Isidore Isou, după ce declarase într-o căciună din urbea lui că se va duce la Paris și va schimba fața poeziei, scrie: „Dacă Tristan Tzara a reușit, fără să aducă nimic, de ce nu aș reuși eu, care aduc totuși ceva?”. Afirmatia sună revendicativ, poate, dar faptul că Tzara lansase la Paris dadaismul, proba, cel puțin virtual, că se poate. Douăzeci și ceva de ani mai târziu, Isidore Isou instituționaliza, tot la Paris, letismul. Petre Țuțea spune într-una din cărțile apărute recent, că e extraordinar dacă cineva, fără să reușească, izbuteste măcar să se

audă la Paris că există. Generația mea a fost „năvălită la visuri” (cum ar fi spus poetul Tudor Păcă) de un Cioran, un Lupașcu sau un Ionescu. Cel care au avut curajul, ocazia, forța interioară și fizică, le-au urmat traseul, înscriindu-se în vârtejul fabuloaselor aventuri spirituale oferite de aberațiile epocii noastre. Restul, cum spunea Petre Țuțea: „E suficient să se audă că existăm pe orbită”.

— Pentru cititorii mai tineri ai revistei FLACARA ați putea jalona trasul parcurs în acești douăzeci și doi de ani de când sunteți la Paris? Mă refer la parcursul literar.

— Aș putea, dar e prea lung. Colecționarul de vise își poate apropia materia fantasmului de evaziune din compendiiul bio-bibliografiei mele. Vorbesc cu mai multă vervă și plăcere despre alții, decât despre mine. Rezumând însă aventura mea în pământ galic, aș spune că mi-au apărut circa cincisprezece cărți, câteva sute de studii teoretice (mă jenez să le spun numărul exact, ca să nu am aerul unui insolent megaloman narcisic de extracție paranoică, dar le-am scris pentru că nu aveam de ales) și mi s-au montat peste treizeci de plese pe scenele din Paris, Londra, Washington, Copenhaga, New York, Dortmund, Edmonton, Ottawa, Ankara, Karlsruhe, Metz, Rocamadour, Lyon etc. Dar, așa cum spuneam la începutul interviului, reușita e secundară. Ceea ce contează este aventura spirituală. Nu mi-aș fi iertat niciodată opacitatea de a nu mă fi lăsat pradă capriciilor ei. Întrebat de unul dintre conștrații noștri în 1990, cum am luat hotărârea să rămân la Paris, am răspuns: „În 1971, când am plecat din țară, știam din 1945 că nu mă mai întorc”.

(continuare în numărul viitor)

Cât mai avem până la sfârșitul lumii?

Verdictul matematicii: specia umană se va stinge în câteva sute de ani

• Mai avem timp să bem o votcă

E vorba de un articol publicat de Richard Gott, de la Universitatea din Princeton (Statele Unite), expert în cosmologie, în revista „Nature”, considerată cea mai importantă revistă de știință din lume. Invocând elemente exclusiv matematice, autorul afirmă că specia umană pe Terra se va stinge în câteva sute sau cel mult câteva mii de ani. După opinia lui Gott, lumea contemporană este prototipul tuturor ființelor umane care au trăit sau vor trăi pe pământ. Și cum de la apariția speciei umane au trăit și trăiesc pe planeta noastră 70 de miliarde de oameni, până la sfârșitul lumii

pentru mascarea unui argument neplăzibil. De ce atunci o asemenea revistă de mare prestigiu și un expert de talia lui Gott publică astfel de lucruri? Istoria arată că ori de câte ori o societate stagnează, când nivelul de viață scade, cum este cazul S.U.A., se găsesc întotdeauna așa-ziși experți care ies în față pentru a absolvi de răspundere regimurile. Așa s-a întâmplat în secolul al XVIII-lea, când Malthus s-a grăbit să explice că pauperizarea masivă a multor englezi s-ar fi datorat unor legi demografice ineluctabile, și nu din cauza unui sistem de clase vicios și opresant din acea perioadă.

Dacă s-ar scrie o istorie a prezicerilor, prognozelor, calculelor cu privire la sfârșitul lumii, cartea ar ieși voluminoasă, numărul celor ce s-au pronunțat în această problemă fiind foarte mare. Mă voi referi în cele ce urmează numai la ultima dintre păreri.

se vor mai naște încă 70 de miliarde. Pornind de aici, sfârșitul spitei omenirii pe glob se poate calcula cu destul de mare exactitate: în momentul când, cu actuala și cu viitoarea rată a natalității, se va ajunge la cifra menționată. Morala pentru omenire: cu cât mai vârtos va izbuti să țină rata natalității în frâu, cu atât va dăinui mai mult.

Prognoza aceasta este interesantă în sine. Fără a fi îngrozită de ea (mai întâi, fiindcă e destul de generoasă cu noi, mai avem de trăit, ca specie, secole sau milenii, și nu doar până în anul 2000, cum au susținut alții; în al doilea rând, din cauză că ne-am obișnuit cu astfel de preziceri, ele fac acum parte din viața noastră și ne-am simțit rău fără ele), teoria lui Gott merită să fie studiată de oamenii de știință. Eu însă nu m-aș fi ocupat de ea dacă n-aș fi fost deja în posesia unei reacții. Iată ce spune, printre altele, despre teoria lui Gott, „International Herald Tribune”: „Prezicerea acestui expert nu este decât o biată manipulare de cifre

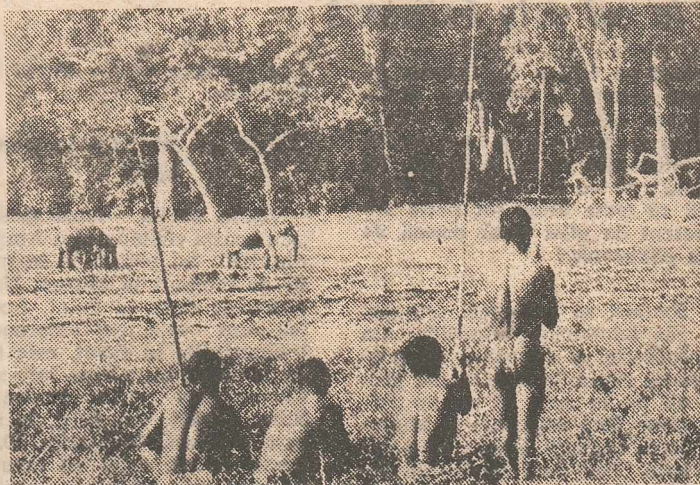
În prezent, malthusienii și astrologii, încearcă să ne explice că regresul este consecința unor legi matematice, și nicidecum a lăcomiei și miopiei guvernărilor. Viitorul omenirii va fi determinat, ca întotdeauna, de modul în care va reacționa populația la crizele existente în societate. Dacă noi, oamenii, vom încerca să soluționăm cauzele decăderii sociale și pericolele reale la adresa existenței noastre, atunci vom reuși să păstrăm la infinit viitorul planetei noastre.”

Nu vi se pare că ați mai auzit și ați mai citit, de ne-numărate ori, astfel de fraze sforătoare, găunoase, de cea mai demagogică proveniență și conformație? Nu vi se pare că este limbajul de la „Ștefan Gheorghiu”, că în acest mod s-au combătut la noi (și la frații noștri din lagăr) decenii de-a rândul „știința burgheză”? Pentru că, în cazul de care ne ocupăm, Gott vine cu argumente (oricât de discutabile ar fi ele), în timp ce „International Herald Tribune” nu vine decât cu vorbe goale.

ION D. GOIA ■

O ciudățenie a junglei: pigmeii

• Ei susțin că se pot transforma în... gorile!

Numele lor este deja o legendă. Ei supraviețuiesc încă în pădurile ecuatoriale din Congo, Zair și Ruanda. Au fost descoperiți de o expediție a unui faraon egiptean, acum două mii de ani. Pigmeii au fost considerați niște monștri până în secolul trecut. Înălțimea lor, neobișnuit de mică (în medie 1,50 m) se explică prin lipsa unui hormon al creșterii, o adaptare genetică la un mediu deosebit de ostil — infernul verde al pădurilor ecuatoriale.

Pădurea ecuatorială este mediul natural cel mai bogat și complex din lume: aici există 3.000 de specii vegetale, tot atâtea de nevertebrate și jumătate de milion de specii — vertebrate. Fiecare specie are zona sa de evoluție precisă. Dacă un neavizat poate confunda ușor două specii între ele, pentru pigmeii diferența este ca între cer și pământ. Ei cunosc amănunțit pădurea și sunt cei mai mari maestri ai vânătorii. Susțin că, pentru a se apăra, se pot transforma în gorile. Pigmeii trăiesc exclusiv din ceea ce le dă pădurea. Pentru ei nu există cultură, producție agricolă.

Viața nomadă a pigmeilor contribuie la echilibrul ecologic general. Ei își construiesc colibe din frunze, în care locuiesc într-o formulă familială largită — aproximativ 30 de persoane. În locuințele lor poți găsi câteva țesături, împletituri din rafie și coșulețe din piele de antilopă.

Pigmeii au o concepție par-

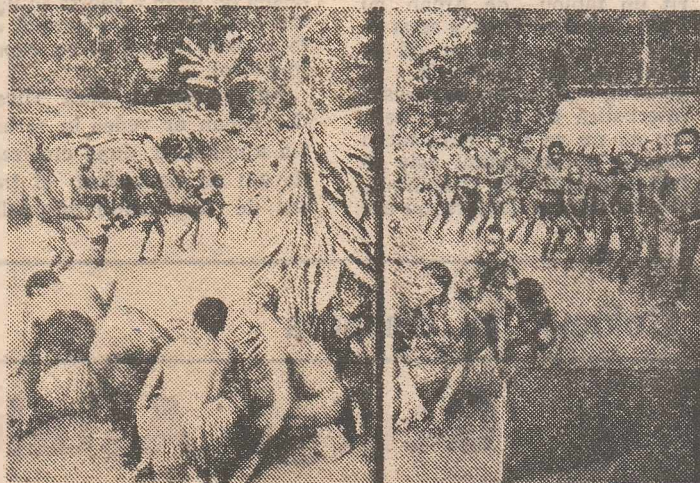
ticulară despre frumusețe. Este absolut obligatoriu ca dinții lor să fie bine ascuțiți. La vârsta de nouă ani, toți copiii sunt supuși aceluiași supliciu teribil: tăierea dinților și polizarea lor. Mai târziu ei își tatu-ează obraji cu carbune incins. Toate perforațiile feței sunt extrem de prefuite, iar cea a buzelor nu este permisă decât unor privilegiate: femeile ce au născut deja un copil.

Pigmeii nu sunt unici! lo-

cuitori ai pădurilor ecuatoriale. La lizieră trăiesc „marii negri”. Ei se consideră proprietari ai pigmeilor de secole. Li mostenesc din tată în fiu și au toate drepturile asupra lor. În schimbul vânatului de care pot dispune cum vor „marii negri” le dau pigmeilor sare și fier pentru a-și construi unelte de vânătoare. Ca în orice relație de vasalitate, schimbul nu este niciodată echitabil. Dacă „marii negri” îi tratează pe pigmeii ca pe niște suboameni, în același timp îi admiră și se tem de ei. În noaptea secretă a pădurii, pigmeii sunt singurii stăpâni. Oricare țaran de la lizieră explică modul în care un pigmeu se poate transforma într-o panteră sau își poate muta fără nici o mișcare coliba de frunze.

Astăzi, ca multe alte părți ale mediului înconjurător, pădurea ecuatorială este amenințată cu distrugerea. Asociațiile internaționale de protecție a mediului colaborează într-un mod foarte inteligent cu pigmeii. Ei surprind orice vânător aflat la braconaj. Pădurea trebuie să rămână la fel, iar pigmeii, parte a pădurii ecuatoriale, neatinși de nici o urmă, de ceea ce noi numim civilizație.

MARIA ANTONESCU ■

Dramă cu happy-end

• E un fel de a spune...

Susanne Bellier s-a născut acum 32 de ani într-un cartier periferic și sărac al Parisului. Părinții, tatăl bețiv și mama prostituată, au notorietate să-și mărite fata, când aceasta a împlinit vârsta de 18 ani, cu un bărbat de 63 de ani, care, pe lângă că era alcoolic, mai era și brutal până la violență.

După câțiva ani de teroare, soția a fost forțată să se prostitueze, pentru ca „veni-

tul” realizat să poată fi consumat prin cărciumi de către sot. Astfel că, printre zecile de tinere ce practicau „meseria” pe bine cunoscuta stradă pariziană Saint-Denis, într-o bună zi a apărut și Susanne. Deși înfricoșată de izbucnirile demente ale partenerului de viață, ea a încercat, de câteva ori, să pună capăt acestei degradări fizice și morale, dar „iubitului” consort, prin bă-

tăl și amenințări că o va desfigura cu vitriol pe toată viața, a convins-o să facă în continuare trotuarul.

Într-o zi, pe când iubitul ei bărbat dormea beat mort, după o lungă noapte de chef, Susanne, în culmea disperării, a luat un cuțit din cele pentru tăiat carne la bucătărie, și l-a implantat cu putere în spatele celui adorat, în dreptul inimii. După ce a constatat moartea celui cu care își împărțea „bucuriile și greutățile vieții”, femeia s-a predat primului post de poliție, mărturisindu-și crima. Pentru prima dată la proces ea a putut să-și descarce sufletul, povestind completulul de ju-

decată zguduitoră ei dramă. Totuși, judecătorul a vrut să știe de ce Susanne a preferat să-și ucidă soțul, în loc de a-l denunța la poliție ca proxenet. La această întrebare, avocatul ei a prezentat, drept martor, o femeie tânără, a cărei față era acoperită. Când și-a dat vâul la o parte, întreaga sală a scos un strigăt de oroare: fața ce era acoperită aproape în întregime cu cicatrici și răni încă nevindecate nu avea aproape nimic omenesc. Tânăra făcuse și ea parte din categoria celor ce noaptea își ofereau favorurile pe strada Saint-Denis. Vrând și ea să scape de acest coșmar, și-a denunțat „protec-

torul” la poliție. La scurt timp după depunerea plângerii, acesta a desfigurat-o cu vitriol și apoi a dispărut, probabil într-un alt colț de țară, pentru a-și continua „meseria” de proxenet.

Deși acuzarea a cerut pentru Susanne o condamnare de 8 ani închisoare, tribunalul, dând dovadă de clemență, a condamnat-o numai la trei ani, ținând cont de suferințele la care a fost supusă. Dacă tânăra condamnată va avea o purtare bună, conform legilor franceze, pe deasupra i se poate reduce și Susanne va fi liberă la finele anului 1993.

AUREL DIANU ■

Uzina chineză a campionilor olimpici din anul 2000

După Jocurile Olimpice de la Barcelona, unde au obținut premii după premii, c'inezii nu au decât o idee cap : să câștige în anul 2000 la toate disciplinele sportive ! Pentru a atinge acest obiectiv, antrenorii marelui imperiu galben nu se dau în lături de la nimic. Ultima sselniță este recrutarea viitorilor campioni chiar de la rădăniță.

Pericolul galben

Băieții și fetițe în vârstă de 4 ani muncesc pe brânci, ore întregi, zi după zi, pe stadioane, în săli de sport și piscine. O metodă considerată aberație de întregul corp medical occidental. Dacă orășenii nu prea par a fi entuziasmați să-și încredințeze copiii modelatorilor de staruri, cei de la țară sunt mai cooperanți, văzând în selecționarea copiilor lor o adevărată șansă pentru ei, pentru viitorul lor. Dar selecționările sunt foarte dure. De pildă, la gimnastică, din 200 de candidați au fost reținuți doar patru băieți.

Autoritățile chineze doresc cu tot dinadinsul să alinieze China în rândul marilor națiuni ale sportului. În acest sens, s-au străduit să combine tradiționala forță morală locală cu aparatele de antrenament sofisticate ale Vestului : sistem video, ergonometre, bancă de date și televiziune prin satelit, pentru a capta emisiunile sportive americane și japoneze.

Pentru bebeluși-campioni

...se manifestă din fragedă pruncie

de la Beijing, sportul înlocuiește școala. În caz că eșuează și nu ajung să devină campioni, ei vor pierde totul. Dar cei care vor câștiga acest pariu aranjat de soartă vor duce o viață îndestulată, căci statul și sponsori particulari oferă învingătorilor 250 000 de franci. În aceste condiții ei învață să sufere, să-și petreacă zilele în antrenamente grele. Când văd la televizor un atlet plângând de fericire după un triumf, ei varsă, de asemenea, lacrimi.

Toate aceste eforturi par deja să dea roade. Dacă la Barcelona, China se plasa pe locul patru după C.S.I., S.U.A., și Germania, acum conducătorii de la Beijing visează la triumful absolut la Jocurile Olimpice din anul 2000, dorind cu ardoare ca acestea să se desfășoare chiar la Beijing. China se pregătește, în felul ei, să intre în mileniul trei,

ELENA GRECESCU ■

FENOMENUL DRACULA

• *Horror și sex — o adevărată epidemie care cuprinde lumea*

area că peste Dracula cal siciului s-a închis pentru multă vreme. Și că „Fiorul” și-a găsit în sfârșit linia cea de pe urmă. N-a rămas decât să fie așa. S-a întors. Într-o postază neașteptată : su-

apăruit întâia oară pe ecran în 1931. Revoluția secolului din anii '60 i-a smuls din sângeroși. În Dansul vampirilor al lui Roman Polanski e doar un personaj ridicol, care cutreieră regiunea. Dragoste la prima mușcătură, cu George Hamilton, e sat și obosit ; renunță la țesiune, deoarece sângele conținut mărit de alcool de la vagabonzi îi priiește atroce migrene. Francis Coppola a scormorât prin toate conceptele desvampiri și le-a reanimat. În filmul lui se mușcă, dar... elegant ; și mai erotic decât oricând.

ar fi zis că lumea întreagă aștepta acest film. Abia făcuse publică viziunea sa, apoi, abia începuseră filmările și entuziasmul pentru vampiri a căpătat proporțiile unei epidemii. Și nu numai în curi închise, obscure, unde practică rituale ciudate și încăperi dosnice. Cetățenii treabă și inițiatori îngere de curente „la zi” au operit farmecul criptelor. Statele Unite această vogă de ravagii. Nu există vreun oraș fără o Dracula-Party, un boutique fără Dracula-nici un bar fără Dracula-ctail. Ce să mai spunem MODA, pentru care monștrii mușcăcios reprezintă un vârat corn al abundenței. Vând sandale cu motivul zel de pălânjen, rochii neroite în tipar de scriu, ere imitând impletituri de si cu stropi de sânge, aplice trice cu design de liliac,

broșe de diamante în formă de aripi de liliac, T-shirts și saluri. Până și Haute Couture a preluat tema, la prețuri extravagante....

Hans Maurer, 43 ani, istoric și psiholog, studiază istoria culturală a vampirilor.

— Domnule Maurer, cum explicați fenomenul?

— Credința în vampiri oglindește angoase primare, spaima de piatră a speciei umane. Inconștient, cu toții yrem să credem în vampiri.

— De ce vrem să credem în vampiri ?

— Moartea și sexualitatea sunt singurele limite autentice din viață. Am vrea mereu să

le depășim. Și cine o poate face ? Strigoii, monștrii și, firește, vampirii.

— Cărui fapt atribuiți boom-ul vampirilor în cinematografie ?

— Societatea noastră are nevoie de fantasmă, pentru a-și trăi astfel apetențele perverse. Mai e un factor : relațiile neclare, tulburi, dintre cele două sexe.

— Dar ce-l face pe vampir sexy ?

— E dotat cu o inteligență supraomenească și, în același timp, cu o puternică vitalitate, animalică. E suprapotent în ambele sensuri. E sexul trăit fără culpabilizare.

ȚĂTELE DE PLASTIC — UN FIASCO

• *Ne cerem scuze pentru cuvântul „țate”*

În Statele Unite a fost propusă înființarea unui fond în valoare de 4,75 miliarde dolari, destinat acordării de compensări pentru femeile care au avut probleme de sănătate în urma efectuării de implanturi cu silicon la sâni. Astfel, pentru fiecare asemenea caz justificat, se vor acorda despăgubiri variind între 200.000 și 2 milioane de dolari. Circa 1—2 milioane de femei americane au efectuat operații de implantare cu silicon în ultimii 30 de ani. Un număr impresionant dintre a-

cestea suferă în prezent de probleme precum întărirea implantului, scurgeri sau ruperi ale acestuia. Fondul va fi finanțat pe o perioadă de 30 de ani prin contribuții ale medicilor, companiilor de asigurări și a altor factori implicați în acest tip de chirurgie. Administrația Alimentelor și Medicamentelor din S.U.A. a interzis implanturile de silicon la sâni în ianuarie 1992 cu excepția cazurilor justificate din punct de vedere medical, informează „USA Today”.

JOCURI AMOROASE

Un polonez care a încercat să-și înjunghie și să-și strângă soția pe care totuși a reușit să o arunce de la etajul al treilea, nu a reușit să-l convingă pe jurați că demersul său nu era decât un „joc amoros” și a fost condamnat la 30 de luni închisoare pentru tentativă de viol. Aflat în stare de ebrietate el a ame-

nințat-o pe soția sa cu un cuțit și a încercat să o strângă. Aceasta i-a spart în cap un vas de lut, după care s-a refugiat pe balcon, de unde a fost aruncată de soțul fioros. Înainte de a intra la închisoare, agresivul îndrăgostit va trece pe la stabiliment special pentru dezalcoolizare.

RECORD MONDIAL LA RULETĂ

• *E patru negru sau un meteorit ?*

O crupieră britanică l-a uimit pe jucătorii dintr-un cazino din Bristol când ruleta s-a oprit la același număr de șapte ori la rând. Impotri-va unor șanse pe care experții le estimează de 100 miliarde la unu, Liz Harlow-Smith, de 28 de ani, a făcut ca bila să aterizeze iar și iar pe patru negru. „Când a fost patru negru a treia oară nu am crezut că e mare lucru. Dar a continuat... era de necrezut”

a spus crupiera citată de REUTER. David Holmes, profesor de statistică la Universitatea din Anglia de Vest (Bristol), a spus că este aproape imposibil de crezut. „Sunt mai multe șanse să te lovească un meteorit”, a afirmat el. Recordul de până joi a fost cel din Puerto Rico, unde în 1959 a fost lovit același număr de șase ori. (Mediatax).

ACASĂ LA NENEH CHERRY!

Rezultatul a 18 luni de muncă la Londra și acasă, al doilea său album **Homebrew** este după explicațiile ei „un album mai matur, cu mai puține pretenții de a se impune imediat ca precedentul, acela fiind asociat prea rapid cu explozia dansului englez, chiar dacă eu nu l-am înregistrat pentru discotecă”.

Contrar primului său **Raw Like Sushi**, participanții de pe **Homebrew** sunt în principal americani. Titlul de deschidere, insistentul rap **Sassy** de exemplu, a fost scris împreună cu Guru și DJ Premier de la Gang Starr care au participat în egală măsură și la a doua compoziție. „Între noi au existat într-adevăr good vibrations și un respect mutual, sincer”.

Pe coperta albumului, Neneh pare senină și fericită, pozând într-un landou lângă Cherry House, domiciliul său suedez, fostă școală. Imaginea sa de femeie de caracter, angajată în cauze pozitive, pare asigurată. Ai impresia că descoperi un instantaneu extras dintr-un album de familie. „Eram puțin îngrijorată apropo de utilizarea acestei imagini, căci ea putea fi calificată drept prea sen-

sibilă, însă m-am gândit să schimb impresia de femeie foarte sigură pe sine pe care am oferit-o până acum”.

Homebrew e un disc intim, liric și emoționant. În majoritatea pieselor, în afară de rap, Neneh cântă. În Trout face duo cu Michael Stipe de la R.E.M., un titlu în favoarea educației sexuale. „Michael e un autor brilliant, poate vorbi de lucruri importante, esențiale, cu el nimic nu poate fi mediocru. Era deci evident că duo-ul nostru nu putea semăna cu nici un altul auzit înainte. Mai mult, Trout inoculează un mesaj, nu imediat pentru că este o semitență, nu s-a dorit introducerea lui în creier cu forță”. Dorința de a reuși mai mulți parteneri e una din cheile albumului **Homebrew**. Descoperim artiști americani dar și englezi. Producători pentru Trout sunt Cameron McVey și Johnny Dollar, acesta din urmă fiind și compozitorul piesei. Îi întâlnim apoi pe Porter's Head din Bristol, leader-ul Jeff Barrow fiind compozitor pentru **Someday**. „Ar fi fost superb ca toată echipa să fie fotografiată pe copertă, dar când ești un star pop, e trist dar trebuie să atragi atenția

asupra personalității tale. Am suferit pentru această etichetă de pop-star care mi-a fost foarte repede lipită pe frunte. Asta nu înseamnă însă că întorc spatele multimei, sentimentele publicului nu trebuie dezamăgite niciodată”.

Homebrew rămâne totuși propriul ei album. E în centrul freneziei ce precede aparițiile promoționale, interviurile date presei și prestațiile televizate urmare a single-ului **Money Love** — producție relevantă construită în jurul unui riff incendiar de chitară ce nu putea lăsa indiferent auditoriul.

Și dacă totuși aceste eforturi n-ar fi sedus publicul? Neneh ar fi avut nevoie după spusele ei să plece în vacanță și să-și infunde capul în nisip. Nu trebuie să-și facă griji căci „Homebrew” e un album complet, gândit, care poate fi ascultat îndelung. O veritabilă lecție pentru producțiile pop de aruncat după folosire. „Albumul acesta ne prezintă ca pe niște ființe umane ce au ales să trăiască în libertate”. Ne? Da, pentru că Neneh își împarte viața cu Cameron McVey din 1990, când s-au unit oficial la hotelul Willes-

den alături de casa lor din nord-vestul Londrei.

studio vecin cu casa din Londra.

La trei ani după primul ei album, resursele financiare sunt aproape inexistente pentru că o mare parte din realizări au fost investite în societatea de producție a cuplului, **Cherry Bear**, cu un

Muncă, dragoste, stăvilită viață, totul se leagă preparat pe care Neneh îl feră spre degustare celor care vor și știu să asculte: „Homebrew”, o poveste despre casa și inima ei.

FLASH - CONTACT

JEAN-MICHEL JARRE în concert!

Cu noul său disc, urmat de o serie de concerte excepționale, Jean-Michel Jarre va fi aproape non-stop pe afișe pe parcursul următoarelor patru

luni. Primul act: **Chronologie**, noul său album. Actul al doilea: **Europe En Concert**, un turneu ce-l va purta pe Jarre

în cele patru colțuri ale Europei. Turneul se va continua și pe alte continente pentru că în 1995 să se desăvârșească prin câteva concerte în locuri simbolice ale planetei pentru a celebra anul toleranței. O inițiativă pentru care Jean-Michel Jarre merită într-adevăr rangul de „cavaler al buneivoințe” din partea UNESCO. Acest turneu va fi sponsorizat de firma de ceasuri **SWATCH** care a creat special pentru această ocazie „Swatch Musical”, primul ceas muzical sonorizat de... Jean-Michel Jarre!

EURYTHMICS va exista din nou!

Alături de Triumfulul Bermudei și de bikinii lui Sharon Stone care devin invizibili când privirile masculine se îndreaptă spre ei (numai în **Basic Instinct**, ce-i drept!), motivul reformării grupului **Eurythmics** se înscrie printre

marile mistere ale acestui secol! Dave Stewart și Annie Lennox s-au reîntâlnit, s-au regăsit chiar și se află în studio finisând un nou album ce va fi semnat de celebrul tandem.

MICHAEL HUTCHENCE îndrăgostit lulea!

„Helena e sexy, inteligentă și plină de haz. Sunt pur și simplu nebun după ea. M-am temut întotdeauna de căsătorie, dar acum pot înfrunța fără rețineri și definitiv o asemenea situație. Pot afirma cu toată sinceritatea că până acum nu m-am simțit niciodată așa de bine cu o femeie”. O mărturisire tulburătoare, nu găsiți? Michael Jackson?

Boy George? Nu, Michael Hutchence, solist la **INXS** care a devenit complet subjugat de top-modelul danez Helena Christensen; oriunde se află îi telefonează neîncetat și se gândește foarte serios la căsătorie. Să le fie într-un ceas bun!

BARBRA STREISSAND ratează o relație!

Barbra se afișase recent ca fiind noua prietenă a tenis-menului André Agassi. Cu toată sănătatea ei de fier, cântăreata-actriță are totuși 51 de ani și fără nici o exagerare deci, ar putea fi mama celebrului Agassi de numai 23. S-ar putea ca ea să pozeze un instinct matern înăscut căci pentru a-și consolida noul amant în urma succesului de la Wimbledon l-a cumpărat îmbrăcăminte și

alte diverse cadouri în valoare de 18.000 \$. Aventurile lante însă au luat sfârșit, siguranță la decizia lui, că nu s-ar putea afirma că Agassi o duce strălucit, The of Las Vegas e al 31-lea ATP și anunță încetarea laborării cu Nick Bollett celebrul antrenor.

MICHELLE PFEIFFER

Starul a acceptat, pentru modesta sumă de 7 milioane de dolari, să joace în comuare rolul Catwoman pentru următorul **Batman** vându-l alături pe Michael Keaton. Se pare actrița e foarte solicitată, își va imprumuta vocea unui nou personaj din familia Simpson, Mindy, și va serprintre altele un contract Jessica Lange pentru un film cu titlul 1.000 Acres.

Topuri — Radio Contact

— ediția 37 —

• TOP 30

1. FREDDIE MERCURY — Living On My Own
2. SPIN DOCTORS — Two Princes
3. PRINCESSA — Rojo Y Llanto

• TOP SLOW & BLUES

1. GARY MOORE — Parissiene Walkways '93
2. PATRICIA KAAS — Il Me Dit Que Je Suis Belle
3. BERNIE LYON — The Love Of A Woman

• TOP 5 — TOP MATINAL

1. LEILA K. — Check The Dan
2. COCK ROBIN — Cowards Courage
3. ROBIN S. — Luv 4 Luv

Aflat la București, colaboratorul nostru, dl Mihai Rusu, redactor sportiv al postului de radio Europa Liberă, ne relatează:

SITA A ÎNCEPUT SĂ CEARNĂ ÎN CUPELE EUROPENE DE FOTBAL

În comentariul de față voi încerca o trecere în revistă a celor mai importante evenimente petrecute în meciurile din cadrul celor trei cupe europene de fotbal. După jocul Dinamo — Cagliari (3-2) din Cupa UEFA, șansele de calificare ale celor cinci echipe românești au scăzut simțitor, excepție făcând Universitatea Craiova, practic promovată în turul al doilea. În C.C.E. Steaua are o misiune dificilă în returul de la Ljubljana cu Croația Zagreb, plecând spre Slovenia cu două goluri încasate, în general eșecul de pe teren propriu însemnând practic eliminarea, prematură fără discuție. Cu toate că unii ziariști de la Centrul de presă al Arenal Progresul — B.N.R. mai cred în șansele militarilor, situația lor este foarte încurcată, pe fondul evoluției neconvingătoare a lui Ilie Dumitrescu și compania, ceea ce face ca nu mai un miracol să-i salveze. La fel voi caracteriza poziția reprezentanților noastre din Cupa UEFA — Dinamo, Gloria Bistrița și Rapid — toate trei fiind outsiders și nicidecum favorite în partidele- retur cu Cagliari, Branik Maribor sau Internazionale Milano.

Așadar, un bilanț de 1—4, întocmit pe baza rezultatelor

de miercuri și joi, care ne arată adevărata valoare a fotbalului românesc, mai puțin competitiv ca în anii trecuți. În manșa a doua, programată la 29 septembrie, se mai pot întâmpla multe, teoretic cel puțin, dar e greu de crezut că Steaua va marca două goluri în deplasare.

Acest tablou palid al frunteselor Diviziei Naționale a rezultat dintr-o serie întreagă de fenomene, cu aranjamente, trafic de influență, mituire etc., fenomene continuate și în ultimul timp, în ciuda semnalelor de alarmă trase de presă. Subliniez cu atât mai mult acest aspect general din fotbal, cu cât ne aflăm în cursa calificărilor pentru turneul final al C.M. '94, cursă ce poate fi încheiată cu succes, dar numai de către fotbaliștii noștri care activează în Occident. Reiese clar, deoarădată, că substanța Diviziei Naționale este diluată, iar partenerii de întrecere ale celor cinci cluburi românești, cu excepția lui Inter Milano, nu sunt nici pe departe în topul european. Concluzie necesară și pentru fotbaliști, dar și pentru tehnicienii români, care s-au convins că un Lupescu, Hagi, Gică Popescu sau Răducioiu au depășit

și etalonul Internațional, pe când cei de acasă nici nu l-au atins. Am considerat să fac aceste precizări pentru a simplifica ecuația „stranier” — jucători din țară, în ideea de a fi corect și față de unii și față de alții. Oricum altă speculație ar fi de prisos.

Pe ansamblul cupelor europene, menționez blocul italian alcătuit din șapte formații, dintre care doar Cagliari a suferit o înfrângere, ar cum sarzii au marcat două goluri în deplasare, iar Dinamo nu mai este ce a fost, cred că toate cele șapte cluburi vor trece de turul inaugural. Germanii sunt „pătați” doar de Borussia Dortmund, cu scor alb acasă cu o adversară necunoscută la fel ca și spaniolii care prin FC Barcelona au suferit o înfrângere în fața dinamoviștilor din Kiev. Olandezii au înregistrat un debut slab, două echipe — Twente Enschede și PSV Eindhoven — suferind eșecuri în fața nemților de la Karlsruhe și Bayern München. Rușii, bulgarii, ungurii și francezii trebuie să abordeze cu un randament de sută la sută returul celor trei competiții europene, altfel vom asista la o reducere substanțială a efectivelor respective.

Martor ocular la Milano

APLAUZE PE SAN SIRO PENTRU RAPID

Revenit, după o absență de doi ani, pe arena întrecerilor europene, Internazionale Milano se află la începutul unui nou ciclu, din lotul cu care câștigase Cupa U.E.F.A. În primăvara anului 1991 supraviețuind doar portarul Zenga, Bergomi, Paganin și Fontolan. Iar dacă „nero-azzurri”-lor perioada respectivă li s-a părut o lungă așteptare, ce să mai spunem despre Rapidulețul nostru care nu a mai scos capul în lume de aproape două decenii? Privind în urmă, să ne amintim că înțelul lui Helenio Herrera își adjudeca, în 1964 și 1965, atât Cupa campionilor europeni cât și Cupa Intercontinentală, iar în întreaga sa existență și-a înscris în palmares, în perioada 1909—1989, 13 titluri de campioană în calcio și 3 victorii în Cupa Italiei. De altfel, la sediul clubului, situat într-un elegant palat din centrul istoric al orașului Milano, este amenajată o întreagă sală cu trofee cucerite. Construit în 1927, stadionul „Giuseppe Meazza” — San Siro este un adevărat templu al fotbalului, având o capacitate de 84 598 locuri, tribune în întregime acoperite și o excelentă instalație de noaptea. Unui lot deja valoros (care-i cuprindea, printre alții, pe internaționalii Zenga, Bergomi, Berti sau Schillaci, rusul Salimov și uruguayanul Ruben Sosa), antrenorul Osvaldo Bagnoli i-a alăturat, după mercato din vara aceasta, pe

Dell'Anno (Udinese), Festa (Cagliari), Massimo Paganin (Brescia), olandezii Wilhem Jonk și Dennis Bergkamp, ambii de la Ajax. După ce team manager-ul Guido Sussini și antrenorul secund Sergio Madde au vizionat pe „Giulești” meciul în care albișinii au fost înfrânți de către Ceahlăul, italienii s-au considerat stăpâni pe situație.

Miercuri, 15 septembrie, în fața celor 21 983 spectatori plătitori (în Italia, abonamentele — foarte numeroase — nu sunt valabile la meciurile internaționale), Rapidul a avut o evoluție mai mult decât onorabilă. Desigur, nu vom descrie fazele de joc, totuși ne vom pune câteva întrebări: ce s-ar fi întâmplat dacă în min. 7 Tără ar fi reușit să trimită pasa către R. Voinea complet liber în drumul spre poarta adversă, dacă același Tără nu s-ar fi încurcat în min. 16 într-o situație similară de contraatac, dacă Stanciu nu ar fi avut ghinionul celui henț din min. 13 la o minge care depășise linia de fund, iar arbitrul indicase inițial corner sau dacă Toader (care altfel a apărut cu brio) ar fi fost un pic mai inspirat și nu ar fi primit cel de-al treilea gol? Rapidistii au fost ingenucheați, dar nu umiliți (cum pronosticau unii atotștiutori) pe San Siro, ei jucând de la egal la egal, într-o manieră deschisă, modernă cu prestigioșii lor adversari. Golul înscris de Andrași (min.

53) a fost urmarea unei execuții superbe (lob cu capul, peste portar), în continuare giuleștenii fiind aplauzați timp de un sfert de oră de către un public bun cunoscător al spectacolului sportiv.

Așa cum aprecia la conferința de presă antrenorul Marcel Pușcas, „scorul nu reflectă jocul prestat de cele două echipe, rezultatul fiind decis de un jucător de excepție — Bergkamp — care a reușit să rupă echilibrul. Dacă îl aveam la mine în teren, ne calificam noi. Era mai normal să pierdem la un singur gol diferență. În partida retur orice este posibil. Nu ne va fi ușor datorită faptului că echipele italiene evoluează mai bine în deplasare decât acasă”. Se știe că starea de „nu am ce pierde” este foarte propice performanței, iar Rapidul trebuie să creadă cu toată ardoreea în șansele sale de calificare.

În încheiere, să subliniem eforturile deosebite, materiale și organizatorice, ale conducerii U.F.C. Rapid, care a asigurat deplasarea a circa 100 de suporteri și a 17 gazetari. De asemenea, Rapid a dovedit că se respectă, delegația oficială având cazare la un hotel de 5 stele, iar jucătorii și staff-ul fiind la „patru ace”: cravată, sacou vișiniu și pantaloni de culoare deschisă. Ca o adevărată echipă profesionistă!

POMPIU L. DUMITRESCU

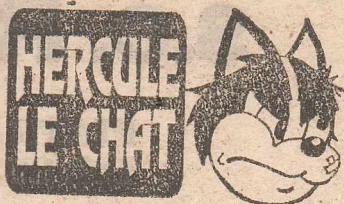
PARALELE INEGALE

■ **LOBBY.** Cu 3 ani înainte de desemnarea viitoarei gazde a turneului final al Campionatului Mondial de fotbal din 2002, se pare că președintele Federației Internaționale de Fotbal (FIFA), „regele cafelei” brazilien, Joao Havelange (după cum se știe, un fost poloist la Olimpiada din 1956, ajuns în fruntea jocului cu balonul rotund), a și început să facă o campanie în favoarea unuia dintre candidați. Aflat în Japonia, președintele FIFA a dat declarații explicite: „Din cele 15 condiții esențiale pe care o țară trebuie să le îndeplinească pentru a putea găzdui „Cupa Mondială”, Japonia le garantează de pe acum pe toate, inclusiv cea mai delicată: o monedă forte”. Comentatorii apreciază că înființarea în acest an a campionatului profesionist japonez de fotbal ar fi legată de o angajare a lui Joao Havelange în ce privește atribuirea turneului final Japoniei.

■ **SURPRIZA.** Într-unul din numeroasele sondaje efectuate pe teritoriul american, „Sports Marketing Group” ajunge la o concluzie surprinzătoare. Consultând 1 479 de americani, „SMG” a dat publicității concluzia că printre cele mai puțin populare sporturi din S.U.A. se află catch-ul, boxul (sic!), luptele libere, culturismul, golful. Aceste date intră în contradicție flagrantă cu un alt clasament pe care îl face anual un săptămânal de mare tiraj și care îl situează în ierarhia veniturilor pe primele locuri pe boxerii profesioniști și jucătorii de golf, în timp ce la lupte libere americanii se află printre cei mai buni din lume, datorită unei baze de masă impresionantă. Revenind la acest sondaj gen „IRSOP”, să consemnăm fără comentarii faptul că baschetul profesionist, de fapt campionatul NBA, care are o acoperire în spectatori de peste 90 la sută, (în sală de la 30 000 de locuri în sus), se situează abia pe locul 9.

■ **DOPAJ.** Dominația categorică a jucătoarei germane de tenis Steffi Graf în actualul sezon și-ar putea găsi explicația într-o comunicare a unei cercetătoare austriece, Christine Schobe, care apreciază într-un studiu că o alimentație bazată pe cartofi ar putea avea exact aceleași efecte ca și dopingul. Bogat în glucide, cartoful are o influență pozitivă în disciplinele anaerobice, precum tenisul, care necesită un efort scurt, dar repetat. Or, cum se știe, născută în țara celor 1 000 de feluri de mâncare din cartofi, Steffi Graf, subliniază specialiștii, este o consumatoare fanatică a acestui tubercul.

TEODORA OPREA

Nostalgie de „septembrie”

În ultima conferință de presă dinaintea extraordinarului (pe bune!) eveniment sportiv pe care-l reprezintă turneul de tenis organizat de Sever Mureșan, directorul executiv al acestuia, ubileul domn Anghel Drăgan, i-a anunțat pe fioroșii purtători de pix, reportofoane, microfoane, camere de luat vederi, motoarele, pegeuri și alie bazuze că vor fi supuși unui „control tehnic antiterorist”, așa cum se face, zicea minealui, la toate turneele importante de tenis. Un coleg mai documentat, cu oarece cunoștințe anterevoluționare, ne-a explicat că putem sta liniștiți, întrucât afirmația este pur și simplu o nostalgie a domnului, că altfel nu putem să-i spunem, într-o economie de piață, Anghel Drăgan, fost colonel în trupele USLA. Oricum, vajnicii controlori s-au desistat după ce au făcut pipăiala asupra primului venit, Doina Stănescu.

Am aflat!

Păi știți dumneavoastră de ce și-a depus demisia Remus Vlad de la Cluj, după ce Consiliul de administrație îi pusese mâna în gât, precum că dacă mai dă o foarfă îl dă afară? Adică te-ai scot din spagă, nu tu primă de joc, că de instalare nici nu poate fi vorba, nu tu salariu, nu tu parte... Păi domnului Remus Vlad, turist în Germania taman când echipa lui era vio-

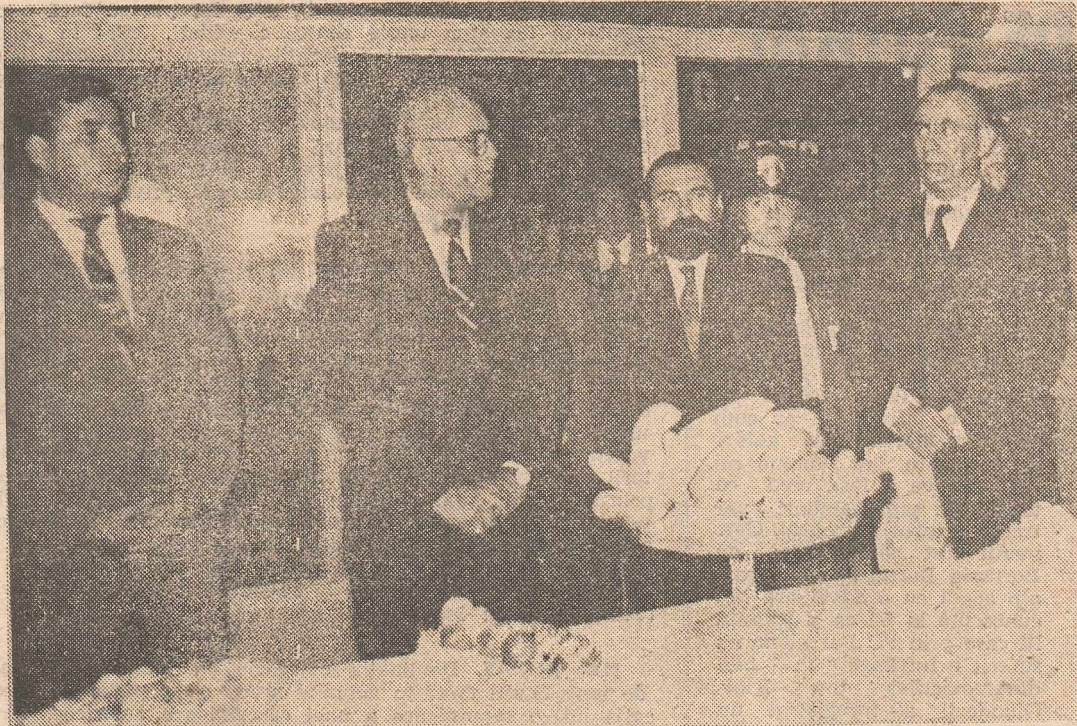
lată cu 5—1 de către Gloria Bistrița (treabă firească, dacă vrem să intrăm în Europa), astea-i trebuiau; prime etc.? Când domnia sa este participant activ, vorba alui, la jocul Caritas, și a mai băgat și alți oameni de sport în special arbitri, peste rând? Atenție, domnilor patroni, dacă va continua acest Caritas Remus Vlad va face o ședință în propria sufragerie și vă va demisiona pe dumneavoastră.

APS, sintagma asta ce mai e?

Înființată prima dintre organizațiile profesionale ale ziariștilor, Asociația Presei Sportive din România a „beneficiat” de un președinte timbrat, Constantin Macovei, și de un secretar general vândut, Geo Raetchi. Alianța între cei doi, Constantin Macovei-spagă și Geo Raetchi-spagă, a condus la desființarea acestei organizații, ajungându-se la aberații de genul: revista Salut a fost acreditată la Romanian Open Tennis cu 8 bucăți și la imposibilitatea pentru organizație, în consecință, de a controla acreditările la marile competiții. De fapt, această organizație nu există. Din dorința dlui Macovei de a se supune cerințelor secretarului general-demisionat pentru simplul motiv că domnului are o fată în Germania și o deplasare pe an îl este suficientă. Vom reveni cu amănunțită la cel mai important eveniment sportiv din țară, Romanian Open Tennis, și vom demonstra prin aceste date că inexistența unei Asociații Presei Sportive a creat niște anomalii de explicat, greu de acceptat și greu de justificat. Ar trebui să se găsească un drum, ținând seama de mizațiile care au intervenit în această activitate.

Un drum concret către economia de piață

La Piatra-Neamț și-a început activitatea CASA AFACERILOR

Domnii Florin Isachievici, Alexandru Casapu, Ion Onișel și George Arion la Casa Afacerilor din Piatra Neamț, unde s-a inaugurat un loc tranzacțiilor profitabile și a fost lansat suplimentul FLACARA dedicat acestui județ

Miercuri, 15 septembrie, la Piatra Neamț a fost inaugurat sediul Casei Afacerilor.

Amenajat pe criterii de funcționalitate și eficiență, spațiul în care își va desfășura activitatea Casa Afacerilor probează, totodată, și bunul gust al celor care s-au implicat în realizarea practică a ideii de a dezvolta în municipiul de reședință al județului Neamț un centru de afaceri modern, perfect adaptat cerințelor economiei de piață. Sediul Casei Afacerilor dispune de un spațiu expozițional de circa 400 mp, divizat în mai multe standuri modelate, fiecare dintre aceste standuri asigurând condiții optime de expunere pentru produsele diverselor firme care apelează la serviciile gazdelor.

Serviciile prestate de Casa Afacerilor constau, în primul rând, în operațiuni promoționale și de intermediere bursieră.

Fără îndoială, că acționarii fondatori vor desfășura și fapte de comerț în nume propriu, propunându-și să atingă, în scurt timp, o cifră de afaceri semnificativă.

Revenind la festivitatea inaugurală, menționăm faptul că, alături de inițiatorii acțiunii — patronii Casei Afacerilor — reprezentanți cu aplomb de dl. ing. Florin Isachievici, au participat colegii de breaslă de la Bursa Română de Mărfuri din București, de la Centrul de Afaceri Transilvania din Cluj-Napoca, de la bursele de mărfuri din Iași și Constanța. Printre ceilalți numeroși invitați, am remarcat prezența oficialităților locale: prefectul județului Neamț, primarul municipiului Piatra Neamț, președintele Consiliului județean și președintele Consiliului municipal.

Revista „Flacăra”, reprezentată la Piatra Neamț de dl. director general, George Arion, a lansat cu acest prilej suplimentul special dedicat prezentării județului Neamț, sub genericul — de acum bine cunoscut — „România pe Europa”.

Încheiem, spunând că manifestarea organizată de Casa nemțeană a Afacerilor a fost, din toate punctele de vedere, o reușită.

S.C. RO-COM S.R.L.

PIATRA NEAMT str. Cuejdi nr.2,
Tel: 093/617799, Fax: 093/614613

Patroni asociați ROCA CONSTANTIN și ROCA IOAN

Firma RO-COM S.R.L. are în prim-plan:

1. Producție de fire acrilice 100% în regim "LOHN", colaborând foarte bine în acest domeniu cu societăți de renume din țară:

MELANA - Săvinești

FILATEX - Miercurea Ciuc

FINTEX - Fălticeni etc.

2. Comerț en gros

3. Comerț en-detail prin magazinele sale de ținută occidentală situate în:

- B-dul Traian A7, parter

- B-dul Decebal A1, parter

Firma RO-COM mai asigură:

• prestații servicii

• consulting

De asemenea, firma are și export pe relația Olanda, Germania (tricotaje).

Pentru viitor, cei doi patroni își doresc clienți foarte mulțumiți și să dezvolte un comerț civilizat pe plan local.

RO-COM S.R.L. VĂ AȘTEAPTĂ!

Cea mai izbutită legendă pentru caricatura realizată de A. Poch

— Rezultatele concursului —

În nr. 29 din 21 iulie al revistei noastre, am publicat caricatura alăturată, cerând cititorilor să imagineze posibile explicații cu haz. O reîncredințăm tiparului cu legenda ei originală și anunțăm, totodată, câștigătorii concursului, selecționați în baza celor 245 răspunsuri primite.

Premiul I: Apostol Paris Daniel, Constanța, pentru explicația:

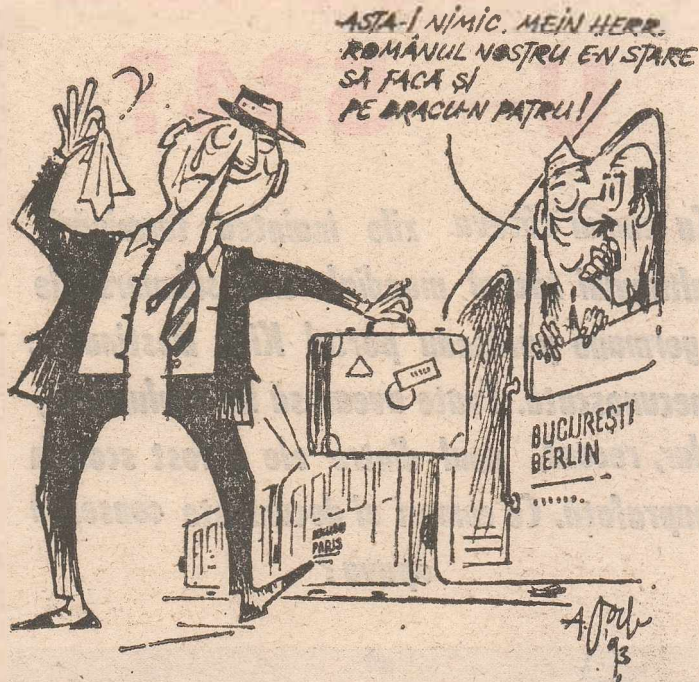
„Sărmanul! L-au tăiat de pe lista de plecări”

Premiul II: Mihaela Deuțiu, Gherla, jud. Cluj, pentru explicația: „La prețurile astea, și-a luat numai jumătate de bilet”.

Mențiuni: — Nicolae Gh. Nicolae, com. Balta Albă, sat Amara, jud. Buzău, pentru explicația: „Dreapta e mai statornică, stânga e pe ducă”

— Camelia Raluca Steinhagen, București, pentru explicația: „Și cînd te gîndești că magazinul București-Berlin garantează calitatea mărfii”.

Onorariile ce revin câștigătorilor vor fi expediate prin poștă. Persoana din București, care a obținut una din mențiuni, este invitată să treacă pe la redacție.

PLOUĂ...

ORIZONTAL: 1) „Da, plouă cum n-am mai văzut...”, spune acest simbolist român în poezia „Plouă” — Miez de bulb! 2) Plouată... la mare — Ploaie de vară pe timp însorit. 3) Dezlănțuire bruscă de ploaie — Strop de ploaie. 4) În plină vară! — Mic animal care trăiește în apă. 5) Ploaie torențială de scurtă durată — Începe frigul! 6) A se opri ploaia — Tari ca piatra. 7) Pământ cu... apă de ploaie — A cădea picătură cu picătură. 8) Câte un pic... (fig.) — Ape! 9) Sfârșitul potopului! — Uscat, după ploaie. 10) Precipitații sub formă de picături de apă — Particule de apă care se formează iarna deasupra pământului și care împiedică vizibilitatea.

VERTICAL: 1) Ploaie măruntă și deasă — Un pic... de ploaie. 2) Plouați (fig.) — Începe ploaia! 3) Contract de vânzare în comerțul maritim — Dispozitiv de închidere a apei. 4) Strâng apa de ploaie de pe acoperiș — Localitate în Gruzia. 5) Masă de apă care înaintea prin mișcări ondulatorii la suprafața unei mări (pl.) — Începe o aversă! 6) Părjolit de soare — Emoție. 7) Acum! — Suport pentru o ploaie la domiciliu — Sfârșitul uraganelor! 8) Elementul ploii — Ca vremea ploioasă. 9) A îmbina — Pus la gheață. 10) Cantitate mare de apă strânsă într-un loc în urma unei ploi (pl.) — În fine, plouată!

Dicționar: CIF, ARZI.

CONSTANTIN GRIGORE ■

și-a petrecut-o în...
O studentă mai nebulatică se grăbește să răspundă:
— În pat, domnule profesor!
Un tânăr mai studios:

— ...în Germania!
Un singur student a dat răspunsul exact:
— ...în datorii, domnule profesor!

Culese și prelucrate de GHEORGHE BRAȘOVEANU ■

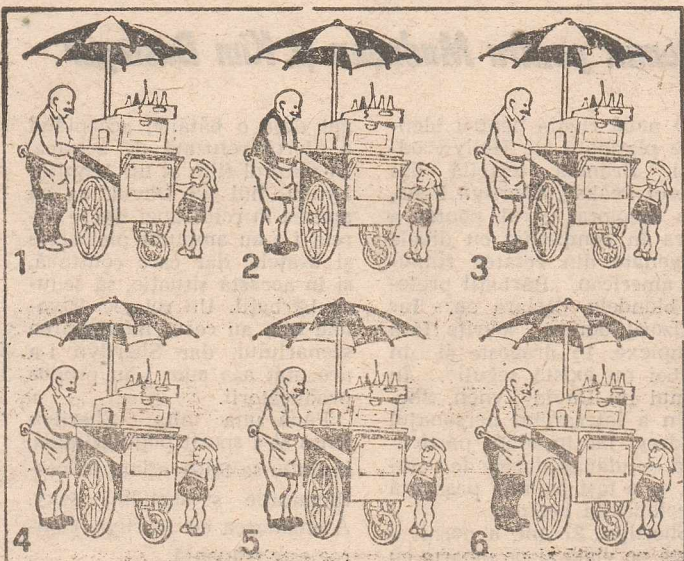
Dezlegările careurilor din nr. 37

Circuit auto: DIFERENȚIAL; ÎNAPOI; ARSA; DR; DARI; IM; AI; MA; IAM; P; UCIS; PC; APA; TAI; MASINĂ; OT; GARARI; A; S; CERC; AVAL; TAR; CARNETE; OLACĂRI; LAR; PASAJE; CART.

A început școala: ȘCOALA; CURS; TABLA; ORA; E; UNIFORME; IV; DIEA; CAIETE; I; CBS; TOC; R; ISTETE; NOTA; CETIRE; NE; OR; E; MIMOZA; RII; CI; UMĂR; ASCULTAȚI; T; LICEU; DICTA.

Desene identice

Numai două dintre cele șase desene sunt identice. Vă invităm să le descoperiți.

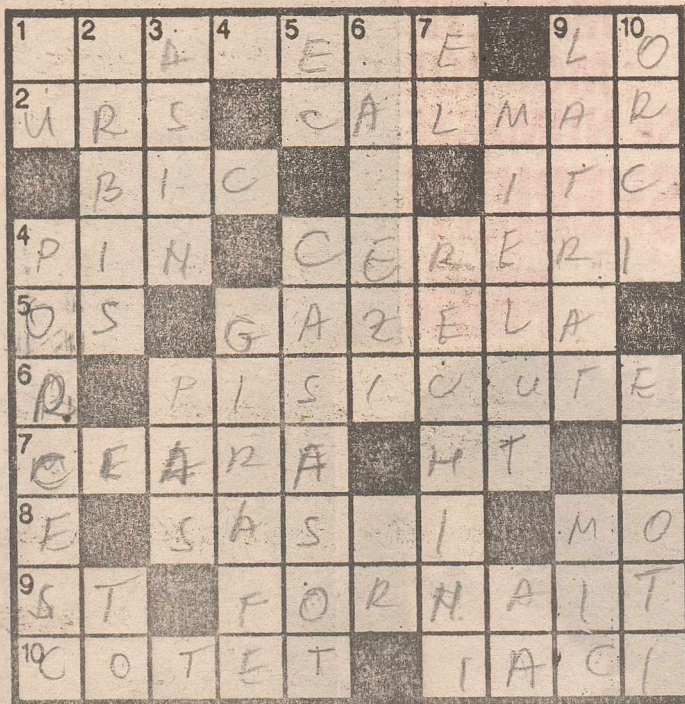

PRETEXT ZOO

ORIZONTAL: 1) Pisici din Extremul Orient — Cap de loștrită! 2) Mamifer omnivor cu trupul masiv — Cefalopod cu gura înconjurată de zece tentacule. 3) Taur (reg.) — Sigla pentru „Întreprinderea de transport Constanța”. 4) Arbore rășinos — Solicitari. 5) Deliciu canin — Antilopă africană. 6) Mici mamifere domestice din familia felidelor (dim.). 7) Produs obținut de la albine — Horia Ticleanu. 8) Pești răpitori de apă dulce — Primii moruni! 9) Corp de castor! — Sufierea cu putere a aerului pe nări la cai sau la alte animale. 10) Adăpost pentru păsări, porci sau câini — Mamifere rumeătoare din Tibet.

VERTICAL: 1) Cap și coadă de șalău! — Privitor la porc. 2) Mamifer carnivor din familia felidelor, asemănător cu pantera — 5,6 dobitoace! 3) Măgar — Urmă. 4) Mamifere rumeătoare cu gâtul foarte lung. 5) Coadă de berbec! — Mamifer marin, asemănător cu balena. 6) „Leopardul...”, alt nume sub care mai este cunoscut irbisul (nom.) — Picioare de măgar! 7) Dânsul — Cei mai feroci pești marini. 8) Puiul oii (dim.) — Abis! 9) Hămăit de câine — Preparat culinar din carne de vacă. 10) Delfini ucigași — Un fel de câini cu blana prețioasă.

Dicționar: BIC, ITC.

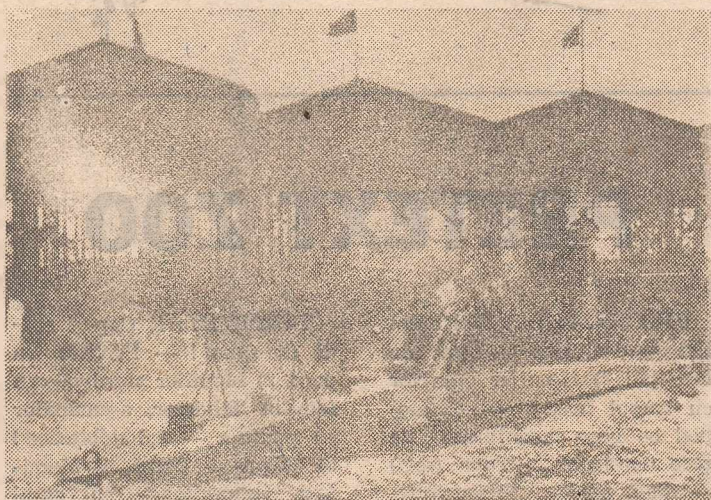
IMPORTANT

La solicitarea mai multor cititori, doritori să participe la concursul „Publicațiile Flacăra”, care n-au reușit să-și procure revista „Flacăra”, precizăm că punem la dispoziția celor interesați, contra cost, la sediul redacției, din Piața Presei Libere nr. 1, București, Compartimentul Difuzare, numerele respective (22, 33, 34 și 35).

Anunțăm, de asemenea, că pentru aceștia prelungim termenul de depunere a taloanelor și dezlegărilor din cele două reviste (Flacăra și Rebus) până pe data de 14 octombrie 1993 (data poștei).

CE SECRETE ASCUNDE U-534?

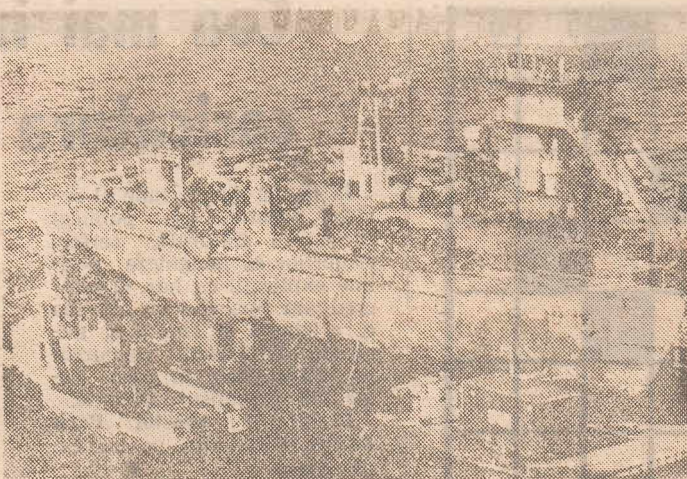
Cu numai câteva zile înaintea terminării ultimului război mondial, trei submersibile germane pășeau portul Kiel. Destinația: necunoscută. Toate aveau să fie scufundate, dar, recent, unul dintre ele a fost scos la suprafață. Ce comori și documente conserva epava?

După 48 de ani de la torpilarea lui, submarinul este recuperat din strâmtoarea Kattegat

Evenimentul a făcut ocolul lumii. După 48 de ani petrecuți în lumea tăcerii, U-534 a fost adus pe uscat de o echipă de dragori și experți danezi. Operația s-a desfășurat,

de curând, în strâmtoarea Kattegat, fâșie de apă ce leagă, între Suedia și Danemarca, Marea Nordului de Marea Baltică. La fața locului au fost prezenți și 12 bătrâni soldați,

Submarinul german de tipul IXC, identic cu U-534, este lansat la apă în 1942, în portul Hamburg

opt dintre aceștia chiar foști marinari pe U-534, și patru veterani englezi. La recuperare a participat și aviatorul britanic Ernest Colla, cel care a participat la torpilarea submarinului la 5 mai 1945. „A fost o bătălie cumplită, istorisește el. Am primit ordinul să distrugem neapărat cele trei nave, deoarece serviciile secrete engleze au anunțat că ele urmează să transporte întreg staff-ul nazist, chiar și pe führerul Adolf Hitler. Recupărarea submersibilului a necesitat o tehnică specială”, relatează căpitanul corvetei daneze, Finn Linnemann. El a fost, de altfel, și primul om care a urcat pe puntea navei după 48 de ani. „Întâlnirea cu epava — povestește el — a debutat cu o întâmplare tragicomică. Valurile îmi atingeau încă umerii, când am văzut deasupra lor cum plutește un mic sac. L-am desfăcut și am constatat că e plin cu prezervative. Supraviețuitorii, aflați la fața locului, și-au amintit atunci că le-au cumpărat din Franța, dar nu au avut timp să le folosească. În continuare, am mai descoperit 200 sticle cu vin din producția anului 1936”.

Dar marile secrete continuă să zacă în măruntaiele navei. Se fac tot felul de presupuneri. De ce U-534 împreună cu celelalte două nave au primit ordinul de a naviga tocmai la spațiul țargului, la 5 mai 1945, când capitularea forțelor germane era iminentă? Nu cumva unul dintre submarine a avut misiunea de a duce la

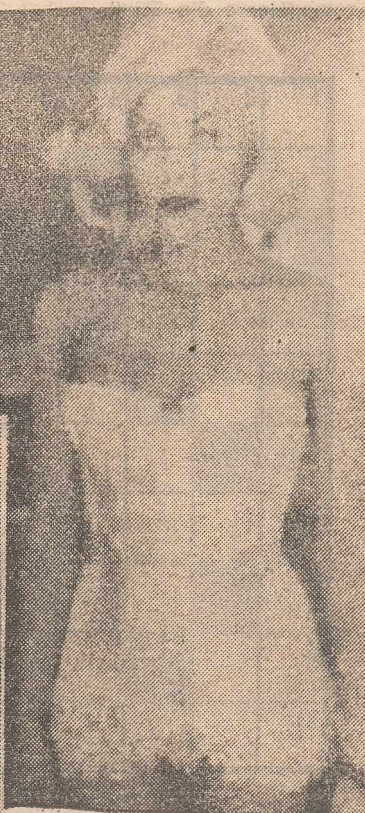
loc sigur o mare cantitate de aur, precum și documente secrete de cea mai mare importanță? Se vor găsi ele oare în safe-ul depozitat în corpul navei?

Un lucru e sigur: cercetările efectuate în interiorul submersibilului vor duce la descoperiri importante. Investigațiile efectuate în celelalte două submarine scufundate au dat la iveală planuri secrete ale rachetelor V-2, ca și proiectele unor avioane de luptă. Au mai fost recuperate și obiecte în valoare de 6,6 milioane dolari. Interesant de arătat că, împreună cu cadavrele mateloților germani, s-au descoperit și scheletele unor militari japonezi.

La ora când încredințăm tiparului aceste rânduri, investigația continuă. Gazetarilor prezenți la fața locului nu li s-au furnizat nici un fel de informații. Nici cel puțin vestea dacă cercetările au dus la descoperirea safe-ului mult căutat. Nu lipsesc speculațiile fanteziste. Se așteaptă descoperirea unor documente senzaționale, capabile de a aduce lămuriri neașteptate în legătură cu planurile politice și militare ale naziștilor. Se așteaptă chiar identificarea rămășițelor pământești ale unor apropiați colaboratori ai führerului, poate chiar resturi din Martin Bormann.

Sigur e, până la ora actuală, că submarinul va deveni obiect de muzeu într-o hală special amenajată pe teritoriul danez.

NOUA MARILYN MONROE SE NUMESTE SHERILYN FENN

• **Spectatorii români o cunosc din filmul „Twin Peaks” unde a jucat rolul teribilei Audrey • Ea reprezintă deja o rivală de temut pentru Madonna și Kim Basinger**

O nouă rivală pentru blondele platinale ale Hollywoodului. Bruneta teribilă din „Twin Peaks”, Sherilyn Fenn, și-a decolorat părul, pentru a intra în competiție cu divele oxigenate din cetatea filmului american. „Bărbații preferă blondele, declară ea. Tar regizorii doresc actrițe fără complexe. În dragoste și în război nu există reguli”. În filmul lui David Lynch, Sherilyn a interpretat personajul Audrey, iar în viața particulară — adaugă ziarele de scandal — a fost amanta pasageră a celebrului regizor.

Sherilyn, 27 ani, a pornit o luptă pe viață și pe moarte cu cele două stele la modă, Kim Basinger și Madonna. A câști-

gat deja o bătălie, acceptând o ofertă refuzată de acestea. În viitorul film al lui Jennifer Lynch, fiul lui David, ea va apărea în rolul unei tinere căreia i s-au amputat picioarele și brațele, dar care continuă, și în această situație, să seducă bărbații. Un rol-șoc. Rivala sa au cerut modificarea scenariului, dar Sherilyn l-a acceptat așa cum l-a propus producătorii.

Până una alta, Sherilyn Fenn și-a sporit popularitatea, lăsându-se fotografiată în vestimentație și atitudini sexy. Asemănarea cu Marilyn Monroe este frapantă.

DAN GHEORGHE ■

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte — director general:
GEORGE ARION

Membri
Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Liana Tatos, Liviu Timbus.

Director economic
Marcel Apostolescu

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 617.60.10, 617.60.20 (cu interioarele de mai jos);
Fax: 312.82.89
Cont lei — 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută — 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBUȘ

Secretar general de redacție:
EUGEN CHIROVICI

■ **POLITICĂ** (2560) — Tudor Octavian (șef secție), Marian Ghițeanu
■ **EXTERNE** (2560) — Ion D. Goia
■ **SOCIAL** (2559) — Dorin Sălăjan (șef secție), Gheorghe Barbu, Marin Marian, Brîndușa Nicolae.
■ **ECONOMIC** (2559) — Cristian Buzas.
■ **CULTURĂ, MASS-MEDIA, TIMP LIBER, DIVERTISMENT** (2558) — Liana Tatos (șef secție), Elena Grecescu, Raluca Vrabie.
■ **FOTOREPORTERI** (2528) — Elena Ghera, Florin Ionit.
■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** (1453) — Adriana Chirovici, Mirela Fotea, Crina Gorgoi, Adrian Petrescu.
■ **CORECTURĂ** (1453) — Maria Antonescu, Pompiliu Dumitrescu, Valentina Pietraru, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

REBUS REBUSACHE

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Constantin Grigore, Gheorghe Toia, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

■ **JURIDIC** (2600): Corneliu Ōteanu.

■ **FINANCIAR** (2143): Avidă Balica, Elena Gogu, Gabriela Ionescu, Florenta Tudor.

■ **ADMINISTRATIV** (2600): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu, Liliana Crețu, Maria Serban.

■ **SECRETARIAT SOCIETATE:** Cătălina Ștefănescu (617.59.69).

■ **PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE** (2634, 2600): Mihai Sândoiu (șef departament), Adriana Dobrescu, Florin Dobrescu, Călin Mărcușanu, Nineta Olteanu, Florin Petria, Felicia Șerbănoiu, Cristina Topolski.

■ **DIFUZARE** (617.48.91): Manuela Vasiliu (șef departament), Gabriel Bumb, Emilian Chirea, Angela Frandos, Doru Iancu, Marius Procopie, Gabriel Milan Sava, Nicolae Șerban.

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 617.48.91, fax 312.82.89 — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, cod 71341 — București, România.

Tiparul: Regia autonomă a imprimărilor — Imprimeria CORESI — București

ULTIMA ORĂ

Polonezii n-au mai umblat cu trandafiri — au ales de-a dreptul!